

NUMERI

F.W. Grant

NUMERI

De numerieke structuur van de Schrift

Numeri

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

Voorwoord.	8
Omvang en indeling van het boek Numeri.	9
De verdeling van het boek.	10
Opmerkingen	10
Afdeling 1. (Num. 1 - 10:10).	11
Onderverdeling 1. (Num. 1, 2)	12
Onderverdeling 2. (Num. 3, 4)	41
Onderverdeling 3. (Num. 5, 6)	58
Onderverdeling 4. (Num. 7 - 10:10)	71
Afdeling 2. (Num. 10:11 - 16:35)	80
Afdeling 3. (Num. 16:36 - 24)	117
Afdeling 4. (Num. 25 - 27)	165
Afdeling 5. (Num. 28 - 36)	195
Bijlagen	224
Bron	224
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	225
Betekenis van de cijfers	226

Voorwoord

Zie ook de Introductie tot de Numerieke Bijbel.

De naam 'Jehovah' uit de Engelse uitgave is in deze Nederlandse vertaling gewijzigd naar 'de HEERE'.

De vertalers

Omvang en indeling van het boek Numeri

Letterlijk is het boek Numeri duidelijk de geschiedenis van Israëls woestijnleven vanaf de Sinai, dat wil zeggen, na hun formele inlijving als het volk van God onder het wettelijke verbond. Het is een geschiedenis van droevig en vreselijk falen, in plaats van een snelle mars naar Kanaän, een verblijf van veertig jaar in de woestijn, waarin de hele generatie die Egypte als volwassen mannen verliet (behalve twee personen) omkomt onder het oordeel van God. Maar een nieuwe generatie wordt naar de grenzen van het land geleid, overwinnaars over alle tegenstand, totdat precies tegenover en klaar om Kanaän binnen te gaan, de geschiedenis eindigt; Deuteronomium is slechts een overzicht, en geen geschiedenis.

Geestelijk gezien is de les ervan eenvoudig en duidelijk: het is de beproeving van de gelovige in de wereld; waarin, helaas! zijn falen openbaar wordt, - en toch faalt de genade van God niet; de hulpbronnen van het priesterschap, zoals gevonden in Hem in wie de opstanding het teken van bekwaamheid is, worden naar voren gebracht, de vijand wordt verslagen, er kan geen vloek rusten op hen die God niet heeft vervloekt, zij gaan van kracht tot kracht, totdat het goede land van hun erfenis praktisch is bereikt.

De Levieten en hun dienst zijn prominent aanwezig in het boek, - Christelijke verantwoordelijkheid om Christus in de wereld te

dragen en tentoon te stellen, ware bediening zoals het inderdaad is. Het volk wordt ook gezien als de gastheer van de Heer, verenigd voor de woestijn-strijd - niet zozeer met persoonlijke vijanden als wel met invloeden, die gemopper, ongehoorzaamheid en alle proteïsche vormen van ongeloof ontwikkelen. Het kwaad breekt niet binnen, de kracht van God is te groot voor hen, - maar breekt uit.

De verdeling van het boek

1. (Num. 1 - 10:10) De ordening van het kamp.
2. (Num. 10:11 - 16:35) De groeiende afwijking van God: het getuigenis van de geschiedenis met betrekking tot het volk.
3. (Num. 16:36 - 24) De middelen van het priesterschap, gemarkeerd door de opstanding.
4. (Num. 25 - 27) De beproeving in zijn gevolgen.
5. (Num. 28 - 36) De goddelijke wegen en het einde.

Opmerkingen

Afdeling 1. (Num. 1 - 10:10)

De ordening van het kamp

In de eerste verdeling vinden we dan de ordening van het kamp. Het volk moet de gevaren van de weg trotseren, en de eerste vereiste hiervoor is om onderworpen te zijn aan hun Leider, niet Mozes, maar de Heer Zelf. Vandaar, allereerst, deze verzameling en ordening van wat het leger van God moet zijn. Voor een soldaat is het een absolute noodzaak om in rang te blijven en hier verordent een wijsheid die niet kan falen voor iedereen zijn plaats en zijn associatie.

Zo kan goddelijk vooruitzicht zich voor hen manifesteren, en worden ze beschermd tegen onzekerheid en angst. Ze hoeven alleen maar gehoorzaam te zijn, en door gehoorzaamheid alle verantwoordelijkheid voor de toekomst op Hem te werpen die Zijn glorie heeft geïdentificeerd met de vervulling van Zijn beloften aan hen. Deze waren natuurlijk alleen voor Israël nationaal: ze beloofden niet de veiligheid van individuen, en in feite stierf de generatie die als mannen uit Egypte kwam, op twee personen na, in de woestijn. Voor ons, die christenen zijn, heerst, God zij dank, genade en wij worden ieder afzonderlijk 'door de kracht Gods bewaard door het geloof tot zaligheid.' Maar juist daarom wordt ons gezegd: 'Werk aan uw eigen zaligheid met vrees en beven, want het is God, die in u werkt zowel het willen als het werken, naar Zijn welbehagen.'

Onderverdeling 1. (Num. 1, 2)

De organisatie en het verzamelen

De eerste twee hoofdstukken zijn de eerste onderverdeling, de monsterring van het volk als geheel, zelfs de plaats van de Leviëten wordt aangegeven in het tweede hoofdstuk, hoewel deze gescheiden zijn van het lichaam van de natie voor een voorgeschreven dienst in verband met het heiligdom. Afgezien van hen wordt het aantal stammen gehandhaafd door de opname van Jozefs twee zonen als stamhoofden volgens Gen. 48.

In deze monsterring is de organisatie die wordt uitgevoerd de natuurlijke, door families of 'vadershuizen': twee termen die lijken te co-extensief te zijn, hoezeer dit ook in strijd is met de gebruikelijke gedachte.¹ Het verschil tussen hen is dat het woord voor 'familie'

---

1 De 'vadershuizen' worden over het algemeen beschouwd als onderverdelingen van de 'families'; maar ze worden op een manier gebruikt die dit lijkt te verbieden. Dus, hoewel de gebruikelijke volgorde hier is 'volgens families, volgens vadershuizen', vinden we deze volgorde ook omgekeerd (Num. 3:15; Num. 4:22); en terwijl aan de ene kant de nummering soms alleen volgens vadershuizen is (zoals Num. 1:45; Num. 32; Num. 26:2), worden in de tweede registratie alleen gespecificeerde families genoemd. Beide termen worden ook op de meest algemene manier gebruikt, zelfs voor een hele stam (Num. 1:4; Num. 2:2; Num. 17:2; Jozua 7:17; Richteren 17:7). Num. 3:20, 'Dit zijn de geslachten der Leviëten, naar de huizen hunner vaders', lijkt hen te identificeren, terwijl het verslag waaraan het is toegevoegd alleen 'geslachten' vermeldt; en hun identiteit wordt duidelijk vermeld, volgens mijn vertaling van Num. 4:38, 46.

onderwerping aan autoriteit impliceert, ^{** 2} terwijl het vadershuis laat zien dat deze autoriteit zijn grondslagen heeft in de natuurlijke relatie. Zo is Gods relatie tot Zijn volk, waarvan de vader het beeld is.

Hier zou heerschappij net zo gemakkelijk moeten zijn als natuurlijke gehoorzaamheid. In familiegroepen waren ze zo aan elkaar verbonden in Gods leger, broeders die naast elkaar vochten, een leger dat zo compact was dat het, zo zou je kunnen denken, onoverwinnelijk was.

En wat een middel van bemoediging en van het doorgeven van energie heeft God ons als christenen gegeven, die leden zijn van één familie, die een gemeenschappelijke Vader bezitten, en samen in een gemeenschappelijke zaak zijn gegaan! Helaas! Hoeveel zwakte is er binnengekomen doordat Gods orde is verlaten: zovelen onder ons die hun namen niet op het register kunnen laten zien, en zo weinigen samen van degenen die ongetwijfeld verwant zijn! En toch, met dit alles, zijn we nog steeds in staat om in zekere mate de zaligheid van de goddelijke gedachte voor ons te beseffen, en de troost en kracht die voortkomen uit deze familieorganisatie, zoals we die in Israël vinden.

1. Het eerste hoofdstuk geeft deze opsomming, ‘de som van de gehele vergadering van de kinderen van Israël,’ maar alleen hun effectieve kracht, zij die geschikt zijn voor oorlogsvoering, geen vrouwen of zuigelingen, maar volwassen mannen. In Christus is er natuurlijk noch man noch vrouw, en vrouwen ontsnappen niet aan geestelijke oorlogsvoering; maar de gedachte die hier aan ons wordt overgebracht

---

2 Mishpach, (van shaphach, nederig, onderworpen) wordt zo genoemd van onderworpen zijn aan of onder het gezag staan van de meester van de familie. Zo is familia, een familie, in het Latijn, afkomstig van famulus, een dienaar. - (Parkhurst)}

is niettemin duidelijk en betekenisvol. Het is niet het simpele feit dat we christenen zijn dat ons praktisch geschikt maakt om krijgers te zijn. Iedereen die van Christus is, moet natuurlijk vechten, maar om een behoorlijke krijger te zijn is iets anders.

Hiervoor moeten we twee dingen hebben die inderdaad dicht bij elkaar liggen, en beide worden gedekt door het getal dat de sectie markeert. Allereerst volwassenheid, wat in het Grieks staat voor 'volmaaktheid', 'geheelheid' (teleiotes), de volledige harmonie van alle vermogens. Hiervoor moeten we als heiligen gevoed worden door het Woord van God. En ten tweede, wat de apostel geeft als noodzakelijk voor een goede soldaat van Christus, toewijding, om niet verstrikt te raken in de zaken van dit leven, wat ons van een andere kant weer brengt tot de gedachte van volledigheid, eenheid. Zo klaagt hij tegen de Korintiërs dat hun vleeselijkheid hen nog steeds 'baby's in Christus' hield. Hier is dan onze aanspraak op inschrijving onder degenen die 'geschikt zijn voor de oorlog' in het geestelijke Israël.

(1) De personen die in staat zijn het werk van het tellen te doen, zijn allereerst Mozes en Aäron, het dubbele type van Christus als Koning en Priester. Hij is inderdaad degene die hen kent die van Hem zijn, en onder wiens oog Zijn dienaren zijn: de Heer die heerst, en Hij die voor hen tussenbeide komt en hen onderhoudt. Hoe goed is het om onder zo'n oog te zijn!

Onder Mozes en Aäron zijn er bepaalde vorsten van het volk, elk geïdentificeerd met zijn eigen stam, en te zijner tijd hoofd over hen wordend. Van hen hebben we niets opgemerkt behalve hun eigen namen en die van hun vaders, maar juist om die reden, als er anders

twijfel zou kunnen bestaan, kunnen we er zeker van zijn dat hun namen bedoeld zijn om tot ons te spreken. Al deze Bijbelse namen zouden moeten spreken en hun verbinding met de verschillende stammen die ze vertegenwoordigen moet van belang zijn: er moet een reden zijn waarom Elizur, in plaats van Selumiel of Nahshon, vorst van Ruben zou moeten zijn; en het is door Rubens geschiedenis te onderzoeken dat we die zouden moeten vinden.

Die geschiedenis van Ruben, net als van de andere stammen, zullen we vinden in een profetische samenvatting in Jacobs laatste woorden, waar goddelijke wijsheid de moraal ervan heeft gegeven, het karakter van Ruben zoals daarin getoond, en de lessen die we eruit moeten halen. We kunnen ons dan met vertrouwen wenden tot de woorden van deze grote profetie, waarmee we al bekend zijn, om hulp te verzamelen bij het begrijpen van wat nu voor ons ligt.

Ruben staat hier dan als eerste, zoals in Genesis, en Rubens vorst is Elizur, de zoon van Shedeur. De eerste van deze namen is onbetwistbaar in zijn betekenis, zoals het mooi is, - 'God is een Rots.' En dit lijkt meteen duidelijk wanneer het verbonden is met het karakter dat Jakob aan zijn eerstgeborene geeft, 'onstabiel, - overkokend - als water, zult gij niet uitmunten.' Hoe groots in tegenstelling tot de onstabieleit van Ruben is de rotsachtige stabiliteit van God! En het is het leren hiervan, en hoe daarop te bouwen, dat stabiliteit verleent aan de onstabiele. In onszelf is er nooit kracht, en de weg van kracht voor ons is dit te weten: 'wanneer ik zwak ben, dan ben ik sterk.' Een Abraham bij wie het lichaam nu dood is, heeft de Almachtige God nodig - en vindt hem omdat hij hem nodig heeft.

Zo is het duidelijk waarom Elizur de prins en leider van Ruben is. Hij is een van Gods koninklijke familie van overwinnaars, en hij overwint het kwaad, inheems in de stam die hij vertegenwoordigt. Geloof met hem heeft toevlucht gevonden tegen zichzelf, en vond het in God. Hij is dan de geschikte hoofdman voor de mannen die geschikt zijn voor oorlog in de stam van de eerstgeborene.

Maar dit is niet alles: want Rubens onstandvastigheid is meer dan zwakte. Te veel mensen verontschuldigen zich als dat wat in feite eigenzinnigheid is, de lust van het vlees; en hoewel er in zo'n geval noodzakelijkerwijs zwakte is, beschrijft dat woord het geval niet. Zo hebben we het gezien in wat voor ons ligt: lust en wil kenmerken de eerstgeborene van Jakob, zoals ze de eerste uitkomst van de mens in het algemeen kenmerken; en zo moet, voordat men zijn kracht in God kan vinden, de heiligheid van God gekend zijn, en moet onze wil in overeenstemming worden gebracht met Zijn heiligheid.

En dit wordt min of meer voor ons allen bereikt in het vuur van de zuivering, het vuur waaraan Hij zit als een Louteraar van zilver, die voor Zichzelf Zijn volk reinigt van hun slakken. Het is dan ook geen wonder dat de Rubenitische Elizur 'de zoon van Shedeur' is: dat wil zeggen, 'de Almachtige is vuur.' Ja, 'onze God is een verterend vuur;' en Hij is waarlijk de Almachtige die dit is, zodat er geen ontsnapping uit Zijn handen is, wanneer Hij in liefde Zijn genadige werk met ons op zich neemt. Zo is de les geleerd, en hoe goed wanneer men het geleerd heeft! ja, 'de kennis van de Heilige is' inderdaad 'begrip.'

De volgende stam, in geboortevolgorde, misschien in karakter, is Simeon; en de prins van Simeon is Shelumiel, 'in vrede met God.' Nogmaals, hoe betekenisvol als we teruggaan naar Jacobs profetie, en

hem horen klagen over Gods wrede toorn van Simeon! Zijn paden waren niet vrede geweest, noch met Hem die 'de God van vrede' is: vandaar dat vrede met God, de diepe, zoete rust van een geest die in overeenstemming is met Zijn geest, Simeon niet kon kennen. Nu is dit allemaal veranderd met de Simeonitische prins; wat betreft Simeons speciale kwaad is hij ook een overwinnaar, en ook hij is de overwinning van het geloof: er is geen kwaad dat het geloof niet kan overwinnen, omdat Hij met wie het zich verbindt de Almachtige is. En zo is Shelumiel in het hier aangegeven proces de zoon van Zurishaddai, - dat wil zeggen, 'Mijn rots is de Almachtige.'

We hebben deze gedachte al veel gehad in Elizur, want de allereenvoudigste waarheden die het geloof omarmt, zijn van het breedste bereik en de diepste betekenis. Hier, hoewel de gedachte grotendeels hetzelfde is, is de verbinding anders, net zoals Simeon verschilt van Ruben in zijn karakter. Terwijl Ruben, zoals Jacob zegt, 'de top van mijn kracht' is, is Simeons verbond met zijn broer de bekentenis van zwakte, maar een zwakte die hij zou verhelpen door zijn toevlucht te nemen tot datgene waartoe op dit moment zovelen zich wenden - bondgenootschap.

En hier vindt hij het inderdaad, maar alleen om er wreed gebruik van te maken en in afzondering van God te wandelen. Van zijn kant brengt het daarom uiteindelijk verdeeldheid en verstrooiing. Dit is een noodzaak voor hem, als hij van zichzelf gered wil worden; dat hij, nadat hij heeft gevonden waar de kracht van de natuur iemand aan verraadt, zich kan wenden tot Hem in wie algenoegzaamheid is en bij wie heiligheid is. Dit is nu het verbond van de Simeonitische vorst, en zo iemand hoeft nooit meer verbroken te worden. Uit zulke

zijn alle grote bewegingen voortgekomen; en hier in zo'n alliantie, als nergens anders, wordt die individualiteit die essentieel is voor de integriteit en perfectie van alle ware mannelijkheid gehandhaafd; hart, geweten, de morele natuur, worden geoefend en ontwikkeld. Aldus ontspringt Shelumiel, die ware vrede met God die het resultaat is van gemeenschap, uit Zurishaddai, de bekende en genoten kracht van de Almachtige.

In de derde plaats hebben we Juda, en hier een toestand die heel anders is dan die van de twee voorgaande stammen. In Juda vinden we de aanbieder, en de kracht die in de geest van lofprijzing besloten ligt. Want de les van de twee eerdere geschiedenissen wordt hierin geleerd: het hart dat zich verheugt in God Zelf heeft zijn eigen wil opgegeven en gemeenschap gevonden op het pad van gehoorzaamheid. Zo is er kracht: maar hier lijkt het erop dat we geen ruimte hebben voor de overwinnaar. Is dat ook zo? En is de prins van Juda niet meer een voorbeeld van wat we in de eerdere hebben gevonden?

We kunnen net zo goed vragen, welke ruimte is er voor de overwinnaar in de gemeente van Filadelfia, waar (net als in de andere gemeenten) een duidelijke belofte aan iemand is? Maar het antwoord is, er is in Filadelfia, net als elders, nog steeds een neiging om weg te glippen, - niet vast te houden aan wat ze hebben; en hier is er dan tenminste behoefte aan overwinnen. Net zo is het met dat wat Juda kenmerkt. De geest van lof kan al te gemakkelijk verloren gaan, en Nahshon kan ons leren hoe we die kunnen behouden. Hij kan in die zin een overwinnaar zijn.

Nahshon betekent dan 'een waarzegger', niet per se in een slechte zin. Het is een woord dat wordt gebruikt voor ijverige observatie (1 Kon.

20:33); en waarzeggen, afgezien van het heidendom dat er zo mee geassocieerd wordt, is slechts het onderscheiden in het heden van de toekomst: en zo kan het kind van God waarzeggen. In datgene wat hem tot een aanbidder maakt, kan hij vinden wat hem profetisch inzicht in de toekomst zal geven. Nahshon is daarom de zoon van Amminadab, of, zoals het laatste woord betekent, van 'het volk van de Vrijgeveige Gever'.

Hier krijgt geloof dan zijn vooruitziende blik, in de kennis van Zijn vrije genade, tot wie wij behoren. Hoe mooi is deze geslachtslijn van een profeet! en hoe deze geest door de psalmen heen ademt, zo grotendeels die van Juda! Nog meer zouden we als grond van een gelukkig vertrouwen kunnen nemen: 'Hij die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem voor ons allen overgegeven heeft, hoe zal Hij ons met Hem ook niet alle dingen schenken?' Zo wordt de geest van lofprijzing in ons gekweekt.

De vorst van Issachar staat op de vierde plaats in de lijst, Nathanaël, de 'gave van God': opnieuw precies geschikt voor hem wiens naam spreekt van loon, en wiens neiging is om zijn schouder te buigen voor vreemde jukken, en zijn schatting te betalen uit liefde voor gemak. De geest van wettigheid neemt gemakkelijk zulke vreemde dienst aan, omdat het zichzelf is dat het werkelijk dient, en een omkoping zal het afkeren van zijn ware Meester.

Toch, hoewel God een Nebukadnezar kan inhuren (Ezech. 29:18), is het brood in het huis van onze Vader niet voor huurlingen, hoewel men dat in het verre land zou kunnen denken. Zoals we hebben gezien, zit er op Zijn verlossingsfeest geen huurling (Ex. 12:45). Toch zou de huurlinggeest in het volk van God zelf Zijn genade omzetten

in wettelijke compensatie, en een ware overwinnaar is deze Nathanaël die heeft geleerd dat de 'gave van God' niet kan worden gekocht. Ook hier spreekt de geslachtslijn heel eenvoudig over hoe genade wordt opgevat: hij is de zoon van Zuar, dat wil zeggen 'Klein'. Want wie aan loon denkt, waardeert zichzelf noodzakelijkerwijs te hoog, en wie zichzelf werkelijk als 'klein' inschat, is bereid de gave van God te waarderen.

Toch is er een juiste gedachte van vergelding - een beloning, van 'genade' (2 Tim. 1:18) welke liefde niet zal worden ontzegd in het geven, - die werkelijk niets anders is dan de gave van God. Dit kan nooit voor de ziel worden als loon, het motief om te dienen, en om deze reden, dat het de beloning is van ware toewijding alleen, en niet van zelfzucht: werken voor de beloning is het verliezen ervan. Issachar's aanvoerder moet op deze manier ook Nathanaël zijn.

Op de vijfde plaats vinden we Zebulon; en in Zebulon hebben we gezien dat Israël haar afzondering van God vergat en zich uitstreckte naar de heidenen. Hoe treurig heeft deze neiging tot afzondering zich getoond in de Gemeente met betrekking tot haar vitalere en bredere afzondering van de wereld! En wie kan het kwaad dat hieruit voortvloeit voldoende inschatten? Wanneer Bileam daarna het volk ziet in het 'visioen van de Almachtige', is het eerste wat hij ziet een volk dat 'alleen woont en niet gerekend wordt onder de volken'.

Wanneer hij met satanische list probeert te kwetsen wie hij niet kan vernietigen, probeert hij hen door Midianitische vrouwen uit deze positie te verleiden. In de Gemeente werd het 'ongelijke juk' al heel vroeg ingevoerd, en de woorden van de apostel tonen de omvang van het kwaad dat hieruit voortvloeit. 'Want welke gemeenschap heeft de

gerechtigheid met de ongerechtigheid, en welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis, en welke overeenstemming heeft Christus met Belial, of welk deel heeft de gelovige met de ongelovige?... : gaat daarom uit het midden van hen weg, en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt het onreine niet aan, en Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige.’ (2 Kor. 6:14-18)

God is de Vader van Zijn gelovige volk; maar als zij zich vermengen met de wereld in vergetelheid van wiens volk zij zijn, dwingen zij Hem, als het ware, hun speciale relatie met Hemzelf te vergeten. Hij kan voor hen geen Vader zijn zoals Hij zou willen. Hoe vreselijk is dit verlies dan, hoe velen het ook weinig achten! En hoe krachtig getuigt Zebulons aanvoerder op deze manier tot ons - Eliab, ‘ God is een Vader! ‘ Moge het met al zijn plechtigheid en met al zijn kostbare bemoediging tot de harten van Zijn volk spreken! Zo krijgt Zebulon, ‘wonend’, zijn juiste betekenis.³

Lea’s kinderen eindigen hiermee, behalve Levi, wiens plaats elders is. We hebben nu Rachel’s, Jozef die als eerste zijn dubbele portie opeist in zijn twee zonen. Van hen komt Efraïm als eerste volgens Jacobs profetische bestemming voor deze plaats van de jongste geborene. Efraïms prins is Elisama, ‘God heeft gehoord;’ want de ‘vruchtbaarheid’ waarvan Efraïm spreekt, kan een valstrik voor ons zijn als we niet hebben geleerd deze eerbiedig toe te schrijven aan Iemand die het gebed van Zijn volk hoort.

---

3 Van Helon, de tweede naam, is de interpretatie zo weinig zeker, dat ik het veiliger vind om hier aan voorbij te gaan.

De tweede naam, Ammihud, 'het volk van Majesteit,' kan die bewuste relatie met de oneindige Grootheid suggereren die de waarborg en stimulans is voor succesvol gebed. Al deze namen ademen een geest van afhankelijkheid en nabijheid, - van nederigheid, maar toch van intimiteit, - dingen die noodzakelijkerwijs samengaan. Er is overvloedige toegang voor de nederigen van hart; 'de trotse ziet Hij van verre.' De meest nabije intimiteit met God kan niet dienen tot trots of ermee samengaan: de aanname van nabijheid, waar de wil niet onderworpen is en de geest ongekastijd is, is slechts een valse aanname. Diegene die zichzelf eerlijk heeft geoordeeld in de tegenwoordigheid van God, moet niet de verlamming van zijn menselijke kracht met zich meedragen, zoals Jakob van Peniël zijn kreupele dij droeg?

En nu komen we bij Manasse: 'Manasse' betekent, zoals we weten, 'vergeten.' 'God heeft mij doen vergeten,' zegt Jozef, 'al mijn verwanten en het huis van mijn vader.' Het wordt vertaald naar christelijke ervaring, de geest van de renner, die niet meer ziet wat ooit achter hem is, terwijl hij doorjaagt naar de prijs voor hem. En deze laatste gedachte levert Manasse's vorst. Zijn naam is Gamaliël, - 'God is een beloner.' Zoals er van Mozes wordt gezegd, want hij hield de blik gericht op de vergelding' (Hebr. 11:26).

Hier brengt de verwevenheid van goddelijke waarheid ons terug naar Issachar; maar als we het van een andere kant benaderen, is de waarheid zelf anders. Het gevaar is nu niet van de wetmatigheid: eerder, als de toekomst op deze manier tegemoet wordt getreden, is er behoefte aan wat bekwaamheid zal geven om met zekerheid van hart de gedachte aan vergelding te ontmoeten. Die bekwaamheid is hier

in de tweede naam, Pedazhur, 'de Rots heeft verlost.' Alleen vanuit de overtuiging van de kracht van onze redding kunnen we beginnen aan het doel van goddelijke vergelding, - de dingen vergetend die achter ons liggen in het bewustzijn van welk Oog op ons rust, en van een hart dat nooit vergeet: mogen we zo doorgaan!

Dan volgt Benjamin, die waar we hem ook vinden de krijger is, het type van Christus Zelf in de kracht die het kwaad op aarde zal neerslaan in een toekomstige dag. Voor onszelf ook in de tussentijd, - voor ons die zullen behoren tot de in het wit geklede legers die Hem volgen, wanneer Hij als de in het wit gewaad geklede krijger naar voren komt voor het oordeel van die dag, - wordt een conflict met het kwaad aangesteld, niet met vleselijke wapens, maar zo echt en goed bevochten dat we alle wapenrusting van God nodig hebben. Hieraan kan niemand die van Christus is ontsnappen, behalve door zijn post te verlaten. Hoe kan hij op die dag passend bij Christus zijn, die nooit heeft gestreden in de strijd van deze?

Men zal misschien zeggen dat alle stammen hier krijgers zijn, en alleen omdat de oorlogsvoering aan allen is toegewezen, lijkt het alsof er geen speciaal krijgerstype onder hen kan zijn; maar Benjamins aanwezigheid hier is voldoende bewijs dat dit een vergissing is. Niet alleen, zoals al is gezegd, kunnen er in het conflict degenen zijn die geen krijgers zijn, maar er zijn ook verschillende soorten oorlogsvoering, - zowel defensief als offensief, in het fort en in het veld. Benjamin is het type van de agressieve soldaat, niet de schilddrager, maar de zwaardvechter of de slingeraar, zoals er op een andere dag in Benjamin waren, - 'zevenhonderd uitgelezen mannen,... ieder kon stenen slingeren op een haarbreedte, en niet missen' (Richteren 20:16). Dit

zou God ook in Zijn volk willen hebben, niet alleen het vasthouden van het fort, maar het uittrekken ten strijde, zoals wanneer het land gewonnen moet worden, of broeders bevrijd moeten worden.

Dit is dus de Benjaminit, en de vorst van Benjamin is Abidan: 'Mijn vader is rechter.' Niet alleen volgens het oordeel van mensen, en zeker niet van onszelf, maar volgens Gods oordeel moet hier alles gedaan worden; maar niet alleen dat: het oordeel van de Vader is waar wij, die Zijn kinderen zijn, zelf onder staan, zoals de apostel ons vermaant: 'Indien gij Hem aanroept, Die zonder aanzien des persoons oordeelt naar ieders werk, wandelt dan met vreze des volks' (1 Petr. 1:17).

Welke meer noodzakelijke vermaning in de strijd met het kwaad dan deze, om te onthouden dat wij zelf onder het heilige oog van onze Vader staan! Hoe kunnen wij ergens anders strijden met datgene wiens macht wij over onze eigen harten en wegen negeren? In de donkere dagen die zo snel volgden op Israëls bezit van het land, was de rechter de verlosser: 'en toen de Heer hen als rechters opwekte, was de Heer met de rechter en verlost hen uit de hand van hun vijanden, al de dagen van de rechter;... en het gebeurde toen de rechter dood was, dat zij terugkeerden en zichzelf meer verdorven dan hun vadersen,... en de toorn van de Heer ontbrandde tegen Israël.' Dit was dus het tweevoudige ambt van de rechter: zoals er over Othniël werd gezegd: 'Hij richtte Israël en trok ten strijde.' Benjamins prins is dan Abidan.

Maar Abidan is ook de zoon van Gideoni, - 'de neerhouder.' Want datgene waaruit alle ware na-oordeel voortkomt, is de aanvaarding van dat eerste oordeel aan het kruis waarin de boom van de mensheid geveld moest worden om de ark van verlossing te bouwen. De

gekruisigde Christus is onze verlossing, maar de gekruisigde Christus is ook het oordeel van het vlees: 'onze oude mens werd met Hem gekruisigd.'

Zo is het omdat Christus stierf aan de zonde, dat wij onszelf inderdaad dood moeten rekenen aan de zonde; en zo rekenen is macht over de zonde. Als er scheuten uit de stronk komen, hebben het mes en de bijl nog steeds hun plaats; maar voor intelligent geloof heeft Gideoni zijn houtbewerkingswerk goed gedaan. Wij hoeven niet te sterven aan de zonde; wij zijn dood: niet in ervaring, maar 'met Christus', daarom voor geloof. Alle zelfoordeel daarna komt voort uit dit oordeel van God over ons, - een oordeel dat, wanneer wij het aanvaarden, het vermogen is voor al het overige. Gideoni is de vader van Abidan.

De kinderen van de twee vrouwen worden nu verteld, en we komen bij de kinderen van de dienstmaagden. De eerste hiervan is Dan, 'oordeel', de geest van heerschappij, die, zoals Dan's oorsprong aangeeft, in werkelijkheid dienstbaarheid is. Maar hoe gemakkelijk wordt het in de hand van de mens hiervan afgewend! 'De mens die in eer is, blijft niet.' In plaats van zijn plaats te gebruiken voor de zegen van degenen die aan zijn zorg zijn toevertrouwd, gebruikt hij het voor zichzelf, voedt hij er zijn ambitie of hebzucht mee in een of andere vorm, en wordt hij een rebel tegen degene van wie hij gezag ontleent.

Zo wordt in Dan, zoals we hebben gezien in Jacobs profetie, de afvallige gevonden. Maar hiervoor, zoals voor al het andere, is er een remedie bij God, en Dan is hier op zijn plaats met zijn hoofdman Ahiezer, - 'broeder van hulp', de zoon van Ammishaddai, - 'het volk van de Almachtige.' Laat ze in deze relatie gerealiseerd worden, en

de heerser wordt volgens Gods ontwerp de 'helpende broeder' van hen over wie hij is aangesteld. Zo dienen de heuvels naar hun aard de valleien, en God dient in Zijn liefde allen: want dit is altijd ware grootheid: 'zonder tegenspraak wordt het mindere gezegend door het betere,' en 'het is zaliger te geven dan te ontvangen.' (Hebr. 7:7; Hand. 20:35).

Asher volgt Dan op: zijn prins is Pagiël, - 'gebeurtenis van God', de zoon van Ocran, - 'gekweld.' Vreemde namen in verband met Asher, - de 'gelukkige', en wiens deel in Jacobs profetie beantwoordt aan zijn naam. Toch 'laat Hij alle dingen meewerken ten goede voor hen die Hem liefhebben', en verdriet in Zijn handen wordt veranderd in vreugde. Voor waar geluk hier, evenals voor een bewaker tegen de gevaren ervan, lijkt het noodzakelijk om er een soort verdriet mee te mengen, iets waarin de ziel zich aan God moet onderwerpen, - om te zeggen dat het de Heer is, 'de gebeurtenis is van God.' De doorn in het vlees van de apostel na zijn extase in de derde hemel kan ons dit vertellen over de meest geestelijke vreugden. Ashers prins is vaak een Pagiël, aangezien Pagiël werkelijk Ocrans kind is: 'verdrukking bewerkt geduld, en geduld ervaring, en ervaring hoop.'

En nu hebben we Gad, wiens vorst Eljasaf is, - 'God heeft toegevoegd;' hij is de zoon van Deuel, - 'bekend door God.' Hoe goed is het om bekend te zijn door God! Want dit betekent natuurlijk niet alleen de kennis die God van alles heeft, maar de kennis die wij hebben van iemand met wie wij intiem zijn, en die goedkeuring impliceert. En dit is werkelijk het geheim van geestelijke groei zoals Eljasaf spreekt, het laatste deel van wiens naam hetzelfde woord is als 'Jozef.'

Lea's uitroep wanneer Gad geboren wordt, laat zien dat dit ook de gedachte is in zijn naam.

Moet ons verteld worden dat groei gezocht moet worden in een kind van God? Hoe droevig bewijs is het, van het gebrek aan goddelijke intimiteit als die er niet is? En toch zijn er mensen wier stagnerende toestand zou impliceren dat zij hier geen gedachte aan hebben: als zij veilig zijn, is dat genoeg; zij 'groeien niet in genade', zij blijven baby's, een toestand die de apostel in de Korintiërs terugvoert op hun vleselijkheid.

We hebben nog maar één stam meer, die van Naftali. Zijn vorst is Ahira, 'broeder van het kwaad', de zoon van Enan, wat blijkbaar 'met ogen' of 'ogen hebbend' betekent. Dit is misschien wel de moeilijkste naam om te interpreteren van alles wat we hebben gehad; de woorden zijn ook vatbaar voor andere betekenissen, hoewel dit de eenvoudigste zijn. Kan het zijn dat we in Ahira iemand vinden wiens ogen zijn hart hebben beïnvloed, zoals een andere Jeremia (Klaagl. 3:51), en hem tot een man van smarten hebben gemaakt in medeleven met het verdriet om ons heen? Zo'n geest zou men veronderstellen dat er uitdrukking nodig is onder deze leiders van Israël, en zo zou de 'broeder van het kwaad' de 'broeder geboren voor tegenspoed' worden, waarover Spreuken spreekt (Spr. 17:17). En dit zou niet slecht passen bij het karakter van die Naftali, wiens eigen naam een gedenkteken is van 'worstelen', en wiens 'aangename woorden' worden opgemerkt in die profetie van Jakob waarnaar voortdurend wordt verwezen.

Dit zijn dan de vorsten van Israël, die in staat zijn de legers van de verlostten te verzamelen en naar de overwinning te leiden, als

persoonlijke overwinnaars met betrekking tot hun omgeving of de neigingen tot falen waarin zij zich bevinden. In het voortdurende strijdveld dat deze wereld voor ons is, moeten wij inderdaad overwinnaars of overwonnenen zijn. Alle mannen die geschikt zijn voor oorlog moeten onder deze leiders worden gerangschikt, zoals in de toespraken tot de zeven gemeenten van Openbaring, de beloften allemaal voor overwinnaars zijn. Dit is de test voor ons, en we kunnen onszelf er niet van onttrekken: gezegend zij God, als we de geest van de overwinnaar hebben, kan de boze ronde ons nooit overmeesteren, net zo min als de duisternis van de nacht de sterren ervan kan weerhouden te schijnen. De duisternis is hun kans om te schijnen!

(2) Wat betreft het aantal stammen dat ons nu gegeven is, moeten we de symboliek van getallen en de betekenis van deze stamverdelingen zelf beter leren kennen, voordat we kunnen verwachten te vinden wat erin verborgen is. Toch kunnen we er zeker van zijn dat er hier, net als elders, zo'n diepere betekenis is, die we met moed zouden moeten proberen te zoeken. God heeft ijdele woorden verboden: kunnen er zulke in Zijn eigen boek staan? Zeker niet; het is onmogelijk; en de eerste voorwaarde voor een succesvol onderzoek is het geloof dat Hem een wijsheid en liefde toeschrijft die overal de schatten in zich verborgen heeft die dit moeten belonen.

(3) De afzondering van de Levieten voor God voor het werk van de tabernakel wordt nu verklaard. Zij moeten de lijfwacht van de goddelijke Koning zijn, en zoals de priesters tot God gaan om hun voorspraakdienst te verrichten ten behoeve van het volk, zo houden de Levieten hen voor de toorn die zou volgen op de indringing van de

vreemdeling in de tabernakel van God, de heilige dingen die zij door de woestijn dragen op al hun reizen. Zij zijn dus de onderscheiden typen van bediening die zich van God tot de mens richt, zoals het priesterschap van de mens tot God. Deze dingen zullen echter over een korte tijd volledig voor ons komen, en we zullen tot die tijd de bespreking ervan uitstellen.

2. Het volk, geteld, wordt vervolgens rond het heiligdom opgesteld, de Levieten, zoals we hebben gezien, in de binnenste cirkel, en de rest van de stammen gerangschikt in vier grote kampen, drie stammen in elk kamp, onder de standaard van een van hen als leider. Hier, zoals zo vaak, verdelen de twaalf zich in 4 x 3, hier niet met minder betekenis dan elders: het aantal van de manifeste soevereiniteit - want de Heer is in het midden van Zijn volk - kan laten zien hoe God de plaats van beproeving transformeert in het middel van de vertoning van Zichzelf in macht erover.

De vier kampen liggen aan de vier windstreken, oost, zuid, west en noord, vanwaar de invloeden van buitenaf komen, die in een wereld als deze allemaal tegengesteld kunnen zijn, en die het volk van God moet ontmoeten in de kracht van Hem die onder hen is. Ze moeten onafhankelijk zijn van omstandigheden, en hun hulpbronnen, in deze zin, in zichzelf dragen. De hele orde heeft betrekking op deze invloeden van buitenaf, zoals we later zullen zien, de hele reis door de woestijn is een oorlog en de woonplaats van het volk een kamp.

De verdelingen en verbanden tussen de stammen kunnen alleen goed begrepen worden als we ze in detail bestuderen.

(1) De eerste divisie is die van Juda, met wie, onder zijn standaard, Issachar en Zebulon zijn. De positie van zijn kamp wordt dubbel aangegeven als ‘oostwaarts, naar de zonsopgang toe’, twee uitdrukkingen waarvan we er zeker van kunnen zijn dat ze niet zomaar een tautologie⁴ zijn, want er is niets van dien aard in het Woord van God; en onderzoek hier, zoals elders, zal niet zonder resultaat zijn.

Eigenlijk zijn de twee uitdrukkingen in zekere zin in contrast. Ze spreken allebei over het oosten, waar natuurlijk de zon opkomt; maar terwijl de zonsopgang altijd het idee van vreugde en zegen overbrengt, zoals verbonden met de terugkerende dag, impliceert het andere woord eerder het tegenovergestelde hiervan. Dit woord is qedem, wat tegenover u staat, of ‘u confronteert’, en lijkt dus zo veel mogelijk op ons woord tegenspoed uit het Latijn, ‘wat tegenover u staat’, maar dan op een vijandige manier. De qadim, de ‘oostenwind’, is de droge en verschroeiende wind uit de woestijn, zoals de westenwind letterlijk de zeewind is, die vocht en regen brengt. Juda’s positie beschouwt dan twee tegengestelde dingen, de wereld als de plaats van kwaadaardige invloed, en de opkomst van de Zon der Gerechtigheid, die voor ons het einde hiervan is.

Deze twee tegengestelde gedachten suggereren elkaar zo voor ons als christenen dat er geen moeilijkheid is in hun verband. Hij die het kwaad van de wereld ernstig onder ogen ziet, zal evenredig voor zich die verschijning van Christus hebben die haar lange wanorde voorgoed zal beëindigen. De nacht is al voorbij en de dag is nabij; gezegend zij God, wij die in Hem geloven, zijn kinderen van de dag; daarom,’ zegt

---

4 Tautologie = hetzelfde met andere woorden zeggen.

de apostel, 'laten wij de werken van de duisternis afleggen en laten wij op de wapenrusting van het licht' (Rom. 13:12). Hier bevinden we ons in het kamp van Juda, op weg naar zonsopgang.

Maar waarom Juda op deze manier als eerste, de leider van alle Israëlieten? Zijn naam en wat we van zijn geschiedenis hebben gezien, verklaren dit. We hebben het licht van de profeet in zijn ogen gezien en zijn allemaal bekend met de vervulling van de profetie in zijn naam in de psalmen van zijn afstammeling David. We hebben ook zijn motto gelezen in de woorden van Jacob: 'De geest van lofprijzing is de geest van kracht.' Juda staat hier op de eerste plaats om dezelfde reden dat Josafat later zijn zangers en trompetters op de voorgrond plaatste in de strijd tegen de vijand; en toen ze begonnen te zingen en te prijzen, ging de Heer uit tegen de vijand en sloeg hen. (2 Kron. 20) Zo is het dan hier.

Want de geest van lofprijzing is ook de geest van gehoorzaamheid, en zo is Juda gekwalificeerd om de wetgever te zijn (Ps. 60:7). Waar het hart ook vervuld is met God, zal Zijn troon in het hart zijn, en wat een onweerstaanbare kracht is in deze geest van gehoorzaamheid aan de alwijze 'Leidsman van de verlossing'! Wie of wat kan het leger van de Koning verslaan, zolang het bevelen gehoorzaamt? En wat een triomfantelijk enthousiasme, het voorteken van de overwinning, zwelt aan in deze loyale liederen in het aangezicht van de strijd!

Dit is wat Juda kenmerkt, de geest van gehoorzaamheid die oprijst in de vreugdevolle geest van lofprijzing, zoals bij hem die zegt: Uw inzetten zijn mijn liederen geweest in het huis van mijn pelgrimstocht. (Ps. 119:54) Dit is de 'kreet van een Koning' die Bileam op een wat latere dag dan deze hoorde, en waarvoor Moab

huiverde. Hoe prachtig is deze positie van Juda, die de rand van de oostenwind tegemoet treedt met het lied van loyale toewijding, zijn kamp vooruitgeworpen in de duisternis om de eerste stralen van de komende dag te ontmoeten; zijn aanvoerder, hij met de ogen van de profeet, en van het ras van hen die de Vrijgeevige Gever als hun God kennen!

De laatste gedachte sluit aan bij Issachar, die samen met Zebulon onder Juda's banier vecht, met zijn aanvoerder Nathanaël, 'de gave van God.' Ze staan beiden duidelijk onder het beste leiderschap. De een zal niet zijn eigen zoeken, noch de ander afdwalen naar de wereld, terwijl Juda leidt.

Als geheel genomen is het kamp van Juda de uitdrukking van de geest van rechtvaardigheid, de standaard waaronder hij zich verzamelt is die van rechtvaardigheid, een geest waaraan inzettingen liederen zijn, daarom vrij van wettigheid, en die het genot van de relatie met God als Vader in stand houdt, waar Issachar en Zebulon de complementaire gedachten geven. Wat een volle en zoete uitdrukking is het; en hoe duidelijk schittert het Nieuwe Testament hier in het Oude!

(2) Het volgende kamp is dat van Ruben, waarin de verworpen eerstgeborene nederig de tweede plaats inneemt. De onderworpen wil van de mens toont zich nu, zoals we bij hem hebben gezien, in de afhankelijke aanhankelijkheid aan God, die inderdaad 'kracht' en stabiliteit is. 'God is een rots' - (Elizur) is het principe dat hem nu zegevierend voortleidt. Zijn plaats is aan het zuiden, wat letterlijk 'de rechterhand' is, de plaats van macht en waardigheid, hoewel in afhankelijkheid: hoe volledig markeert dit de positie van Ruben, opnieuw de plaats van het kind (Ruben, 'zie, een zoon!')

Maar hij heeft deze plaats nodig, want de invloeden van het zuiden zijn ontspannend. Hoe goed dat hij alleen op een Ander hoeft te leunen! Dat de plaats van zijn kracht ontoegankelijk is voor elke mogelijke aanval! Het is inderdaad in het weerstaan van de ontspannende invloeden van wat mensen als welvaart beschouwen dat de kracht van het geloof het duidelijkst wordt getoond.

Hoe prachtig is een voorbeeld als dat van Mozes, die 'toen hij volwassen was geworden, weigerde de zoon van Farao's dochter genoemd te worden, en liever verkoos om met het volk van God ellende te lijden dan om voor een tijdje van de genoegens van de zonde te genieten; de smaad van Christus grotere rijkdom achtend dan alle schatten van Egypte!' Dit was de vastberaden wil van het geloof, de geest van de prins van Ruben, in het aangezicht van de wereld. En in waarheid, hoewel de invloeden van het zuiden aangenaam zijn voor een tijdje, eindigen ze in felle en ovenhitte waarvoor de vruchten van de aarde verdrogen en vergaan. Hoevelen hebben de hete adem van wereldse welvaart ervaren als de vernietiging van geestelijke vrucht! Als het kamp van Ruben goed onderhouden wordt, is het inderdaad een ereplaats en is de onderworpen wil van een Rubeniet de eerste vereiste om naar het zuiden te kunnen kijken.

Hier is Ruben dus het belangrijkste, en onder hem staan Simeon en Gad. Simeon heeft ook geleerd afhankelijk te zijn van de God die het gebed hoort, en heeft de vrede van overeenstemming van zijn geest met die van God. Als Rubens prins Elizur is ('God is een rots'), dan is de vader van de prins van Simeon Zurishaddai, - 'mijn rots is de Almachtige.' Aldus zijn ze geschikte metgezellen. Maar de gemeenschap die Simeon vertegenwoordigt, moet onder leiding staan

van Rubens wil van aanhankelijkheid en onderwerping aan God, zodat het de woestijnstrijd kan doorstaan, en zo vult hij hier precies zijn plaats in. Gad staat ook in dezelfde lijn van afhankelijkheid met zijn hoofdman Eljasaf, - God heeft toegevoegd,' - groei door geloof, dat wil zeggen, door de kracht van wat geloof omvat. Aldus is Rubens kamp voltooid en ingericht. Op zijn standaard kunnen we lezen 'geloof. '

(3) In het midden van het kamp hebben we daarnaast de tent der samenkomst, met zijn Levitische wacht. Zoals met Jeruzalem op een latere dag, 'God is in het midden van haar; zij zal niet wankelen.' (Ps. 46:5) De Leviëten, toegewijd aan het heiligdom en eromheen, presenteren de gedachte van wijding; en dit is de kern van alle succesvolle strijd. Er wordt hier weinig over Levi gezegd: het is zijn glorie om overschaduwd te worden door de glorie van God. En dit is moreel het karakter van alle ware wijding: dat wat zichzelf opschept is niets.

Westwaarts was het kamp van Efraïm: 'westwaarts' betekent in het Hebreeuws 'naar de zee toe.' En de zee is in de Schrift, net als in de natuur, bij uitstek het type van problemen en onrust, wat het woord zelf in het origineel impliceert. We hebben het gezien in het zesdaagse werk, het type van het kwaad in ons, en dat in ons blijft, hoewel wedergeboren, beperkt, echter door goddelijke genade. Het is het kwaad bovendien in zijn negatieve in plaats van zijn positieve aspect, en de westenwind, zoals de zeewind, verschilt op deze manier van de oostenwind, de wind van de woestijn. Hij komt niet om te verwelken, maar beladen met het vocht dat de aarde doet herleven en verfrissen.

Dit is het antwoord van de hemel op de oproep van de ellende van de mens, ook al is die ellende in zekere zin geïdentificeerd met zijn zonde. Zoals de hemel uit de boezem van de zee zelf de dampen trekt die hij weer over het land uitstort, zo is genade datgene waarmee God in soevereine goedheid onze zonde heeft beantwoord, en de aanleiding daarvan was de zonde zelf; want alleen in een wereld van zondaars kon Hij genade tonen. Hoe volledig en nauwkeurig zijn deze natuurlijke typen, wanneer wij ze gaan analyseren!

Efraïms kamp ligt dus aan de zee,⁵ en zijn naam is in dit verband gemakkelijk te lezen; want 'vruchtbaarheid' is afhankelijk van de stortbuien van de hemel, zowel geestelijk als natuurlijk. Niet alleen dit, maar duidelijk ook het resultaat van datgene wat de woelige en stormachtige zee suggereert - nog steeds onder goddelijke controle - is wat de apostel voor ons heeft bevestigd, dat 'verdrukking geduld bewerkt, en geduld ondervinding, en ondervinding hoop.' (Rom. 5:3-4) Hier is het sleutelwoord, daar twijfel ik niet aan, voor Efraïms positie onder Israëls legers. Zijn kamp is het vierde kamp, en de standaard waaronder het marcheert is die van ervaring.

In een strijd als deze moet ervaring noodzakelijkerwijs een belangrijke plaats innemen: in feite impliceert zo'n ervaring als die welke we zojuist van geïnspireerde lippen hebben gehoord zelf de woestijnstrijd en de overwinning van genade. De 'vruchtbaarheid' waarvan de naam van Efraïm vertelt, is ook een ervaring waarvan een andere

---

5 In de woestijn moet het noordwest zijn geweest om dit te doen; maar deze onderscheidingen worden niet in de Schrift gemaakt, en het cijfer is nauwkeuriger zoals de Schrift het geeft. We hoeven de veranderingen van de locatie niet te overwegen om de geestelijke les te krijgen, wat altijd het doel is.

apostel gebruik maakt in zijn conflict met degenen die degenen aan wie hij schrijft probeerden te verleiden (1 Joh. 2:26). Het bewustzijn van wat het evangelie werkt, wapent ons tegen degenen die ons ervan willen beroven. Het bewustzijn van onze liefde voor de broeders verzekert ons ervan dat we zijn overgegaan van de dood in het leven (1 Joh. 3:14).

‘Hieraan weten wij dat wij Hem kennen, indien wij Zijn geboden bewaren’ (1 Joh. 2:3). En ‘hieraan weten wij dat wij in Hem blijven en Hij in ons, omdat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft’ (1 Joh. 4:13). Dit zijn natuurlijk niet de dingen die ons in eerste instantie vrede geven, noch het fundament waarop we op enig moment bouwen. Alleen Christus is het fundament. En toch kunnen we in de dag van conflict ‘in Efraïm de kracht van het hoofd’ vinden (Ps. 60:7): de ervaring van de vruchtbaarheid van genade is als een helm om de slagen van sceptisch argument te weerstaan, en de geest rustig en zonder ongeduld te bewaren te midden van de aanvallen van dwaling.

Zeer passend hiervoor is de naam van Efraïms vorst. ‘God heeft gehoord’ kan de overtuiging van het geloof zijn, maar het is ook de realisatie van de ervaring; net zoals Manasses vorst, ‘God is een beloner,’ het vertrouwen van de hoop kan uitspreken, maar ook wat de huidige realisatie is. Het zal inderdaad bijna noodzakelijkerwijs beide zijn, aangezien God ons aldus voortdurend tegemoet treedt met beloften en verwachtingen van de uiteindelijke vergelding. Benjamins Abidan, ‘mijn vader is rechter,’ impliceert ook een praktische ervaring.

Manasse komt van nature onder Efraïms leiderschap, volgens de profetie van Jakob. Manasse - 'vergeetachtigheid,' is slechts negatief wanneer het alleen is: als middel tot een doel moet het verbonden zijn met en bestuurd worden door het doel, om zijn juiste karakter te hebben. De echtgenote in de psalmen wordt geboden, net als een andere Jozef, om al haar volk en het huis van haar vader te vergeten, maar het is in de verzonkenheid van haar hart met haar goddelijke Koning en Bruidegom (Ps. 45:10). Zodat voor mij het leven Christus is,' van hem die zichzelf een Manassiet noemde, 'vergetend wat achter is' (Fil. 1:21; 3:13). Het was geen ascetisme; het was verzonkenheid: een 'alles beschouwen als drek, opdat' hij 'Christus zou winnen' (Fil. 3:8).

Benjamin zou ook de ware geest missen als hij niet onder Efraïm gevonden zou worden. De geest van controverse, afgezien van het gretige verlangen naar vrucht voor God, zou slechts die van Ismaël zijn - strijd omwille van zichzelf - een geest om te verafschuwen. Hoe anders wanneer het een brandende ijver voor Christus en voor Zijn glorie is die iemand bezielt, en, zoals we hebben gezien, Abidan het hoofd van het leger is!

Maar Efraïm leidt Benjamin ook, omdat de ervaring van de vrucht van genade zoals gerealiseerd in de ziel noodzakelijk is voor het conflict in zijn belang. Dit hebben we gezien in de oproep van de apostel aan zijn getuigenis als tegen verleiders. En alle waarheid die gehandhaafd moet worden in het aangezicht van een boze wereld moet een soortgelijk getuigenis hebben in de harten en levens van zijn belijders. De Benjaminitische krijgers moeten gevonden worden in het kamp van Efraïm onder de maatstaf van ervaring.

(5) En nu komen we bij het laatste kamp, het vijfde in volgorde hier - dat van Dan. Het ligt in het noorden, en zoals we de andere kwartieren van de hemel met betekenisvolle namen hebben gevonden, zo is het hier ook. Het noorden (tsaphon) betekent 'wat verborgen is', en de reden waarom het noorden zo wordt genoemd, is omdat voor degenen die op het noordelijk halfrond leven de zon door de zuidelijke hemel reist, en de noordkant van iets de donkere kant is.

Natuurlijk zou het noorden zelf worden beschouwd als de zetel van duisternis, de verblijfplaats van duisternis en mysterie. Het is dan ook opvallend dat het kamp van Dan op de vijfde plaats valt, het getal vijf spreekt, zoals we zo vaak hebben gezien, van oefening in verband met Gods bestuurlijke wegen. In dit opzicht erkent de Schrift zelf, en het hart van elk mens getuigt van het mysterie waarmee ze zijn omgeven. Hier is het nog steeds, net als bij Mozes op de berg, onmogelijk om Gods gezicht te zien. Pas nadat Hij voorbij is gegaan, kunnen we de glorie van Zijn achterste delen zien.

En dit mysterie, hoe valt het ons aan! Vanuit het noorden kwamen de meest frequente aanvallen op het land, en van daaruit zal de laatste aanval komen. (Ezech. 38, 39) Aan de zijden van het noorden maakt de Babylonische afvallige zijn zetel en uit zijn minachting voor de Almachtige. (Jes. 14) Wij moeten ons niet voorstellen dat dit zonder betekenis is. Niets in de Schrift is dat; en het is door dingen samen te voegen dat wij een betekenis waarnemen die op zichzelf genomen zulke dingen zouden kunnen lijken te missen. Zeker op de plaats van mysterie is het dat afvalligheid en ongelooft zich het stevigst verschansen; terwijl op het voorhoofd van Babylon de grote ook geschreven staat: 'Mysterie.'

Dan, die hier de vijfde positie inneemt, was ook de vijfde zoon van Jacob. Als kind van de dienstmaagd vertegenwoordigt hij de geest van heerschappij of oordeel. Vreemd genoeg toont hij in Jacobs profetie, zoals we kunnen zeggen, het noordelijke karakter; en verenigt in zijn slangsymbool de twee ideeën van aanvaller en afvallige. Is dit wanneer de invloeden van zijn positie, die zich geleidelijk aan in het uiterste noorden van Israël bevindt, hem hebben overwonnen en meegesleurd? Hier is echter alles anders: hij is in alle opzichten op zijn plaats, en zijn vorst is Ahiëzer, 'broeder van hulp.' Dan is hier daarom nauw verbonden met Abidan, vorst van de stam vóór hem, Benjamin, en spreekt op dezelfde manier over dat oordeel over zichzelf volgens God, dat inderdaad de enige geest is waarin we zonder schade de mysteries tegemoet kunnen treden waarmee we worden geconfronteerd.

Waar het intellect alleen maar verward en verbijsterd is, en speculatie ons verleidt tot dwaling, of tot die trots die de meest fatale dwaling is, daar ontsnapt de geest van zelfoordeel zonder enige moeite, en vindt veilige voet aan de grond waar de ander valt. Dit is gemakkelijk te begrijpen. Een geoefend geweten is het ware geneesmiddel voor overmatige oefening van de geest, net zoals de apostel ons vertelt over degenen aan de andere kant die, 'het geloof en een goed geweten niet vasthoudend,' 'wat het geloof betreft schipbreuk hebben geleden.' (1 Tim. 1:19) Ook hier vindt Ahiezer zijn plaats: degenen die in praktische nederige dienst aan anderen staan, worden niet gemakkelijk overmeesterd door de subtiliteiten die de theoreticus meeslepen.

Dan, die hier de vijfde positie inneemt, was ook de vijfde zoon van Jacob. Als kind van de dienstmaagd vertegenwoordigt hij de geest van

heerschappij of oordeel. Vreemd genoeg toont hij in Jacobs profetie, zoals we kunnen zeggen, het noordelijke karakter; en verenigt in zijn slangsymbool de twee ideeën van aanvaller en afvallige. Is dit wanneer de invloeden van zijn positie, die zich geleidelijk aan in het uiterste noorden van Israël bevindt, hem hebben overwonnen en meegesleurd? Hier is echter alles anders: hij is in alle opzichten op zijn plaats, en zijn vorst is Ahiëzer, ‘broeder van hulp.’ Dan is hier daarom nauw verbonden met Abidan, vorst van de stam vóór hem, Benjamin, en spreekt op dezelfde manier over dat oordeel over zichzelf volgens God, dat inderdaad de enige geest is waarin we zonder schade de mysteries tegemoet kunnen treden waarmee we worden geconfronteerd.

Waar het intellect alleen maar verward en verbijsterd is, en speculatie ons verleidt tot dwaling, of tot die trots die de meest fatale dwaling is, daar ontsnapt de geest van zelfoordeel zonder enige moeite, en vindt veilige voet aan de grond waar de ander valt. Dit is gemakkelijk te begrijpen. Een geoefend geweten is het ware geneesmiddel voor overmatige oefening van de geest, net zoals de apostel ons vertelt over degenen aan de andere kant die, ‘het geloof en een goed geweten niet vasthoudend,’ ‘wat het geloof betreft schipbreuk hebben geleden.’ (1 Tim. 1:19) Ook hier vindt Ahiezer zijn plaats: degenen die in praktische nederige dienst aan anderen staan, worden niet gemakkelijk overmeesterd door de subtiliteiten die de theoreticus meeslepen.

Dan’s maatstaf is dus werkelijk die van oefening, en onder en naast hem komt Asher, de ‘gelukkige’: want geluk hangt duidelijk af van dit ontwaakte geweten, en wordt gevonden in de weg van zulke broederlijke hulpvaardigheid als Ahiezer spreekt: ‘indien gij

deze dingen weet, gelukkig zijt gij indien gij ze doet.' (Joh. 13:17). We hebben gezien dat Ashers aanvoerder aangeeft hoe God ons in geluk houdt door de bediening van een kastijdende droefheid, wat voldoende verklaart dat Asher onder de maatstaf van 'oefening' valt. Alles is hier eenvoudig voor hen die het zelfs in geringe mate hebben bewezen, en welk kind van God heeft dat niet? Mogen wij allen acht slaan op de vermaning ervan!

Ten slotte komt Naftali onder dezelfde banier, zijn aanvoerder ook, Ahira, duidelijk verwant aan Ahiezer. En hier spreekt alles van oefening, zodat er nauwelijks behoefte is om er verder op in te gaan. Zo is de orde van de kampen compleet.

Onderverdeling 2. (Num. 3, 4)

De afzondering van de Levieten voor de dienst bij de tent der samenkomst

De tweede onderverdeling laat ons de scheiding van de Levieten zien in hun eigen bijzondere dienst in verband met de tent der samenkomst, en beschrijft de dienst zelf met speciale verwijzing naar de woestijnconditie. De Levieten staan duidelijk in een even duidelijke relatie tot het boek Numeri als de priesters tot het boek Leviticus. De laatstgenoemden behoren tot het heiligdom wanneer het is opgezet, en hebben hun plaats daarin als voorbidders en als aanbidders; de eersten bewaken het van buitenaf, of verzorgen het in zijn reiskledij.

Ze kijken naar buiten, zoals de priesters in hun dienst naar binnen kijken, - dat wil zeggen, naar God: en dit is te allen tijde het essentiële onderscheid tussen bediening en priesterschap. Men moet onthouden dat in het christendom Gods volk beide is; en niet sommigen van hen, maar allen. 'Gij zijt een heilig priesterschap' wordt tot allen gezegd; en, in de profetische wijsheid van God, door hem die door mensen is verordend als het gezaghebbende hoofd van een exclusieve priesterlijke kaste. Petrus is het die door God is uitgekozen om ons dit bekend te maken (1 Petr. 2:5): 'Gij zijt een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus Christus.'

Hier is de priesterlijke houding, het gezicht naar God, hoewel de offers nu niet langer verzoenend zijn, omdat Christus Zichzelf eenmaal voor altijd heeft geofferd; maar 'door Hem' moeten wij 'God voortdurend een lofoffer brengen, - dat is, de vrucht van onze lippen, die Zijn Naam belijden.' En opnieuw worden wij vermaand: 'Maar vergeet niet goed te doen en mede te delen, want in zulke offers heeft God een welbehagen.' (Hebr. 13:15-16).

Ons altaar is dan nu niet het koperen altaar, - het werk daar is gedaan; en wij, geaccepteerd in de waarde ervan, worden in het heiligdom zelf geïntroduceerd, - naar het gouden altaar, waarbij ook het voorhangsel gescheurd is, zodat wij volledig tot God worden gebracht. En als wij nabij zijn gebracht, moeten onze levens een dankoffer aan Hem zijn, dat wat alleen een leven in zijn geest christelijk maakt. Lofprijzing, voorbede, alles waarin wij tot God naderen, is in zijn karakter zo priesterlijk: het gezicht is naar God gericht.

Aan de andere kant is de Levitische dienst van God en voor God jegens de mensen; en dit is bediening, die niettemin van de meest uiteenlopende soort is: niet alleen openlijke bediening van het Woord, hoewel in zekere zin inderdaad altijd dat wanneer ‘zonder het Woord’ een vrouw haar goddeloze echtgenoot voor de Heer wint, het nog steeds door het Woord is zoals gezien in zijn effect op haar dat zij het doet, en zij is in dit opzicht werkelijk meer een dienaar ervan dan menige woordrijke prediker.

Al Gods heiligen zijn aldus dienaren: als het priesterschap onder ons geen speciale klasse is, maar allen priesters zijn, zo is de bediening bij ons ook geen afzonderlijke klasse, hoewel er afzonderlijke soorten bediening zijn. Ook is er op deze manier onder de heiligen geen speciale klasse, heiliger door hun ambt dan anderen; allen zijn heiligen, en heilig, niet de een seculier en de ander heilig: een gedachte die alle bediening degradeert. Zij die tot God in het allerheiligste worden gebracht door de nieuwe en levende weg die Christus voor ons heeft ingewijd door het voorhangsel, dat wil zeggen door Zijn vlees, zijn zo heilig als maar kan. Als we dat ontkennen, brengen we oneer aan het werk van Christus.

De kinderen van Levi kwamen, zoals we weten, voort uit de derde zoon van Jakob, van wie ook Aäron en Mozes kwamen, het dubbele type van Christus. Zijn naam, ‘verbonden’, past perfect bij de geschiedenis van de stam, in hun eerste vader verbonden met Simeon in daden van geweld, wat hen als kastijding het vonnis overbrengt: ‘Ik zal hen verdelen in Jakob en verstrooien in Israël.’ Maar het is uiteindelijk ware zegen. Levi, in wie dit vollediger wordt volbracht dan in Simeon, wordt daardoor alleen vollediger gezegend. Hij wordt

verbonden met de Heer en de Heer wordt zijn deel, en als hij in Israël wordt verstrooid, is het als een geestelijk zaad om vrucht voor God voort te brengen over het hele land.

Mozes' zegen in Deuteronomium spreekt van hun verschrikkelijke beproeving op een moment dat, zoals we hebben gezien, in de uitvoering van het goddelijke oordeel over de afgodendienaars, hij 'zijn broeders niet erkende en zijn eigen kinderen niet kende', en van het resultaat in de goddelijke goedkeuring, 'zij zullen Jakob Uw oordelen leren, en Israël Uw wet.' Zij moeten de les doorgeven aan hen die hem geleerd hebben; en zo is het altijd.

1. Het eerste deel geeft hun aanduiding aan de dienst, zoals het tweede ons de dienst zelf geeft. God is soeverein in de keuze van degenen die Hem dienen, wat zeker niet impliceert dat de hoogste wijsheid niet in de keuze zit, maar het tegenovergestelde. Al Gods eigenschappen worden gemanifesteerd in al Zijn daden; het meest opvallend, daarom, waar Hij het meest soeverein is.

(1) Zijn roeping van hen wordt hier duidelijk gegeven, hoewel er eerder al aanwijzingen voor waren. Zoals we al zien, moet die van de priesters eerst hebben plaatsgevonden, aangezien de roeping van de Levieten afhankelijk is van die van de priesters. gemeenschap en aanbidding moeten voorafgaan aan en inleiden tot dienst, als dit echt en effectief moet zijn.

(a) Het begint met de 'generaties van Aäron en Mozes', de geestelijke hoofden van de stam, hoewel alleen de naam van Mozes wordt gegeven, aangezien zijn kinderen hun plaats innemen als eenvoudige Levieten. Het is des te duidelijker om deze reden dat ze als hoofden

van de stam hier worden binnengebracht. Meestal wordt Christus als Priester en Koning gezien in relatie tot bediening, de bron en leider ervan. Aäron is de eerste, omdat het bovenal afhankelijk is van bemiddeling, en is de vrucht hiervan. Aäron is ook het hoofd van die priesterlijke familie die typisch de onze is. Hier vinden we inderdaad vreselijk falen en het oordeel van God, de eerste twee zonen afgesneden, en de derde, Eleazar (de ‘hulp van God’), spreekt op deze manier over die opstandingskracht waarin God handelt wanneer alle menselijke macht volledig ten einde is.

Ithamar (‘waar de palmboom is’), volgend op Eleazar, lijkt te impliceren de oprechtheid en vruchtbaarheid, constant in de Schrift geassocieerd met de palmboom, zoals de rechtvaardigen bloeien. (Ps. 92:12) Dit is hier in ieder geval in de ware volgorde, niettemin zo dat we in de geschiedenis vinden dat wanneer (zoals in Eli) Ithamars nakomelingen verheven worden boven die van Eleazar, er dan een treurige mislukking en ineenstorting is. Samen, en in de juiste volgorde dienen Eleazar en Ithamar als priesters in de aanwezigheid van hun vader.

(b) De Levieten worden nu geboden om dichtbij te worden gebracht en aan Aäron en zijn zonen te worden gegeven, om hem te dienen en de wacht te houden over de vaten van de tabernakel: een gewichtige dienst, waarvoor ze afhankelijk moeten zijn van de Priester. Ja, aan de dienst van de priesters zijn ze volledig gegeven, een dienst die behoort tot hen die aanbidden, en de eerste en meest dwingende plicht ervan is om de heilige dingen waarmee ze te maken hebben, te bewaken en te verzorgen. We weten dat de vaten van de tabernakel

de waarheid uiteenzetten van wat Christus is in al Zijn ambten; en alle bediening moet hierover waken en dit bewaren.

(c) Maar zij zijn inderdaad het bezit van de HEERE, Hem geheiligd in plaats van de eerstgeborenen die Hij Zichzelf had geheiligd toen Hij hen in Egypte bevrijdde. Degenen die Hij bevrijdt, claimt Hij, en alleen door de Zijnen te zijn, kan bevrijding worden gerealiseerd. Dit is de vreugde van de verlossing, dat wij dan Hem toebehoren, en dat Hij in ons verkrijgt wat Hij heeft gezocht.

(2) Vervolgens hebben we hun nummering, waarin ook hun verdelingen en relaties aan ons bekend worden gemaakt. Ze worden geteld vanaf een maand oud en hoger, zoals de eerstgeborenen, en om dezelfde reden. Als alleen mannen in hun kracht verlost of geteld zouden worden, zou het dan niet lijken alsof God ‘welbehagen schepte in de benen van een man?’ (Ps. 147:10) Maar het is de ziel die Hij waardeert, en de ziel van een zuigeling is kostbaar in Zijn ogen: Zijn ‘welbehagen’ is ‘in de zonen van de mensen.’

De zonen van Levi zijn Gerson, Kohath en Merari, en deze drie zijn de hoofden van acht families. ‘Gershon’ betekent ‘verbanning’; zijn twee zonen zijn Libni, ‘wit’, en Simeï, ‘mijn verslag’: namen die niet moeilijk te verenigen zijn tot een betekenis. Want een echte verbanning is inderdaad iemand die zich bewust is van verbanning, al is het maar voor een tijdje, uit het huis van zijn hart; en het is uit deze geest van vreemdheid dat kracht voor zuiverheid en vrijheid van verontreiniging voortkomt; terwijl de laatste naam op natuurlijke wijze kan spreken van wat in dit geval de grootste waarde voor hem heeft, het ‘verslag’ van dingen die nu niet worden gezien.

Overeenkomstig hebben de Gersonieten de leiding over alles wat in de tabernakel spreekt van praktische gerechtigheid, hetzij in Christus of in Zijn volk, zoals de tabernakel zelf, de tent en zijn bedekking, de gordijnen van de voorhof, en wat daarmee verbonden is. Hij houdt zich bezig met wat subjectief is, zoals wij zeggen, en illustreert de gezalfde voet. Zijn vorst is Eljasaf, ‘God heeft toegevoegd’, een naam die we eerder hebben gehad in de vorst van Gad, en die nauw verwant is aan Jozef. ‘Toename’ is in de lijn van Gersons praktische instelling, en dat ‘toename’ van God is, is een goede herinnering voor degenen die op deze manier in gevaar kunnen zijn van zelfbezetting, wat, zoals het altijd doet, zelfvertrouwen betekent. Deze vorsten zijn, zoals wij hebben opgemerkt, altijd overwinnaars. Hij is de zoon van Lael, ‘van God’, of ‘behorend tot God’, een naam die lijkt te zijn ontstaan uit de diepe vreugde van een ziel die hier het geheim van zijn kracht en vooruitgang had gevonden.

Kohath komt daarna met zijn vier zonen, wiens namen (met zijn eigen) veel moeilijker te lezen zijn. Zijn taak was de ark, de tafel, de kandelaar, de altaren en de gebruiksvoorwerpen die bij dit alles hoorden, met het ene linnen artikel, dat, zoals we goed weten, spreekt over de menselijkheid van Christus. Zo is het gemakkelijk te zien dat de Kohathitische bediening doorgaans objectief is; zijn bezigheid is met wat buiten hemzelf in Christus is; het gezalfde oor is dichter bij zijn symbool dan de gezalfde voet. Zijn prins is prachtig Elitsafan, ‘[die] God heeft verborgen,’ want hier is het inderdaad in de aanwezigheid van God, en in bezigheid met Christus, dat zelf verloren gaat. Hij is de zoon van Uzziël, de ‘kracht van God.’ Mogen wij dit niet beschouwen als de vervulling van het gebed van de apostel (Ef. 3:16-17): ‘dat Hij u geve, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid,

met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens, opdat Christus door het geloof in uw harten wone?

Wat dan met deze voornamen, die tenslotte niet onzeker zijn in hun betekenis, maar moeilijk in hun toepassing? ‘Kohath’, daar zijn ze het allemaal over eens, betekent ‘vergadering’. Hij heeft inderdaad de ark, het centrum van de bijeenkomst, onder zijn hoede. Christus opheffen als degene in wie, en als de vrucht van Zijn werk, God Zichzelf aan ons openbaart, is mensen trekken, overeenkomstig Zijn verzekering, tot Hem. Hier is inderdaad de glorie van de Kohathitische bediening: zoals toen de Doper uit de volheid van zijn hart, toen hij Jezus zag terwijl Hij liep, zei: ‘Zie het Lam Gods!’ en degenen die hem hoorden spreken, verlieten hem om Jezus te volgen.

De eerste zoon van Kohath is Amram, ‘volk van de Verhevene’, een prachtige naam, als we hem verbinden met die samenkomst met Christus waarvan zijn eigen naam tot ons lijkt te spreken; terwijl de volgende Jitzhar is, ‘olie’, het onbetwiste type van de Geest als de Zalver; dan hebben we Hebron, ‘vereniging’, zoals sommigen het noemen, ‘gemeenschap’, zoals we het elders hebben geïnterpreteerd; in beide gevallen duidelijk het effect van het werk van de Geest; ten slotte vinden we de vader van Elizafan, Uzziël, ‘de kracht van God’. Dat deze namen het meest natuurlijk samengaan, dat ze harmoniëren in een gezegende presentatie van de resultaten van de Kohathitische bediening, is duidelijk. Zijn ze niet de werkelijke betekenis van wat betekenis moet hebben als het van God is?

Als laatste van Levi’s drie zonen vinden we Merari, ‘bitter’, met zijn twee zonen, Mahli, ‘ziek’, en Mushi, ‘toegevend’. De vreemdste woorden van allemaal zijn deze in verband met Levi’s zonen. Deze

families hebben de zorg voor de planken van de tabernakel en zijn staven, zijn pilaren en voetstukken, en die van het voorhof en de pinnen en touwen. Hier is het duidelijk dat niet zozeer Christus Zelf als wel het volk van de Heer Merari bezet.

Hij is de gezalfde hand. Zijn werk is in hoofdzaak wat we gemeentelijk kunnen noemen; en wie die zich hiermee heeft beziggehouden, heeft niet de bitterheid gevonden die zich uitdrukt in Merari's naam? Weinig geschikt zou hij zijn voor het ambt die het niet kon voelen; en dit moeten we geloven als de reden van een verbinding die vreemd genoeg lijkt, en toch vertrouwde ervaring uitdrukt. Denk eens aan hoe Paulus dit in zijn brieven aan ons overbrengt vanuit het volle hart en vanuit een toewijding die voortduurde, waarbij hij bij mensen eerder teleurstelling dan beloning vond. In zijn eigen woorden: 'Hoe meer ik van u houd, hoe minder ik bemind word.' (2 Kor.12:15 -... al lijkt het erop dat hoe meer ik u liefheb, des te minder ik door u geliefd word)

Mahli kan aan de andere kant de flauwte uitdrukken die het gevolg is van buitensporige arbeid; terwijl Mushi die geest van verdraagzaamheid en zachtmoedigheid kan aanduiden die, waar de waarheid het toelaat, al het andere kan opbrengen, - een geest die hoe noodzakelijk is in precies zo'n relatie als hier wordt aangegeven voor de Gemeente van God! Het ontbreken ervan is een even vruchtbare oorzaak van problemen onder heiligen als er misschien te vinden is. Merari's hoofdman staat in opvallend, troostend contrast met deze namen, Zuriel, 'mijn rots is God', de zoon van Abihail, 'de vader van dapperheid', - de 'deugd' van 2 Petrus 1.

Opgemerkt dient te worden dat Merari zich duidelijk ten noorden van de tabernakel legerde, Kehat ten zuiden ervan en Gerson ten westen ervan. Mozes, Aäron en zijn zonen legerden zich daarentegen ten oosten ervan. Daarmee vulden zij de plaats van Juda in de binnenste cirkel in.

(3) Vervolgens hebben we de telling van de eerstgeborenen, de heiliging van de Levieten in hun plaats en de verlossing van de overschotten. We kunnen niets van belang toevoegen aan wat hierover al is gezegd.

2. We hebben nu de dienst van de Levieten en de telling van de leeftijdsgenoten voor de dienst. De dienst hier is wat het boek van de woestijn natuurlijk op zou aandringen, de vorm ervan die welke kenmerkend was voor de woestijn, of voor de tijd dat er nog geen vaste locatie was voor de ark van God, geen plaats waar de naam van de HEERE was. Deze dienst is het vervoer van de heilige dingen door de woestijn, het type voor ons van de presentatie in de wereld, terwijl we erdoorheen gaan, van Christus en de hemelse waarheden van het christendom. Deze zijn, het is waar, in hun reiskleed, en zoals ze in zichzelf zijn, in hun diepste werkelijkheid, kan alleen geloof ze kennen. Toch is dit getuigenis van de hoogst mogelijke waarde, zo gerekend van God, die, als het Zijn welbehagen is om zo door de wereld te gaan, Zichzelf toevertrouwt aan de liefdevolle gehoorzaamheid van Zijn volk om Hem erdoorheen te dragen.

Het is een getuigenis met de lippen als in het leven, in het leven als met de lippen, de waarheid uitgesproken om nooit te scheiden van de waarheid belichaamd in de praktijk. De eerste zonder de laatste zouden lege woorden zijn; de laatste zonder de eerste (als zoiets al mogelijk zou zijn) een raadsel dat nooit opgelost kan worden, een

verloren hiëroglief. De twee samen vervullen het voorschrift van onze Heer, 'Laat uw licht zo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien en uw Vader, die in de hemel is, verheerlijken.' Dit gecombineerde getuigenis alleen plaatst onze goede werken in het licht, waarin zij, wanneer ze gezien worden, de Vader verheerlijken.

(1) Dit is hier dus Levitische dienst. In het eerste deel van deze sectie worden de families van de stam door God op hun verschillende plaatsen gezet, Hij is soeverein in Zijn aanstelling daaromtrent, alles natuurlijk, daarom, op zijn plaats perfect geordend, - Kohath met zijn kostbare vaten, Gerson met zijn fijn linnen, Merari met zijn planken en pilaren. Dienst is gave, en daarom is gave de aanstelling tot dienst, aangezien de Gever geen vergissing kan maken.

Wat een immens iets voor de Gemeente van God als zij zich tot deze zo eenvoudige waarheid zou kunnen verheffen, en elk lid van het lichaam van Christus zou beginnen uit de banden waarmee gewoonte en traditie hem hebben omhuld, in het gezonde gebruik van alle vermogens en krachten waarmee God hem heeft begiftigd! Twijfelt hij aan zijn titel of verantwoordelijkheid om andere vermogens dan geestelijke te gebruiken? Het zou inderdaad vreemd worden gevonden om dat te doen. Hier, en hier alleen, waar de vermogens het hoogst zijn, en de noodzaak voor hun oefening het meest dringend is, vraagt hij zich hier af.

Men moet echter niet denken dat omdat God de Kohathieten één taak heeft toebedeeld, de Gersonieten een andere, en de Merarieten weer een andere, dat christenen op een soortgelijke manier in overeenkomstige klassen zijn verdeeld. Het is waar dat elke christen ongetwijfeld een sonisch karakter van gave heeft, of een bepaald deel

van gaven, speciaal voor hemzelf. Maar dit wordt niet weergegeven, zoals we gemakkelijk kunnen zien, door de speciale taken hier. Integendeel, elke christen is Kohathiet, Gersoniet en Merariet in één: het objectieve kan niet worden gescheiden van het subjectieve, noch van de noodzakelijke uitstroom naar anderen, zonder fatale gevolgen.

(a) Kohath is een ander voorbeeld waarvan er zoveel zijn geweest, dat de eerstgeborene op natuurlijke wijze zijn plaats aan een ander verliest. Kohath is niet de eerstgeborene van Levi, maar Gerson wel. Genade, niet de natuur, regeert.

Laten we dan eens kijken naar de opdracht van Kohath. Hier hebben we eerst de ark, de troon van God in Israël, een troon die typisch is voor genade, het deksel van de ark is het 'verzoendeksel' of 'genadetroon', waarop eenmaal per jaar het kostbare bloed werd gesprenkeld. Toch was de ark met zijn genadedeksel Christus, want het is in Christus en door Zijn werk dat God Zijn plaats kan innemen in genadige regering over een verlost volk. Maar de ark is gehuld in een bedekkende sluier: het is Christus zoals gekend in het vlees die hier is, hoewel Hij in Zichzelf al Zijn hemelse glorie verbergt. Daarbuiten is een zehondenhuidbedekking, de ondoordringbare heiligheid van Zijn karakter; en daarbuiten weer een doek geheel van blauw, de hemelse kleur.

In essentie hebben we dus Christus in de genade van de mensheid, maar toch heilig en hemels, onze verlosser en Heer. Dit impliceert van onze kant natuurlijk als eerste principe gehoorzaamheid, en dat de vreugdevolle gehoorzaamheid van de verlost is.

Hiernaast wordt de tafel van het toonbrood gedragen: Christus, die ons weer in gemeenschap houdt, is hiervoor de hemel binnengegaan, zodat een blauw kleed onmiddellijk de tafel omhult waarop het meubilair van de tafel en de vaten van het drankoffer staan, met het voortdurende brood zelf. Het brood is in de eerste plaats voor God, het tegenwoordigheidsbrood, hoewel het daarna het voedsel van de priesters is, en zo wordt de gemeenschap onderhouden overeenkomstig de waarde van de positie die wij in Christus hebben, vrucht van die graankorrel die, opdat hij niet alleen zou blijven, in de grond is gevallen en gestorven. Dit wordt benadrukt door het karmozijnrode kleed dat alles bedekt, zichzelf alleen bedekt met de bedekking van zeehondenvel, zoals dat 'het allerheiligste is', van het zondoffer.

Vervolgens wordt de kandelaar op de tafel bedekt met een blauw kleed, want Christus als de instandhouder van het geestelijke licht wordt doorgegeven aan de hemelen. Voor de wereld is het verborgen: het is nacht en de zon is ondergegaan; maar op ons die in het heiligdom zijn, schijnt het nog steeds door de nacht. Buiten is de lamp opnieuw gewikkeld in de zeehondenhuidbedekking; wat het meest zichtbaar is, is de heiligheid van de waarheid.

Dan hebben we, op dezelfde manier bedekt met blauw en zeehondenhuid, het altaar van wierook; en dan de vaten van dienst. Dan volgt het altaar van brandoffer, bedekt met een purperen doek, want de Gekruisigde is degene die regeert; en 'indien wij lijden, zullen wij ook met Hem regeren.'

Zo is het typisch met Christus in Zijn relatie tot God en Zijn volk dat Kohath wordt ingenomen, en dit impliceert onze plaats voor God,

gemeenschap met God, hemelse verlichting, aanbidding en de weg naar glorie door het kruis. Hoe praktisch dit alles ook is, de waarheid is toch wezenlijk objectief: het richt het oog in de eerste plaats ergens anders op dan op het zelf, en dan kan dit ding niet praktischer zijn. Toch is het getuigenis dat van God Zelf, en niet van de mens, hoewel de mens het kan uiten en herhalen. Wij gaan de hemelen binnen om gekwalificeerd te worden voor de aarde; wij beginnen niet op aarde, om zo langzamerhand de hemelen te bereiken. Onze eenvoudigste aardse plichten vereisen dat wij vertrouwd zijn met de dingen daarboven.

(b) Gerson heeft een opdracht die heel anders is dan die van Kohath. Hij draagt al het fijne linnen, of het nu van de tabernakel of de voorhof is, behalve de sluijer, samen met de huidbedekkingen, en wat daarbij hoort. We hebben ze al eens eerder bekeken toen ze voor ons kwamen in het boek Exodus, en we zien gemakkelijk dat ze allemaal op de een of andere manier over praktische rechtvaardigheid of karakter spreken. In de gordijnen en bedekkingen van de tabernakel zelf spreken ze over Christus; in de gordijnen van de voorhof spreken ze over Zijn volk, maar nog steeds op een soortgelijke manier. We hebben al gezegd dat hij de gezalfde voet illustreert; maar dit lijkt nauwelijks overeen te komen met de numerieke plaats die de Schrift aan Gerson toekent: we zouden hem natuurlijk een vierde plaats hebben gegeven in plaats van een tweede.

Maar de Schrift is gegeven om onze gedachten te leiden en te corrigeren, niet om er onderworpen aan te zijn: het zou ons hoe dan ook niets baten als dat wel zo was. Waar wijst het getal dan op waarmee deze tweede vorm van Levitische dienst wordt geassocieerd?

De enige mogelijke gedachte lijkt die van afscheiding, en zodra we een beetje aandachtig naar Gershon kijken, begint hier een bepaald verband te verschijnen.

Ten eerste spreekt zijn naam - 'ballingschap' - heel eenvoudig over scheiding van de plaats waar hij geboren is, typisch voor ons de hemel, en Gershon behoort door geboorte tot Kanaän, terwijl zijn leven daarna in Egypte zijn naam rechtvaardigt. Moet dit niet ook ons karakter zijn, 'vreemdelingen', als behorend tot de hemel, 'deelgenoten van de hemelse roeping?' en spreekt het ons niet aan als natuurlijk volgend en afhankelijk van datgene waartoe Kohath ons heeft geïntroduceerd? Is de hemelse objectieve waarheid, zoals zojuist gezegd, niet de heersende waarheid in dit geval, zoals het zou moeten zijn?

Dan kunnen we opmerken dat de gordijnen, dekens en de kleden waarmee Gershon te maken heeft, in feite allemaal scheidingslijnen zijn. Ze definiëren de tabernakel zelf, of markeren en scheiden de voorhof van de woestijn eromheen. Ze spreken daarom, gemakkelijk en zonder moeite, van de grenslijnen van Gods speciale omheining zoals de Gemeente in de wereld is.

De Schrift dringt overal aan op zo'n scheiding: het is niet vreemd om het hier te vinden; en het is zeker een essentieel onderdeel van het getuigenis, dat, zoals we hebben gezien, deze Levitische dienst is. Wat is er ook nodig aan de handhaving van wat Satan en de wereld van buitenaf, in verbond met het vlees in ons, verenigen om door te breken en, indien mogelijk, te vernietigen! Ook broos genoeg voor een muur zien deze linnen gordijnen eruit! Dat wat van God is, wordt voortdurend blootgesteld aan de minachting van ongelooft;

en dit ongeloof lijkt de gebeurtenis lang vaak te rechtvaardigen. Tegenwoordig denkt de Gemeente zelf weinig van scheiding; en toch zal hij die zich aan het Woord van God houdt, ontdekken dat de rekening van de eeuwigheid aan zijn kant staat.

Gershons scheiding is niet denkbeeldig. Het is geen luchtlijn, maar een die in stand wordt gehouden, zoals deze linnen wandkleden suggereren, door praktische rechtvaardigheid. Hoeveel hangt er in feite van af! Als God niet met de wereld kan wandelen, vereist mijn wandelen met Hem als eerste noodzaak scheiding ervan: welke rechtvaardigheid kan er zijn zonder een wandeling met Hem? Er kan in ieder geval geen juiste of christelijke maatstaf zijn.

De genade en vrede die de apostel bidt dat ze voor ons mogen zijn, zijn 'van God de Vader en van onze Heer Jezus Christus, die Zichzelf voor onze zonden heeft overgegeven, om ons te verlossen uit deze tegenwoordige boze wereld, overeenkomstig de wil van onze God en Vader.' (Gal. 1:3-4). Het kruis van Christus is dat waardoor de wereld voor ons gekruisigd is en wij voor de wereld; en daarom roemde hij die aldus schreef. (Gal. 6:14) Als de tijden veranderd zijn, dan is het kruis van Christus dat in ieder geval niet. En zij die 'aardse dingen bedenken' zijn daarom 'vijanden van het kruis van Christus' (Fil. 3:18-19).

(c) We komen nu tot de geslachten van Merari: na het getuigenis van de scheiding volgt dat van de vereniging; want dit is zeker wat het raamwerk van de tabernakel suggereert: de planken, staven, pilaren en voetstukken, voor elkaar gemaakt, en die Merari zelf aan elkaar verbond, waar ze ook kampeerden. De aldus verenigde planken spreken van de Gemeente, samen gebouwd tot een woonplaats van

God in geest' (Ef. 2:22) - dat wil zeggen, een geestelijke woonplaats die overeenkomt met de materiële woonplaats die hier voor ons ligt.

De plaats van Merari op deze manier is al aangegeven, en in zo'n korte schets als alleen voor ons nu mogelijk is, blijft er weinig over om toe te voegen. Alleen kunnen we opmerken dat terwijl de zorg van Kohath onder het toezicht staat van Aärons zoon Eleazar, die van Gerson en Merari beide onder die van Ithamar vallen. Eleazar, de derde zoon, en wiens naam 'de hulp van God' betekent, herinnert ons op natuurlijke wijze aan de kracht van de opstanding, en op die manier aan de positie waarin de verrezen priester ons introduceert. De Kohathitische bediening is afhankelijk van deze nieuwe plaats die Christus voor ons heeft ingenomen. Ithamar is de vierde zoon, en zijn naam betekent 'waar de palm is.' Een praktische wandeling (want de rechtvaardige wordt vergeleken met de palmboom) is gemakkelijk in hem te lezen, en zo is zijn verbinding duidelijk met Gershon en Merari.

(2) Nu komt de telling van de Levieten die oud genoeg zijn om te dienen. Ieder van hen vindt zijn plaats in deze telling. Hij gaat er op dertigjarige leeftijd in, de leeftijd van gerealiseerde capaciteit (3 x 10); hij verlaat het, in zijn woestijnvorm, op vijftigjarige leeftijd, of gewoonlijk alleen wanneer het schepsel voor zijn God staat op de dag van afrekening (5 x 10).

Wat de aantallen van de respectievelijke families betreft, kan men alleen maar bekennen dat gebrek aan gepaste ijver de reden is dat men er niets over kan zeggen. Er zit zeker betekenis in alles, waardig aan Hem die het heeft geïnspireerd; en zij die in geloof en nederigheid zoeken, hier zoals elders, zullen vinden.

Onderverdeling 3. (Num. 5, 6)

De heiliging van het kamp

Nu het kamp zo is geordend en ingericht, is het volgende dat het gereinigd moet worden van het kwaad, zodat God, in wie alleen hun kracht is, met hen kan zijn. Over de plaats hiervan en de noodzaak ervan hoeft niet uitgeweid te worden: de details zijn vol van belang, hun verband met elkaar wordt alleen duidelijk door hun typische betekenis, volgens welke alleen melaatsheid en contact met de doden verontreiniging zouden zijn. Hoe duidelijk zijn de dingen die Israël overkwamen - typen die zijn geschreven tot onze waarschuwing over wie de einden der eeuwen zijn gekomen!

1. Ten eerste vinden we in de melaatse en de man met een probleem, hoewel in verschillende mate, de uitbraak van het vlees. De smet van het natuurlijke leven, vergiftigd door de zonde, is gemakkelijk te lezen in deze dingen, die in feite de straffen van de zonde zijn. Hieruit zou geen ontsnapping mogelijk zijn, want het zou niet helpen als we geen nieuw leven ontvingen, goddelijk, en dus op zichzelf onbedorven, onbesmet. Hiermee komt de verantwoordelijkheid om te oordelen wat van het oude is, dat deze twee dingen ons ongeoordeeld laten zien.

Zij die aldus worden gekenmerkt als toegevend aan de zonde, moeten uit het kamp worden gezet; en met hen degenen die verontreinigd zijn met de doden, want het leven dat we hebben ontvangen is eeuwig. Dit eeuwige leven moet daarom in onbederfelijkeid worden gehandhaafd, en in afzondering van alles wat er niet mee in overeenstemming is. De woorden van onze Heer zijn de

Nieuwtestamentische bekrachtiging hiervan: ‘Laat de doden hun doden begraven; maar ga heen en predik het koninkrijk van God.’ (Luk. 9:60).

Bezoedeling met de doden is kenmerkend voor het boek Numeri: we vinden het opnieuw in de wet van de Nazireeër, in de voorziening van het tweede Pascha, en bovenal in de verordening van de rode vaars, die specifiek bedoeld is voor reiniging ervan. Zo is het kwaad van groot belang en staat het in nauw verband met de reis door de woestijn. Het is ook niet moeilijk om dit verband te zien. De woestijn, in zijn onvruchtbaarheid, in zijn gebrek aan wat het leven in stand zou houden, suggereert van nature de dood.

Op menige plaats liggen de skeletten van dieren en mensen wijd en zijd verspreid, verblekend in zon en wind. De wereld draagt op dezelfde manier het stempel en zegel van de dood, het duidelijke teken van zijn afstand en vervreemding van de levende God. Geen wonder dat alles wat ermee verbonden is van nature op deze manier geassocieerd zou moeten worden met onreinheid in het Woord van God. Zodat dat wat vanzelf sterft niet gegeten mag worden, hoewel dat wat geslacht en aan God geofferd wordt, integendeel het voedsel is van zowel God als de mens.

Het contact dat verontreinigt, is voor ons natuurlijk geestelijk. Het is dat aankleven aan de wereld dat de apostel betreurt, zelfs wenend, in de belijders van het christendom, en in zijn volle ontwikkeling maakt hen zulke als ‘wier god hun buik is, wier eer in hun schande is, die aardse dingen bedenken.’ (Fil. 3:19). Deze noemt hij vijanden van het kruis van Christus, want het kruis van Christus is dat waardoor wij gekruisigd zijn voor de wereld en de wereld voor ons (Gal. 6:14).

En ‘in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht, noch onbesnedenheid, maar een nieuwe schepping.’ ‘Onze gemeenschap’ - ons burgerschap - ‘is in de hemel, vanwaar wij de Heiland verwachten, de Heere Jezus Christus.’ (Fil. 3:20).

Er zijn natuurlijk lichtere graden, en sommige vormen ervan die onvermijdelijk lijken; toch is het in zijn lichtste vorm een zeer ernstig kwaad. De wereld is overal om ons heen, het toneel waar we doorheen gaan, en waarin we onze dagelijkse bezigheden hebben, nog steeds aantrekkelijk voor de oude natuur, en het land van een vijand, waar ‘de vorst van de macht van de lucht,’ met onzichtbare subtiele invloeden, ‘werkt in de kinderen van ongehoorzaamheid.’ In tegenstelling tot Adam in Eden, worden we hier opgeroepen om overal de listen van een actieve vijand te vermoeden, die de plaats van de graven tot zijn bolwerk maakt. Daarin moeten we zijn; we zijn er niet van: we zijn een nieuwe schepping - burgers van de hemel, en om in karakter hiermee te handelen, als vreemdelingen en pelgrims,’ om zo ‘zich te onthouden van vleeselijke lusten, die oorlog voeren tegen de ziel.’

2. Het tweede in deze zuivering van het kamp is de vergoeding die is opgelegd voor overtreding - een vergoeding die we al hebben gezien, moet groter zijn dan de schade die door de overtreding is toegebracht. Het bevredigt God niet om het verlies te laten goedmaken; er moet een overschot aan winst zijn voor hem die het verlies heeft geleden, waarin ook God wordt verheerlijkt. Dit is de positieve kant van zegen in het conflict met het kwaad, niet zoals voorheen eenvoudigweg de verbanning ervan; en hiervoor moet het werk van Christus ingaan, zoals gezien in het begeleidende offer: het is een triomf van

heiligheid die alleen verlossing kan verzekeren, en heeft verzekerd, en die degenen die van de zonde zijn verlost, worden opgeroepen na te volgen.

3. In het derde geval is er geen sprake van een omgang met bekende zonde, maar zelfs het vermoeden mag niet getolereerd worden in het volk van God. In het naijver-offer wordt in zo'n geval een direct beroep op God gedaan, waar de vermoede zonde inderdaad de basis van die familierelatie raakte die niet alleen in Israël maar ook elders zelf de basis is van alle andere relaties tussen mens en mens. De plaats ervan hier, waar de reiniging van het kamp ter discussie staat, is daarom volkomen eenvoudig, terwijl de typische betekenis bijdraagt aan de hele betekenis ervan.

De relatie tussen man en vrouw is die waardoor (als de nauwste en meest intieme van allemaal) het God behaagde Zijn eigen relatie met Zijn verbondsvolk uiteen te zetten (Jes. 44:5; Jer. 31:32). De Gemeente is op dit moment maar verloofd met Christus, niet getrouwd (2 Kor. 11:2; Openb. 19:7); maar wat betreft de bestaande band, behandelt de Schrift die in beide gevallen als dezelfde (Deut. 22:23-24). Op de Gemeente is het type dus ook volledig van toepassing, in zijn details zelfs vollediger dan op Israël.

Hoe ernstig is hier dan een vraag! en er mag zelfs geen vraag zijn. De Heer is naijverig / afgunstig op ons met een hart dat nooit afdwaalt, een liefde die geen vraag toelaat. Hoe zou het alles bederven als hier de verdenking zou kunnen worden toegestaan met betrekking tot de echtgenoot! maar 'Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde' is wat altijd waar is aan Zijn kant. De gemeente kan zich helaas aan een

ander geven, zoals ook Israël deed: de geschiedenis van de een is in treurige overeenstemming met die van de ander.

Als er verdenking is, brengt de man zijn vrouw naar de priester en brengt voor haar een graanoffer van gerstemeel, niet het fijne tarwemeel van het gebruikelijke graanoffer. De reden voor de vervanging is op verschillende manieren geïnterpreteerd. De rabbijnen zagen het als een teken dat de overspelige vrouw zich had gedragen als een irrationeel dier; maar de vrouw is nog niet bewezen een overspelige vrouw te zijn. Anderen suggereren dat 'de personen die het offer brachten, de straf voor een misdaad aanriepen, en niet de gunst van God', maar dit is niet strikt waar, en een offer voor de veronderstelde schuldige persoon zou ook niet geschikt lijken voor zo'n doel.

Knobel neemt aan dat het aangeeft dat de offeraar onschuldig zou kunnen zijn, en in dat geval was er helemaal geen offer vereist. Keil, die dit terecht allemaal verwerpt, veronderstelt dat het de twijfelachtige reputatie vertegenwoordigt waarin de vrouw stond, of het dubbelzinnige, verdachte karakter van haar gedrag; maar de eerste van deze lijkt het offer niet te kunnen uitdrukken, de tweede is misschien niet echt de waarheid: er zouden omstandigheden kunnen ontstaan die geheel buiten haar eigen controle liggen en die haar verdacht zouden kunnen maken.

Lange denkt dat de 'arme band van eenheid die nog steeds tussen de partijen bestaat, wordt aangeduid door het inferieure offer;' maar het offer is van de vrouw, niet van de man, hoewel de man het levert: het vertegenwoordigt op een bepaalde manier alleen haar.

Oehler zegt: ‘Zoals een beschuldigde persoon voor de rechtbank verschijnt in rouwkleiding, zonder dat de vraag naar zijn schuld of onschuld op enigerlei wijze wordt beïnvloed, zo kan van dit offer worden gezegd dat het een louter somber karakter vertoont. ‘ Wat echter helemaal geen precisie aan het type zou geven.

De waarheid lijkt eerder te zijn dat het graanoffer van fijn tarwemeel Christus voorstelt, zoals we hebben gezien; en hoewel de Pinksterbeweegbroden een uitzondering vormden, die de Gemeente voorstelden, wordt in dit geval het onderscheid toch duidelijk gemaakt door de toevoeging van zuurdesem aan het meel. In het geval dat voor ons ligt, zou het zuurdesem schuld hebben geïmpliceerd, en zou de fijne tarwe niet op zijn plaats zijn geweest: het gerstemeel, grover en gewoner, zou heel goed een leven kunnen symboliseren dat niet beleden kon worden als heel erg, zoals in Gods ogen, maar toch niet op een beschuldigde manier verdorven. Dit offer uit de hand van de vrouw zou inderdaad Gods herinnering oproepen wat betreft de waarheid of onwaarheid ervan. Het weglaten van olie en wierook kan inderdaad spreken van iemand die met een verdrietig hart komt en niet in de vreugdevolle geest van lofprijzing.

Voordat dit echter wordt aangeboden, wordt er heilig (dat wil zeggen gewijd) water in een aarden vat gedaan en wordt het stof van de vloer van de tabernakel met het water vermengd. Het stof is hier, zoals gewoonlijk, ‘het stof des doods’, wat van de vloer van de tabernakel aangeeft dat God desondanks voor de mens is gekomen. De dood blijft nog steeds, en als oordeel voor het vlees, en toch voor zegen. Het kruis van Christus heeft dit ons als christenen vertrouwd gemaakt; en daarin is onze oude mens met Christus gekruisigd, opdat het lichaam

der zonde tenietgedaan zou worden, opdat wij voortaan de zonde niet zouden dienen. Christus is eenmaal aan de zonde gestorven, en in dat Hij nu leeft, leeft Hij voor God; zo moeten wij onszelf inderdaad dood voor de zonde en levend voor God in Christus Jezus rekenen.

‘De kracht van de Heilige Geest die aldus oordeelt (overeenkomstig het doodvonnis over het vlees) over de staat van ontrouw die verborgen werd geacht voor de ware echtgenoot van het volk, maakt de zonde openbaar en brengt de tuchting en vloek over de ontrouwe, dat duidelijk is door het rechtvaardige oordeel van God. Het drinken van de dood, overeenkomstig de kracht van de Geest, is leven voor de ziel. ‘Door deze dingen,’ zegt Hizkia, leven mensen, en in al deze dingen is het leven van de Geest;’ zelfs als ze het gevolg zijn van kastijding, wat niet altijd noodzakelijkerwijs het geval is.

Maar als er iets van de vervloekte dingen verborgen is - als er ontrouw is jegens Jezus, hoe onopgemerkt het ook mag zijn door de mens en God het op de proef stelt; als we onszelf hebben laten verleiden door hem die de macht van de dood heeft, en de heilige macht van God zich bezighoudt met de dood, en komt, om om te gaan met de macht van de vijand - wordt het verborgen kwaad blootgelegd, het vlees wordt bereikt; zijn verrotting en machteloosheid worden openbaar, hoe mooi zijn verschijningen ook mogen zijn.’ (Synopsis)

Hier wordt dus de nadruk gelegd op heiliging in haar diepste werkelijkheid, op afscheiding als één met Christus, die alleen van Hem is. Dit bereidt ons voor op het volgende gedeelte, waarin in de Nazireeërgelofte de nadruk wordt gelegd op de aardse kant van deze heiliging.

4. De term ‘Nazareeër’ zelf spreekt van ‘afscheiding’. De drie dingen die van hem worden verlangd zijn dit: afscheiding van de vrucht van de wijnstok, van de waardigheid van het man-zijn door zijn lange haar, en van de doden. De gelofte was (zoals hier bekeken) vrijwillig, en voor een beperkte tijd; en dit zijn de dingen waarin het karakter ervan zich uitspreekt.

De gelofte was een speciale, buitengewone gelofte; maar we moeten ons daarom niet voorstellen dat het moet symboliseren wat speciaal of buitengewoon is onder christenen. Het priesterschap, de Levietendienst, enz. waren beperkt tot de weinigen in Israël, terwijl ze onder christenen vertegenwoordigen wat in verantwoordelijkheid en voorrecht universeel is. Het vrijwillige karakter geeft hier een speciale kracht, want alle ware heiliging moet voortkomen uit het hart dat zich vrijwillig toewijdt. Er waren Nazireeërs vanaf hun geboorte, zoals in het geval van Simson en van Samuel, iets dat typisch verenigbaar is met dit; want we zijn heiligen vanaf onze wedergeboorte, en toch zijn we vrij in onze afzondering van Hem die ons voor Zichzelf heeft gewonnen. De grens van de gelofte aan de andere kant is net zo eenvoudig: want afzondering geldt alleen voor de huidige wereld, die door de zonde is verontreinigd, terwijl heiligheid voor altijd de onze zal zijn.

Het eerste punt van scheiding is van wijn en sterke drank - van alles wat bedwelmend kan zijn, of, zoals er over wijn wordt gezegd, ‘het hart kan wegnemen.’ (Hos. 4:11). Wijn staat bij uitstek voor datgene wat ‘het hart van de mens verblijdt’ (Ps. 104:15), en niet noodzakelijkerwijs kwaad, want ons wordt verteld dat het ‘ God en de mens verblijdt’ (Richters 9:13): God, zonder twijfel, in het

drankoffer. Het staat daarom voor genot, dat geestelijk en hemels kan zijn, zoals toen (zijn gelofte eindigde) de Nazireeër het zelf drinkt, maar hier even vaak voor de genoegens van de wereld die het hart van God en van de dingen van God wegnemen. Sterke drank is datgene wat nog duidelijker en beslister dit karakter heeft.

Maar de scheiding wordt inderdaad heel ver doorgevoerd, want hij mag geen azijn van wijn of sterke drank drinken, noch likeur van druiven, noch druiven eten, vers of gedroogd. Al de dagen van zijn scheiding mag hij niets eten dat van de wijnrank is gemaakt, van de zaadstenen tot aan de schil. Hier zou de vermelding van de wijnrank laten zien dat het net als het produceren van de wijn is dat de wijnstok veroordeeld is. Toch kunnen er door geen van deze dingen bedwelmende effecten worden veroorzaakt zoals bij wijn. Het zijn dingen die aangenaam zijn voor de smaak, ongetwijfeld, en hoewel ze niet bedwelmend zijn, verwant aan dat wat bedwelmt: wat symboliseren ze dan voor ons?

Nu is de Nazireeër een mens die voor God is afgezonderd, zoals de heilige is die hij afbeeldt. En voor de christen moet Christus zijn enige, voldoende vreugde zijn. De kennis van de nieuwe mens wordt duidelijk gezegd zich in een sfeer te bevinden 'waar geen Griek of Jood is, besnijdenis of onbesnijdenis, barbaar, Scyth, slaaf of vrije, maar Christus is alles en in allen.' (Kol. 3:11)

Hoeveel van de genoegens van de wereld zou dat uitsluiten? Alleen de bedwelmende? Zou het niet alles uitsluiten waarin men Christus op de een of andere manier niet zou kunnen vinden? dat alles zou onverenigbaar zijn met de openhartige en onwrikbare aanvaarding van die onuitsprekelijk genadige uitnodiging: 'Indien iemand dorst

heeft, laat hij tot MIJ komen en drinken'? Wat zou er minder kunnen voortvloeien uit de opperste overtuiging dat 'Christus ALLES is'?

Als dit extreem lijkt, leek de scheiding van de Nazireeër van de schil van de wijnrank dan niet extreem? Of kan het zijn dat Gods principes iets minder eisen dan tot het uiterste te worden doorgevoerd? Kan er een te overweldigende vreugde in Christus zijn? Of kunnen wij ons te volledig tot Hem wenden voor bevrediging?

Dit is geen wet. Wetticisme is de geest van zelfrechtvaardiging, of van slaafse angst, nooit van liefde, of verlangen naar Christus, of van verwachting van Hem, zoals die waarover we hebben gesproken. Voer deze zover door, ze kunnen je nooit in datgene brengen waar ze niet eens naar wijzen, maar er vandaan. Hij die van zichzelf zegt dat hij maar één ding doet, was noch een wetticist noch een extremist. Hij was gewoon een man in wiens hart, het voor altijd vullend, de glorie van Christus had geschinen.

Laten we dit echter niet verwarren met de geest van ascetisme die kloosters heeft bevolkt met mannen die tevergeefs de wereld ontvluchtten, of de verblijfplaatsen van de kluizenaar door de woestijn heeft verspreid. Laten we ons ook niet voorstellen dat er een 'dood aan de natuur' bij betrokken is, waarin wat God heeft gemaakt of ingesteld, wordt gebrandmerkt alsof het onrein is.

Het is opvallend dat juist in deze twee brieven waarin de christelijke positie het meest wordt benadrukt (Efeziërs en Kolossenzen) de plichten van aardse relaties het meest uitgebreid worden besproken. De lelies van het veld konden worden gezien door Hem die als Mensenzoon hier op aarde was voor ons, getooid in heerlijkheid boven

alle die van Salomo. Zijn handen hadden ze inderdaad gemaakt, en als er geen mus op de grond viel zonder Zijn Vader, kon Hij zeggen: 'Ik en Mijn Vader zijn één.' Nog steeds is het waar dat de werken van de Heer veelvuldig zijn, en in wijsheid heeft Hij ze allemaal gemaakt: de aarde is vol van Zijn rijkdommen; Ja, en Zijn werken worden gezocht door allen die er behagen in hebben.

Maar de Christelijke Nazireeër is van Christus: daarom is Christus in zijn genoegens, in zijn zaken, in zijn plichten, vóór hem, met hem, boven hem. Hij heeft gemeenschap met de Vader en de Zoon, en er is niets voor hem buiten dit. Hier is het principe dat hem noodzakelijkerwijs een vreemdeling maakt voor datgene waar zij genoegens in vinden, die geen genoegens in Hem vinden. De wijnstok van de wijn van de wereld, als geheel, is hij gescheiden van.

Het tweede punt van scheiding met de Nazireeër, is van de waardigheid en rechten van het mannelijk zijn. Het lange haar bij de vrouw is het teken van autoriteit waaronder zij staat, zoals de apostel leert. Als een man lang haar heeft, is het een schande voor hem; maar de Nazireeër vernedert zichzelf hiertoe, neemt de afhankelijke en onderworpen plaats in, en geeft de rechten van de mens op om zichzelf volledig aan God te wijden.

De mens is inderdaad een geruïneerd schepsel, en het eerste Adamhoofdschap is voorgoed verdwenen; de laatste Adam is de tweede Mens, niet de eerste: toch had ook Hij op aarde Zijn rechten niet en eiste ze niet op, 'kwam niet om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losprijs voor velen.' Zijn volk hier moet ook in Zijn voetstappen wandelen, en 'wie groot wil zijn, moet een dienaar zijn.' Toch is het niettemin macht en zegen, - het

voorrecht van de liefde, waarin wij opnieuw gemeenschap hebben met Christus. En het zou ons ook niet moeten verbazen dat de kracht van een Simson in zijn haar zou zitten, want de plaats van afhankelijkheid en onderwerping is altijd de plaats van macht.

Het derde punt van scheiding hebben we al bekeken, - scheiding van de doden. Het is het leven in Christus dat we hebben, en dat is eeuwig: het moet als zodanig worden gehandhaafd, vrij van verontreiniging met datgene wat onder de macht van de dood is gekomen. Al deze drie delen van de Nazireeër-scheiding zijn duidelijk met elkaar verbonden en in de meest volmaakte harmonie.

Wat betreft falen, het is hier op deze laatste manier dat het wordt overwogen. Voor de ogen van de mens zou het slechts een ongeluk lijken, maar dat is er niet; de macht van omstandigheden zou nooit de overhand moeten krijgen over hen die geheiligd zijn voor God. Hoe natuurlijk verontschuldigen we onszelf door onze zwakheid en de onverwachte aanvallen van de vijand! Maar ware zwakte is altijd kracht, en er zijn geen omstandigheden waarin God niet is. Niets van dit soort wordt dus toegelaten. De verontreinigde Nazireeër is zes dagen onrein, en op de zevende moet hij zijn hoofd scheren. Op de achtste brengt hij zijn offer, twee tortelduiven of twee jonge duiven, want de hemelse voor wie de aarde de plaats van dienst en offer was, moet voor Zijn ogen zijn op deze dag die typerend is voor de nieuwe schepping.

De vroegere dagen van zijn gelofte zijn verloren dagen, en hij moet zijn gelofte geheel opnieuw beginnen, omdat zijn scheiding bezoedeld was. Dit gebrek aan vervulling toont wat betreft die tijd iets dat het geheel ervan verdorven heeft, want als er kracht bij God is, kan er

voor de ziel geen gebrek aan kracht zijn in de vervulling. Hij brengt ook een lam als schuldoffer.

Voor ons is de gelofte pas voltooid als onze weg hier voltooid is. Nu, als Christus in ons is, 'is het lichaam dood vanwege de zonde' (Rom. 8:10), en bijgevolg worden wij vermaand om onze lichamen te stellen als een levend offer (Rom. 12:1) - een offer in het leven, in tegenstelling tot het bloedige offer van de wet. Zij kunnen nog niet worden geduld om hun vrijheid te hebben, want onze lichamen delen nog niet in de kracht van de verlossing: 'wij wachten op de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam' (Rom. 8:23).

Zo moeten wij wandelen in Nazireeërse afzondering van wat van onszelf is, ons lichaam onderdanig houden en het in onderwerping brengen. (1 Kor. 9:27). De vrijheid van genade is niet verlossing van de noodzaak hiervan, maar kracht om ons daarvoor in staat te stellen: de vrijheid van heerlijkheid zal alleen volledige verlossing zijn; Wij mogen 'wijn drinken' wanneer er geen kwaad meer in ons is om op te wekken, en de genoegens die zich aan ons voordoen, zijn de 'genoegens' die voor eeuwig aan Gods rechterhand zijn. (Ps. 16:11) Ja, Christus zal 'de nieuwe wijn drinken' met ons in het koninkrijk van Zijn Vader (Matt. 26:29).

Dan zullen wij ook aan God worden voorgesteld in de volle waarde van Zijn werk en persoon, zoals afgebeeld door de offers waarmee de Nazireeër wordt aangeboden; de scheiding zal worden beëindigd in de vreugde van volmaakte gemeenschap; en de 'schouder' die ons de hele weg heeft gedragen, overeenkomstig de volledige eisen van de

goddelijke heiligheid, zullen wij inderdaad voor God ‘bewegen’ in triomfantelijke vreugde.

5. Hiermee is de reiniging van het kamp voltooid, en aldus als gereinigd, wordt de goddelijke zegen nu aan hen gegeven en wordt de naam van de HEERE op hen gelegd. Er zijn drie paar verwante zegeningen waarmee deze laatste een zevende is, waardoor deze volmaakt is. De verbinding van de drie delen van de zegen met de drie Personen van de Drie-enige God, waarnaar vaak wordt verwezen, is inderdaad gemakkelijk te traceren: dat in de mond van de apostel komt er heel dichtbij, - ‘de genade van de Heer Jezus Christus, de liefde van God en de gemeenschap van de Heilige Geest’ (2 Kor. 13:14). Want de eerste zegen hier is die van behoud als van de Schepper-Vader; de tweede, genade in God als Zichzelf openbarend, zoals Hij in Christus heeft gedaan; terwijl de derde spreekt van innerlijke ervaring en verlichting, met de diepe rust die daaruit voortvloeit, het werk van de Geest van God. Alles wat God is, is aldus voor ons betrokken; en Zijn naam op Zijn volk maakt hen Zijn vertegenwoordigers op aarde. Hij identificeert Zich met hen, als Iemand die zich er niet voor schaamt hun God genoemd te worden.

Onderverdeling 4. (Num. 7 - 10:10)

Behoefte aan de weg wordt vervuld

In de laatste onderverdeling hier hebben we nu de behoefte aan de manier waarop tegemoet is gekomen, beginnend met de gaven van de prinses, zowel voor de Levietische dienst als voor het onderhoud

van het altaar, en eindigend met het verslag van de methode waarmee de HEERE als hun goddelijke Leider Zijn wil aan hen meedeelde. De verbinding van punten hier die in eerste instantie moeilijk te traceren lijkt, zal het beste naar voren komen als we ze in detail bespreken.

1. De gaven van de vorsten voorzien, zoals al gezegd, in de Levietische dienst en voor het altaar. Als vrije gaven van de stamhoofden hebben ze een speciaal belang, omdat ze de geest tonen die het volk bezielt, de eensgezindheid die onder hen heerst en de gelijke plaats die ze voor God innemen. Hun verschillende plaatsen in het kamp en in relatie tot elkaar hebben hier geen invloed op. Ze zijn het ene volk van God, gelijk in Zijn liefde en om in liefde te dienen, dat wil zeggen, vrij, hoewel in noodzakelijke gehoorzaamheid. Dit wordt hier in dit lange hoofdstuk, vol met wat misschien saaie herhalingen lijken, maar die laten zien hoe goddelijke liefde evenzeer waarde hecht aan de reactie van het hart van de mens erop, waar die ook wordt gevonden.

Elke vorst heeft zijn dag, elk biedt zijn verslag, niets wordt weggelaten, niets wordt overhaast overgeslagen, en hoe belangrijk dit alles is, wordt door het woord zelf getoond. Zeker, de Geest van God zou niet zoveel ruimte innemen met wat van secundair belang was: dat zou op de geïnspireerde pagina onmogelijk zijn. Wij kunnen er daarom zeker van zijn, als er twijfels bij ons zijn, hoe noodzakelijk dit is als voorziening voor de weg die wij samen bewandelen, dat wij ons verdiepen in en ons volledig realiseren dat het hart van de Vader gericht is op Zijn kinderen, niet te meten aan hun verschillende dienst of capaciteiten of eerbewijzen.

De kinderen van een koning kunnen verschillend gerangschikt en gedecoreerd zijn, maar ze zijn in absolute gelijkheid als zijn kinderen.

Zo ook voor ons die onze gemeenschappelijke plaats hebben in de familie van God, en onze gemeenschappelijke aanvaarding in de Geliefde. Dit te waarden zal veel doen om ons in geest en hart te verenigen, en hoeveel om ons te versterken voor de verschillende moeilijkheden, eigen aan elk, die wij op de weg zullen tegenkomen. Als wij het met zo'n zekerheid nastreven, zullen onze moeilijkheden ons niet verdelen maar verenigen, onze verschillende plaatsen en capaciteiten verschaffen alleen de gelegenheid tot wederzijdse bediening die ons steeds meer met elkaar zal verbinden.

De gaven zijn allereerst voor de dienst van de Leviëten, zulke hulp als men elkaar kan verlenen, zonder in te grijpen in een speciale verantwoordelijkheid. De wagens en ossen worden aan hen verdeeld overeenkomstig hun dienst, de Merariëten krijgen twee derde van alles, de Gersoniëten een derde, terwijl de Kohathiëten niets krijgen. Dit lijkt vreemd, en toch is het een gelijke verdeling. De last van de Kohathiëten is te heilig om te worden overgedragen op de ossen, die er later slecht werk van maakten, en hun schouders kunnen niet worden bevrijd van de moeizame eer. Zo is het vaak met ons: de zwaarst beladen zijn slechts de meest vertrouwde, en in de verdeling van lasten is er meer gelijkheid dan lijkt.

De tweede klasse van gaven is voor het altaar, dat de offers, Israëls voortdurende lofprijzingsdienst, in stand hield. Deze offers waren, zoals we goed weten, weer typen van Christus en Zijn offer, die God zo zag in de offers van Zijn volk, terwijl ze voortdurend tot Hem opstegen. Is het niet zo dat God in de lofprijzing van Zijn volk, als het ware, opnieuw het glorieuze werk van Zijn Zoon ziet? Onze

offers van lofprijzing en dankzegging zijn slechts de belijdenis van Zijn naam. (Hebr. 13:15)

Hier hebben we dan de eerste behoefte van de weg vervuld, eenheid van hart van de kant van het volk, een praktische geest van lofprijzing, die van Gods kant beantwoord wordt met een gelijke liefde en acceptatie die het hele volk omhult. Een andere plaats in dienst impliceert geen verschil in Zijn gunst, die in Christus jegens ons allen is. Wat een zoete verzekering om mee te beginnen! en hoe zal de realisatie ervan onze harten verenigen!

2. Het tweede dat we hier vinden is een duidelijk voorbeeld van hoe de typische betekenis alles beheerst. Waarom zou een gebod over het aansteken van de lampen op deze plaats moeten komen? eindigend, zoals het ook doet, met een beschrijving in een deel van de lampenstandaard zelf! Want het laatste kan Keil alleen maar verklaren als zijnde geheel in overeenstemming met de ouderwetse vertelstijl die in deze boeken wordt gehanteerd!

Maar hoe duidelijk is het allemaal als we de geestelijke betekenis bereiken die eraan ten grondslag ligt! Want waar moeten we het patroon voor onze wandel vinden dan in Christus Zelf, en ons realiseren dat Hij in heerlijkheid is, waarvan we al hebben gezien dat de kandelaar spreekt? Zo wordt de verwijzing naar het werk van de kandelaar volledig verklaard, aangezien het komt na de verklaring dat het de taak van de lampen was om hun licht op de kandelaar zelf te werpen. Dit lijkt volledig verkeerd begrepen te worden door de commentatoren, die willen dat het licht op het deel van het heiligdom tegenover de kandelaar zou worden geworpen.

Het is eerder zo dat de lampen zelf aan het uiteinde van de armen die eruit komen, tegenover de schacht staan, precies op de plaats om het te verlichten; en als dat vreemd is voor de lampen, dat hun taak zou zijn om de kandelaar te verlichten, dan is de geestelijke betekenis helemaal niet vreemd, dat het het werk van de Geest is om Christus te verheerlijken, en dat dit de zekere test is van wat het ware werk van de Geest is, waar dan ook, terwijl het dat is wat we nodig hebben voor onze woestijnwandeling te allen tijde. Onze ogen op Christus in de heerlijkheid hebben, is een zekere leiding vinden voor de weg, evenals kracht om erop te wandelen: hoe volkomen dan, vindt hier alles zijn plaats!

3. De wijding van de Levieten vindt hierna plaats, want Christus' glorie voor onze ogen moet onze competentie zijn voor het werk dat hier wordt voorgesteld. Eerst worden ze typisch gereinigd van zonde, het hele lichaam geschoren - de loutere groei van de natuur verwijderd, de kleren gewassen - de gewoonten gereinigd volgens het Woord. Ze worden dan voor de HEERE gepresenteerd en aangeboden, namens het volk, om te doen waar ze als geheel verantwoordelijk voor waren. De Levieten zijn dus de vertegenwoordigers van het volk, en hun dienst behoort (typisch) toe aan het volk van God in het algemeen. Zo worden ze van de Heer, omdat ze, als genomen in plaats van de eerstgeborene, de Zijne zijn krachtens verlossing, en vervolgens aan de priesters worden gegeven voor de dienst van de tent der samenkomst.

De termijn van dienst wordt hier verlengd aan beide zijden van de twintig jaar van lastdragen. Ze kwamen binnen op vijftwintigjarige

leeftijd, en na vijftig dienden ze met hun broeders, maar hadden geen dwingende opdracht.

4. Vervolgens hebben we het gebod om het Pascha te houden, en de instelling van een tweede voor hen die door afstand of verontreiniging verhinderd werden om het eerste te houden. Voor de beproevingen van een woestijnleven, hoe noodzakelijk is het om de herinnering en vreugde van de verlossing met zich mee te dragen - de kennis, daarom, van God voor hen in genade, ongeacht de moeilijkheden waardoor zij hun weg zouden moeten vinden! Deze verlossing, laten we ons herinneren, was een kwestie van ervaring; en zo ook voor ons, hoewel het waar is dat het een ervaring van geloof is. Maar de wolk van vrees is van onze zielen weggegaan: God is voor ons gerealiseerd; het lam is geslacht; de wolkkolom en vuurkolom zijn met ons geweest op de weg. De kracht van zo'n ervaring, voor hen wier wandel met God is onderhouden, kan geen beproeving uitputten. Ze zijn een voorziening voor de weg, zoeter en zekerder dan het Pascha voor Israël was.

Nu, als er iets is binnengekomen dat deze vreugde bij ons verhindert, - afstand (die voor ons natuurlijk moreel moet zijn), of verontreiniging met dat wat onder de dood is, - dank God, er is een genadige voorziening voor ons. Deelnemen aan onreinheid, kunnen wij niet. God heeft verordend dat de vreugde in Christus niet zal voortduren met losbandigheid van leven en ongeoordeelde wegen. En toch heeft Hij ons niet uitgesloten, noch zou Hij ons buitensluiten, van terugkeer. Het principe van Zijn woorden tot Laodicea blijft altijd waar: 'Indien iemand Mijn stem hoort, en de deur opent, Ik zal binnenkomen, en maaltijd met hem houden, en

hij met Mij.’ Voor het hart dat werkelijk Christus zoekt, is er geen somber pad van boetedoening voorgeschreven om terug te keren naar Zijn tegenwoordigheid. Hij zegt hier zelfs niet, ‘Laat hem tot Mij komen,’ hoe gezegend dat ook zou zijn, maar - oh de genade ervan! - ‘Ik zal binnenkomen, en maaltijd met hem houden.’

Zulke genade straalt voor ons in dit tweede Pascha. Het is niet dat er ook maar een greintje heiligheid kan worden opgegeven (in het type hier is de juiste volgorde van het feest volledig bewaard gebleven, nee, erop aangedrongen), maar dat genade de enige manier is om te reinigen als om rein te blijven; en genade, God zij dank, regeert.

5. En nu, in het laatste gedeelte van deze onderverdeling, vinden we het volk in het bezit van de onuitsprekelijke zegen van de HEERE aanwezigheid bij hen. Wolk overdag en vuur ‘s nachts, stil en altijd in contrast met de wereld, en hen zo onafhankelijk ervan makend, leidde die glorieuze Aanwezigheid hen verder. Er was geen andere weg voor hen dan die welke zo voor hen was gemaakt. Waar de wolkkolom stopte, stopten zij, en voor welke tijd dan ook; wanneer hij bewoog, bewogen zij. Voor ons is er nog steeds wat beantwoordt aan zulke leiding: bij ons, hoewel onzichtbaar, wonderbaarlijker.

Weet u het, lezer? Ah! Het niet weten is inderdaad dwalen, verdoeld in een padloze wildernis! U denkt misschien dat zelfs u weinig behoefte hebt, - uw omstandigheden voor u gevormd, of een scherp, zorgvuldig oordeel uitgeoefend met betrekking tot al uw stappen; maar er is nooit voor iemand van ons een pad waarop we het zonder Hem kunnen stellen, noch zo omsloten noch zo gemarkeerd. En wie die één juiste gedachte heeft, zou het wensen? Wie zou aan zichzelf overgelaten willen worden, of aan de regering van anderen,

of aan toevallige leiding, wanneer God uitnodigt om met Hem te wandelen? Het test natuurlijk onze wil; maar aan de andere kant, welke manifestaties van God zal het ons niet verschaffen! Laten we goed begrijpen: er is geen wandel met God dan op deze manier; geloof is er altijd voor nodig; toch een pad in het licht, niet in de duisternis; werkelijk het minst moeilijke pad van alle paden, juist vanwege de oneindige hulpbronnen van Hem die met ons meegaat, en van de tederheid van de liefde die de zwaksten ondersteunt.

(2) Het is heel duidelijk hoe de zilveren trompetten zich hiermee verbinden. Er is een persoonlijke aanwezigheid van God bij Zijn volk, en een persoonlijke leiding als gevolg van die aanwezigheid; maar we hebben ook de balancerende waarheid nodig dat deze leiding in overeenstemming is met het Woord, en dat alles wat zich voordoet als zodanig, door het Woord moet worden getest. Deze trompetten zijn er daarom twee, als het aantal voldoende getuigenissen; 'zilver', als de stem van de Verlosser; 'van geslagen werk', omdat het lijden van Zijn kant inhoudt die onder de mensen is neergedaald om die plaats in te nemen. Dan hebben ze twee speciale toepassingen, - om te reizen, en om samen te komen. In het laatste geval is één stoot voldoende om de vorsten te verzamelen (wordt van hen verwacht dat ze snellere oren hebben dan de rest?), maar voor de hele vergadering zijn er herhaalde stoten. Helaas! Denkt Gods volk nu aan enige behoefte van het Woord van God om hen samen te roepen? Voor het reizen was het een 'alarm' - een aanhoudende toon: de Schrift verlengt deze spanning in feite.

Maar er waren veel andere gelegenheden voor de zilveren trompetten, die in priesterlijke handen moesten zijn, want alleen de geest van

aanbidding kan het Woord van God op de juiste manier gebruiken. Op de dag van de overheersing van de macht van de vijand, zou het geluid van de trompetten de verlossende hand van God brengen. En op de dag van vreugde, niet minder dan op de dag van beproeving en onderdrukking, in hun vastgestelde tijden, en de nieuwe manen, - de tijden van herleving en vernieuwde hoop, over hun brandoffers en vredesoffers (als rechtvaardiging van hun aanvaarding en kenmerkende gemeenschap met God) moest de toon van de zilveren trompet worden gehoord. Dit alles is ongetwijfeld gemakkelijk te interpreteren; maar er is nog steeds grote behoefte om het in gedachten te houden. Weten en doen zijn, helaas! geenszins hetzelfde; toch wordt alle zegen van het kostbare Woord van God gevonden als het wordt ontvangen in het nederige en gehoorzame hart.

Afdeling 2. (Num. 10:11 - 16:35)

Groeiende verwijdering van God: het getuigenis van de geschiedenis over het volk

Het kamp is aldus geordend, de voorziening voor de reis is nu voltooid, de reis zelf begint, de ware geschiedenis van de woestijn, die van de Rode Zee tot de Sinaï is heel anders van karakter dan wat nu voor ons ligt, en werd voor een ander doel besproken. Daar hebben we gezien dat wat naar voren wordt gebracht de genade is die voldoet aan de behoefte van de woestijn, hoewel dit natuurlijk impliceert dat de behoefte zelf gemanifesteerd wordt, en als genade, de geestelijke behoefte, de zwakheid en het falen van het volk. Maar nu, terwijl genade nog steeds getoond wordt, en als gevolg daarvan beter is dan ooit gekend, is het gezichtspunt toch anders: het zijn nu de mensen zelf waarmee we ons bezig moeten houden; het is in de volle betekenis hun geschiedenis; we moeten door het bewijs hiervan zien wat zij zijn met wie de Heer Zichzelf heeft belast. En een vreselijke getuige wat hen betreft is de geschiedenis.

Niet dat wij moeten veronderstellen dat ze slechter zijn dan andere mensen. Wij zouden de les die voor ons is ontworpen, geheel missen als wij zo'n gedachte zouden verzamelen. Zij zijn alleen hierin uitzonderlijk, omdat zij in een nauwere zichtbare relatie tot God worden gebracht dan enig ander, en dat hun geschiedenis ons

is gegeven, geschreven met de onfeilbare pen van inspiratie. ‘Want welk volk is er zo groot,’ vraagt Mozes later, ‘dat God zo nabij is als de HEERE, onze God, in alle dingen waarvoor wij Hem aanroepen?’ (Deut. 4:7)

Helaas! Dit, wat hun buitengewone voorrecht was, was ook datgene wat tot op de bodem alles wat in hun hart was, onderzocht. ‘God is licht;’ en ‘dat wat openbaar maakt, is licht.’ Als er geen volledig zelfoordeel is, en een oprechte overgave van onszelf aan Hem, zal Zijn aanwezigheid des te meer gerealiseerd worden, des te ondraaglijker; Zijn heerschappij zal des te meer, zelfs in Zijn aangezicht, worden verworpen en afgeworpen. ‘Heeft een volk zijn goden veranderd, die toch geen goden zijn?’ Hij vraagt Zichzelf af: ‘maar Mijn volk heeft zijn eer verruild voor iets dat geen nut doet.’ (Jer. 2:11)

Bewijst dit voor Israël, zoals het lijkt, dat zij slechter waren dan de volken? Helaas! Nee: hadden zij maar valse goden gehad, dan zouden zij die ook niet hebben verruild! ‘Dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is; en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht, want hun daden waren slecht.’ Het is het licht, als het licht, dat noodzakelijkerwijs wordt afgewezen door hen wier onveranderde harten de beschutting van de duisternis wensen voor hun slechte daden. En hoewel natuurlijk de kracht van God op onbekeerde mensen, of de behoeften die zij hebben waarvoor zij Zijn hulp zoeken, individuen of zelfs naties ertoe kan brengen Hem eer te bewijzen, zal er zeker weer een heimelijke of openlijke opstand komen. Israëls geschiedenis is in haar principes inderdaad een patroon; en hierin ligt voor ons haar vermaning.

‘Zoals in water het aangezicht aan het aangezicht beantwoordt, zo is het hart van de mens aan de mens;’ - het hart, niet noodzakelijkerwijs het leven: er zijn, wat het laatste betreft, veel door God gegeven beperkingen en hindernissen die voorkomen dat het precies is wat het hart is. Ook het kwaad heeft vele vormen, waarvan sommige er heel anders uitzien dan andere, - nee, in een ware zin, die zijn: op de dag des oordeels die komt zal er, zoals we weten, de striktste individualisering zijn: Goddelijk gezien is er in wezen, van nature, geen verschil.

We zullen dus vinden dat de geschiedenis van Israël hier in principe de geschiedenis van het christendom is, niet minder. Zo ziet Judas profetisch het einde van de valse belijdenis onder christenen als dat zij ‘door het verzet van Korach ten onder gaan.’ Helaas! niet alleen dat, maar zelfs wanneer ze zich tot God wenden, is er nog steeds kwaad in ons dat, als we ogen hebben om te zien, we hier in zijn ware aard zullen vinden. Het vlees is in ons, en ‘de gezindheid van het vlees is vijandschap tegen God.’ En hierin ligt inderdaad het voornaamste voordeel van deze geschiedenis, als we nederig genoeg zijn zelf ervan te leren: belangrijk hierin bovenal, dat we aldus in staat zijn om God ook te leren op die wegen van Hem die goddelijk geschikt zijn voor wat we zijn.

Dit is dus wat het tweede deel van het boek Numeri ons laat zien: de ontdekking van wie het volk is, zoals blijkt uit hun geschiedenis. We vinden hen in verschillende stadia van verval, totdat ze uiteindelijk de leiders die hen door God gegeven zijn, volledig verwerpen en ‘Korach tegenspreken’.

1. Op de twintigste dag van de tweede maand van het tweede jaar wordt de wolk van de tabernakel opgetild en vertrekken ze. Het dubbelzinnige 2 is prominent aanwezig in de datum van hun vertrek, het getal van verantwoordelijkheid, 10, is er alleen mee verbonden, waardoor het dubbelzinniger wordt. Is het een pad van gemeenschap met God (zoals het getal zou kunnen betekenen) waarop ze binnengaan? Of is het er een dat gekenmerkt wordt door tegenspraak met Zijn wil en conflict, - een vreselijk conflict dat noodzakelijkerwijs het hunne moet zijn die met God strijden? In feite is de woestijn van Paran zover als we nu kijken, en daar blijft de wolk: van woestijn tot woestijn is de hele horizon nog steeds, hoewel we tot nu toe het obstakel voor verder zicht niet duidelijk zien, behalve zoals het getal van verantwoordelijkheid het kan aangeven, en dat doet het zeker voldoende.

Er kan echter nog iets meer zijn. Als 'Paran' zijn natuurlijke betekenis volgens het Hebreeuws moet hebben, zou het niet 'ontsluitend - openend' betekenen, zoals Lange het opvat, noch 'overvloedig in grotten', zoals Simonis en anderen, maar 'versiering'. Van de wildernis van doorn (of onvruchtbaarheid) naar de wildernis van decoratie of versiering, (wat zou impliceren dat onvruchtbaarheid wordt ingeruild voor een plek die, als het nog steeds een woestijn was, in de ogen van de mensen op de een of andere manier aantrekkelijk was geworden) - dit zou kunnen voorspellen wat er in feite gebeurde toen Israël, aan de grenzen van het land waar God hen naartoe bracht, hun rug ernaar toekeerde en liever de woestijn koos dan wat God hun eigen had gemaakt.

Dit lijkt misschien geforceerd; en toch, helaas! versieren Gods mensen niet nog steeds de woestijn in plaats van door geloof binnen te gaan in dat wat van hen is? Dit zou zeker in de openingsverzen van deze indeling de moraal van het geheel kunnen geven; en het zou helemaal in de stijl van de Schrift zijn om dat te doen. De satire die erin voorkomt is slechts de satire van de waarheid; en wat is scherper?

Israël was, op één manier, geen minnaars van de woestijn, waaruit hun harten zich zo gemakkelijk naar Egypte keerden, en de kwalen waarover ze zo bitter konden klagen. Maar Egypte was voor hen uitgesloten: ze konden er niet naar terugkeren; en hun keuze was in feite tussen Kanaän en de woestijn. Zo is het ook voor de christen: hij kan niet terug naar Egypte - naar wat hij was vóór zijn bekering; hij beseft in zekere zin wat de wereld is, - kan er niet in wegzinken zonder veel bittere realisaties hiervan; en hoe vaak weigert hij om zijn beloofde land binnen te gaan, de aarde omhelzend tot de dood komt om hem eruit te werpen: en dit is wat we hier in het plaatje zien.

Toch begon Israël in goede orde, - op bevel van de Heer, en Zijn aanwezigheid bij hen, elke stam vulde zijn plaats. Zo had de Gemeente haar Pinksteren, te kort, en nooit meer terugkerend op aarde; maar slechts het flauwe beeld van wat er zal zijn, wanneer Hij die de laatste Adam is, haar aan Zichzelf zal voorstellen als een glorieuze Gemeente, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks.’

(2) Toch is er aan het begin al een voorteken van de toekomst, en het falen van hem aan wie het volk is toevertrouwd. Hier begint voortdurend falen, namelijk bij hen die op de plaatsen zitten met de grootste verantwoordelijkheid, en van wie, onder God, alles lijkt af te hangen. Zo faalde Noach na de zondvloed. En de Schrift legt

deze dingen vast, zodat we er de nodige lessen uit kunnen leren, dat we geen mens, wie hij ook is, onvoorwaardelijk kunnen vertrouwen.

Er moeten leiders zijn, en hun moet vertrouwen worden gegeven, maar met het voorbehoud dat we hen altijd volgen zoals zij Christus volgen, - niet verder. De zonden van de meest godvruchtige, de dwalingen van de wijste, zijn in hun gevolgen meer te vrezen dan de grotere dwaasheden en zonden van mindere mensen; en de zwakke afgoderij van hen door wie God ons de grootste zegen heeft gegeven, is ooit de meest rampzalige resultaten voortgebracht. 'Schat hen zeer hoog in liefde om hun werk' is de regel van de Schrift, en 'volg hun geloof.'

Israël ging op weg onder de leidende zorg van de Almachtige. De eerste van alle plichten was die van onvoorwaardelijk vertrouwen in Hem; toch wendt Mozes zich tot een kind van de woestijn, opdat hij, met de competentie die voortvloeit uit natuurlijke verworvenheden, voor hen 'in plaats van ogen' kan zijn. Commentatoren leggen dit uit als volkomen consistent. Volgelingen van de 'hogere kritiek' erkennen de tegenstrijdigheid, en zien er natuurlijk een teken in van tegenstrijdige documenten, die, als we hen toestaan, met de schaar zullen worden afgerekend. In werkelijkheid is er een tegenstrijdigheid; maar de fout ligt niet in de Schrift, maar in de mens, die zo gemakkelijk zijn hulpbron in God vergeet.

Ook hier is het gemakkelijk om invloeden te zien die aan het werk zijn in Mozes' natuurlijke band met de Midianitische leider. Het is ook gemakkelijk om het te bedekken met mooie namen, want 'Hobab' betekent 'minnaar', en hij is de zoon van Reuel, 'de vriend van God'. Hoe vaak komen menselijke vroomheid en vriendschap

als argumenten bij ons op de verkeerde plaats! Dit alles illustreert duidelijk het gevaar waarover we net spraken, in verband met 'gidsen'. Nee, de Midianiet, als (volgens zijn naam) de 'man van twist', kan ons wel degelijk herinneren aan de felle pennestrijd van zovelen die dit ambt op zich nemen. Controverse is vaak nodig, maar iemand die gekenmerkt wordt door een dergelijke geest is geen geschikte leider voor het volk van God.

(3) Daarom zien we Hobab helemaal niet op deze plaats, en integendeel, we hebben het goddelijke commentaar op Mozes' verzoek in de ark die van zijn plaats in het midden van het kamp vertrok en boven hun hoofd meenam: 'En de ark van het verbond van de HEERE ging voor hen uit op de driedaagse reis, om een rustplaats voor hen te zoeken. 'Zo rechtvaardigt de Heer Zichzelf van de smaad die het ongeloof van Zijn volk op Hem heeft geworpen. Hij is de werkelijke en enige en almachtige Leider, de Herder van Israël, wiens ogen nooit vermoeid zijn, wiens hart nooit schuldig is, 'die nooit sluimert noch slaapt.'

Hoe grondig Hij Zichzelf met het volk heeft geïdentificeerd, blijkt uit het gebed dat Mozes, zoals door God geleerd, uitspreekt terwijl de ark voorwaarts gaat. De vijanden die hij verwacht, zijn nu slechts vijanden van de HEERE, en zij verspreiden zich terwijl Hij oprukt. En wanneer het rust, en de wolk zich weer neerzet, dan keert Zijn gezicht met voldoening naar de Zijnen, die in die beschuttende wolkenluifel de broedende vleugels herkennen waaronder zij veilig kunnen rusten, en geen spoor van zelfs maar alarm vinden hoe ze kunnen doordringen.

2. (1) Toch is het hier, en zo vroeg op hun reis, dat de geest van het volk zich begint te tonen. Er is geen ongewone gebeurtenis geweest. Er is geen vijand verschenen. Geen behoefte heeft zich gevoeld. Het beloofde land ligt nog maar een paar dagen reizen voor hen, en ze zijn nog vers van hun lange stop bij de Sinaï. Het lijkt alsof ze zelf nog geen reden voor ontevredenheid kenden. Ze mompelen vaag over 'kwaad', waaraan ze geen naam kunnen geven; toch wordt dit gemompel al chronisch - en begint het hen al te kenmerken.

Helaas! er is een bron van ontevredenheid in het hart van de mens die geen omstandigheden nodig heeft om zich te ontwikkelen; en het is belangrijk dat dit zich vanaf het begin manifesteert. In een wereld als deze zullen beproevingen ontstaan; er zullen kwaden zijn, en veel, die Gods Woord nooit voor ons verbergt, maar erop aandringt. De wereld is werkelijk een woestijn in Gods ogen, en zou dat ook in onze ogen moeten zijn. Het verlangen naar Egypte laat zien dat we niet te diep hebben geoordeeld, maar niet diep genoeg. Toch is er, afgezien van de omstandigheden in het algemeen, genoeg in ons om de hemel zelf tot een vermoënis te maken, als we het daarheen konden brengen.

Dit is de betekenis van dit korte verslag, waarin het feit dat er geen omstandigheden zijn om te vertellen, geen externe oorzaak om dit gemompel te veroorzaken, niet alleen van belang is voor deze tijd, maar in verband met alles wat volgt. Hier is de ondergrondse wortel van alles, de aangeboren afvalligheid van het hart van God. Omstandigheden kunnen zich voordoen; de mens zal ze grijpen en ze tot zijn pleidooi maken in zelfrechtvaardiging tegen God;

vijandschap van het hart is vruchtbaar in voorwendzels: het zijn slechts voorwendzels; dat is wat 'Taberah' duidelijk aangeeft.

Gods woede toont zich, en toch op een manier die zijn onwil om toe te slaan manifesteert. Een vuur van de HEERE brandt en verteert in het uiterste van het kamp: het lijkt erop dat niemand van het volk erin wordt verteerd. De waarschuwing is genade, maar van een oordeel dat, als het toeslaat, streng genoeg zal zijn om te getuigen van de heiligheid die erin werkt. God kan Zijn oordeel uitstellen, maar als het zijn loop neemt, moet rechtvaardigheid aan zijn verschuldigde eisen voldoen.

Op Mozes' gebed zinkt het, maar de herinnering eraan wordt terecht levend gehouden. De plaats wordt 'Taberah' genoemd, wat betekent dat het zo'n verbranding is als het werk ervan eist. Het is nodig om Gods genade of Zijn lankmoedigheid niet te verwarren met het verzachten van de straf: er was er geen aan het kruis, waar de Zoon van God voor ons hing; er zal er geen zijn waar het de straf is die wordt geëist. Rechtvaardigheid zelf vereist nooit meer dan nodig is.

Hebben deze gedenkplaatsen in Israëls pelgrimstocht, hun plaats in onze eigen geschiedenis, passend gemarkeerd, zoals de hunne? Goed zal het voor ons zijn als dat zo is. Alleen, voor een kind van God kan er geen straf in de ware zin zijn, terwijl tuchtiging juist daarom de zijne is. 'Indien gij Hem aanroept als Vader, die zonder aanzien des persoons oordeelt naar ieders werk, breng dan de tijd van uw verblijf hier door in vreze.'

(2) Deze les heeft Israël echter niet geleerd, en binnen korte tijd barst het gemurmel weer los, ditmaal met een duidelijke vorm, als tegen

het manna, het dagelijkse getuigenis van de dagelijkse zorg van de HEERE. Op aandoenlijke wijze wijkt de geïnspireerde schrijver hier dus nog een keer af om het manna aan ons te beschrijven, en hoe het voortdurend werd toegediend, vallend op het kamp zoals de dauw viel, - een type van de bediening van Christus door de Geest; ook de smaak was die van verse olie.

Op verschillende manieren bereid, voedde het volk zich ermee, hoewel ze nu riepen om het voedsel van Egypte, met karakteristieke wispelturigheid de ellende van hun slavernij daar vergetend. Deze begeerte begint inderdaad met die gemengde menigte die, hoewel ze met hen uit Egypte was gekomen, op dezelfde manier die slavernij niet had gekend, noch daarom ook de werkelijkheid van de verlossing. Zo heeft de Gemeente ook van de gemengde menigte, binnenin en niet van haar, de onheilige roep om de dingen van de wereld geleerd. Christus, Gods enige voorziening voor Zijn volk, droogt de ziel niet uit die zich alleen met Hem voedt! En ware christenen leren ook, in aangepaste en meer gepaste taal, dit te herhalen.

Maar vertegenwoordigt het verlangen naar vlees het hunkeren naar de genoegens van de wereld? Er zijn enkele dingen die hiertegen ingaan. Want de scène bij het geven van het manna kan ons in eerste instantie niet anders dan weer te binnen schieten, als in zekere zin parallel aan wat hier voor ons ligt. We hebben daar hetzelfde verlangen naar vlees, op dezelfde manier beantwoord - door een vlucht kwartels; en dit is geen oordeel, noch ermee verbonden, maar voorbereidend op het manna, en in de meest volledige harmonie ermee, zoals we hebben gezien.

Daar aanvaardden we de gedachte dat de kwartels spraken van Christus, in Zijn leven dat Hij voor de mensen opgaf, wat de avondvlucht van de kwartel, bekend als kenmerkend voor de vogel, versterkt. Maar als dit zo is, hoe kunnen we het dan in het huidige geval anders interpreteren? Moeten deze Schrifttypen niet overal consistent zijn als we vertrouwen willen hebben in de betekenis die eraan wordt gegeven, - vooral, zoals hier, waar er zulke duidelijke verbanden van verbinding lijken te zijn?

Maar dan, nogmaals, als het Christus is van wie de kwartels spreken, van overvloedige genade waarin de dood het leven dient, kan het dan niet zo zijn dat dit zelfs in de harten van louter wereldse belijders een pleidooi voor toegeeflijkheid wordt, genade die op deze manier als laksheid wordt opgevat - als vergunning? Zo kan de dood van Christus zelf tegenover Zijn leven worden gesteld - tegenover de hemelse Mens in Zijn eigen onwereldse afgescheidenheid op aarde, waarvan het manna spreekt. En zo dringt de apostel, na de Efezische heiligen te hebben vermaand tegen de wetteloosheid van de heidenen, aan: 'Maar gij hebt Christus niet alzo geleerd; indien gij Hem hebt gehoord en door Hem bent onderwezen gelijk de waarheid is in Jezus, - dat gij, wat de vroegere wandel betreft, de oude mens hebt afgelegd.' 'Christus' is de officiële naam van de Heer, volgens welke Hij Zijn gezegende werk heeft gedaan en in de hemel is nadat Hij het heeft gedaan.

'Jezus' is Zijn persoonlijke naam op aarde. Zij zouden Zijn werk voor hen niet zo hebben geleerd dat zij zich zouden overgeven aan de heidense laksheid als zij Hem hadden gehoord en door Hem waren onderwezen als de Mens 'Jezus.' Zij moeten de kwartels in verband

houden met het manna, zoals God hen eerst gaf, en ze niet tegen elkaar opzetten, zoals de mensen hier deden. Gods antwoord hierop is niet om de kwartels achter te houden; maar om ze in grote overvloed te geven, want het kruis en de genade van het kruis zijn allemaal Zijn vreugde. Maar wanneer de mensen, in plaats van vernederd en gebroken te worden door Zijn goedheid, hebzuchtig hun lusten bevredigen, wordt het vlees tussen hun tanden een dodelijke plaag waaraan zij sterven. Christus onteerd moet aldus de oorzaak worden van goddelijk oordeel over hen die Hem onteren.

Dit is in alle opzichten consistent en inderdaad wat de geschiedenis, de geschiedenis van de belijdende gemeente, overvloedig getuigt. De belijdenis van Christus en van het kruis door vleselijke mensen, onwetend van de genade die zij opschepten en misbruikten, ongeleerd in de waarheid die in Jezus is, heeft menige pestilentiële wanorde veroorzaakt waarvan het leek alsof de Gemeente zelf zou vergaan. De graven van Kibroth-hattaa-vah, - de 'graven van lust' - liggen langs de hele weg waarlangs wij onze huidige positie in de woestijn hebben bereikt; en nooit waren ze misschien talrijker dan in het Laodicea van vandaag. Laat de vraag eerlijk worden gesteld door hen die dit lezen, Hebben wij Christus zo geleerd dat wij door Hem zijn onderwezen zoals de waarheid in Jezus is?

(3) In verband hiermee, en als remedie hiervoor, vinden we de verordening van de zeventig oudsten, wier speciale functie zoals hier gegeven die van profetie is - de uitbreiding van de geest die in Mozes is, en die in Eldad en Medad in het kamp wordt geïntroduceerd. We moeten deze dingen in enig detail beschouwen.

In de eerste plaats is het van primair belang dat zij ‘ouderlingen’ zijn; en ouderlingen, niet alleen officieel, want dat zij ook ambtenaren moeten zijn, wordt duidelijk gesteld, als iets apart. ‘Oudsten’ behoren tot dat patriarchale systeem, dat op zijn minst zo buitengewoon natuurlijk is: mannen van jaren, en dus van verzamelde ervaring, en van gewicht in hun generatie die daarmee overeenkomt: ‘Oudsten van wie gij weet dat zij ouderlingen zijn,’ zegt de Heer tot Mozes; zij die werkelijk in karakter beantwoorden aan hun jaren.

Zij moeten bovendien ‘ambtenaren’ of toezichthouders van het volk zijn, - zij die als vaders belast zijn met de tucht die gehandhaafd moet worden onder het volk van God. Een exact overeenkomstige verbinding tussen ‘ouderlingen’ en ‘toezichthouders’ vinden we in het Nieuwe Testament, de functie van de toezichthouder is niet onderwijzen maar ‘regeren’, hoewel zij ook zouden kunnen onderwijzen als zij er talent voor hadden. Niemand zou veronderstellen dat de macht om te onderwijzen alleen bezeten zou zijn door mannen van leeftijd, hoe geschikt het ook zou zijn wanneer het in hen gevonden zou worden.

Maar de zeventig uit hen die gekozen zijn, krijgen nog een ander talent toevertrouwd: zij moeten met Mozes de last van het volk delen, en daarvoor moeten zij de Geest delen die op Mozes rust. Ook zij moeten profeten zijn, het woord van God rechtstreeks tot het volk van God brengen en door middel daarvan de verlating van Hem tegenhouden. Van wat zij hebben gezegd, hebben wij inderdaad geen enkel woord. Het is niet een bepaalde boodschap die voor ons betekenis moet hebben, maar gewoon het feit dat zij zelf profeteerden, het profeteren van ouderlingen die toezichthouders zijn van de gemeente. Wat moeten wij hieruit in dit verband leren?

Profetie zal de constante bron blijken te zijn in dagen van afvalligheid. Wanneer het priesterschap faalt in de dagen van Eli, wordt Samuel zo opgewekt om tussen het volk en God te staan. Wanneer de koningen in Israël falen, worden de profeten steeds belangrijker. Wanneer de normale orde verstoord wordt en de gebruikelijke kanalen van zegeningen afgesloten worden, is profetie het teken van de soevereine genade van God die zichzelf uitstort via nieuwe kanalen die hij zelf heeft geschapen.

Het verbindt zich bovendien met het individuele geloof en de energie die staat voor God te midden van het vertrek. De profet - want we bespreken nu niet het uitzonderlijke geval van Bileam - is de 'man van God.' Jakobus introduceert Elia in zijn eerste woorden in Israël, als de rechtvaardige man van vurig, krachtig gebed, dat de hemelen sluit en de aarde weerhoudt van vrucht. En hij heeft hiervoor 'de profeten aangevoerd die tot u gesproken hebben in de naam van de Heer, tot een voorbeeld van lijden, ellende en geduld.' Profeteren was niet, zoals het priesterschap, iets opvolgend en erfelijks, maar een afzonderlijke gave aan elke persoon die het ontving.

De zegen hierin is dat de stem van de levende God zich uitspreekt in de profet, Zijn woord thuisbrengt in de huidige toestand en behoefte van de mensen, hen bewust maakt van Zijn aanwezigheid waarvoor zij staan, hen in verbinding brengt met Hem en onder Hem, om door Hem geleid en gecontroleerd te worden. Is dit niet gewoon de herinnering van de mensen hier aan dat waarmee zij waren begonnen? Is het daarom niet het geneesmiddel voor dat wat is ontstaan?

God komt zo achter Zijn zwervers aan om hun opnieuw de zorg te laten weten die over hen is en terwijl Hij hen zo zoekt met de bedoeling hun leven te vullen met de kracht van Zijn aanwezigheid, kunnen wij de speciale betekenis begrijpen van Eldad en Medad, met hun glorieuze namen, 'God heeft liefgehad', 'Liefde', profeteren in het kamp. De Geest van God breekt over grenslijnen heen en weigert afstand, als getuigenis van de overvloed van Zijn hart jegens het volk: de onregelmatigheid die duidelijk is en die onintelligente ijver zou hebben bestraft, waardoor de actie van God alleen maar opvallender wordt. Hem zijn al Zijn wegen waardig.

Maar de stem van profetie breekt vooral rond de ingang van de tabernakel uit, - de stem van herinnering hoe waarlijk op die plaats! toch één met de stem in hun midden. Zij die het heiligdom van God naderen, horen het in zijn volheid, niet als verspreide stemmen, maar de volledige harmonie van de geest van God, net zoals de profetie in het kamp een speciale zoetheid kan hebben. Zoals de profetie van oudsten, spreekt het in harmonie met de natuur, in de wijsheid verkregen uit ervaring, en in rechterlijke uitspraken. De natuur is hier, in haar hoogste en beste, één met het bovennatuurlijke, zoals ze altijd is, hoewel genade in de mens hem op zijn plaats moet hebben hersteld, om dit te laten gebeuren.

(4) Ten slotte vinden we de kwartels gezonden, de genade van God die overvloedig in de behoefte van het volk voorziet, maar die, gegrepen zonder berouw of geloof, de toorn van God op hen neerdaalt. De plaats van zegen wordt bekend als 'de graven van lust.'

3. De volgende fase van verval is een openbaring. Men kan werkelijk zeggen: Het hele hoofd is ziek en het hele hart is zwak. Diezelfde

profetie, die we zojuist hebben gezien als de remedie voor het bestaande kwaad, faalt als het ware in Mirjam, die Aäron, het hoofd van het priesterschap betwiste, met haar meesleurt in haar val. 'Mirjam en Aäron spraken tegen Mozes.' De menselijke leider van Israëel wordt van een andere kant aangevallen, en waar hij het meest toegankelijk is.

De kwestie van beschuldiging is in een Cusjitishe vrouw die hij heeft genomen, maar de geest van zelfverheffing is duidelijk in hun gemompel: 'Heeft de HEERE inderdaad alleen door Mozes gesproken? Heeft Hij ook niet door ons gesproken? 'Wie had het ontkend? Maar de duidelijke bedoeling is om zichzelf op gelijke voet met Mozes te stellen en hem zo af te zetten van de vooraanstaande positie van leiderschap die God hem had gegeven. De Cusjitishe vrouw was duidelijk het bewijs voor hen dat hij moreel niet hoger was dan zij, misschien niet zo hoog. Het gevolg is dat ze zichzelf onttrekken aan gehoorzaamheid.

Het zou duidelijk moeten zijn dat Mirjam en Aäron hier staan voor het volk van God in dat profetische en priesterlijke karakter waarmee zij begiftigd zijn overeenkomstig de genade van het christendom. Het is veelzeggend dat God Petrus, die door de mens is verheven tot de hoogste gezagspositie in de rituele kerk-gemeente, de waarheid laat uitspreken die het ritueel geheel vernietigt: ten eerste, dat wij wedergeboren zijn,' niet in de doop, maar uit het onvergankelijke zaad van het Woord van God, dat Woord 'dat door het evangelie aan u verkondigd is' (1 Petr. 1:23-25); en ten tweede, dat alle gelovigen 'een geestelijk huis, een heilig priesterschap zijn, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus Christus.' (1 Petr. 2:5).

Een ander priesterschap in de Gemeente van Christus kan niemand vinden dan dit, dat onder het hogepriesterschap van Christus in de hemel is.

Wat profetie betreft, vermaant dezelfde apostel: 'Indien iemand spreekt, laat hij spreken als woorden van God.' (1 Petr. 4:11). En de apostel der heidenen verlangt voor de Korintiërs dat allen mogen profeteren. (1 Kor. 14:5). Terwijl er een afzonderlijke profetische gave was die slechts aan weinigen toebehoorde, was er, zoals men zou kunnen zeggen, een profetische geest, die in alle mensen van God gevonden zou moeten worden. 'Spreken als woorden van God' betekent Gods spreekbuis zijn in zulk een soort dat Hij gebruikt kan worden door hen die bij Hem zijn, en Zijn geest hebben, - daarom in staat om het duidelijk te uiten: 'Indien gij het kostbare uit het kwade neemt, zult gij zijn als Mijn mond' (Jer. 15:19).

In Mozes vinden we een profeet met wie, zoals hier te zien, niemand vergeleken kon worden onder gewone mensen, en die we hebben zien handelen in priesterlijk karakter vóór de wijding van Aäron, de heerser ook, onder God, van het verlorene volk: een passend type, daarom, in deze opzichten, van Hem die het Hoofd en de Leider is van het Nieuwe Testament. Het is niet moeilijk om in deze opstand van Mirjam en Aäron tegen Mozes te zien hoe de Gemeente haar eigen bekwaamheid en onafhankelijkheid van haar Heer heeft bevestigd.

En inderdaad is Zijn liefde voor de vreemdeling, in de ogen van hen die trots zijn op hun plaats van verbondsvoorrecht, een belediging geweest die Hem onwaardig was. Zo was het met Israël dat Zijn genade voor de heidenen niet geloofde; en zo was het met de heidenkerk zelf, die zichzelf opbouwde op haar bruidsschat van de

Geest, en zich verschanste binnen de lijnen van starre priesterlijkheid. De bedelingstoepassing is in beide gevallen duidelijk.

Individueel ook, wanneer de ziel zich heeft afgekeerd van haar mannavoedsel, en haar vreugde in Christus is afgenomen en laag is geworden, hoe vaak verhardt zij dan in een hard kerkelijk stelsel dat, hoewel het veel over genade spreekt, het negeert en in de praktijk de heerschappij van Christus weigert. Inderdaad, als Hij ons niet past, hoe kan Zijn heerschappij dat dan doen? Toch, aangezien de Geest van God hier, net als bij het manna daarvoor, even stilstaat om ons te herinneren aan het karakter van datgene wat wordt verworpen, wordt ons geboden de zachtheid van die heerschappij waartegen zij in opstand komen, op te merken.

God had de zachtmoedigste man op aarde gekozen als de heerser van Zijn volk. Hoe kunnen we nalaten om die woorden in precies hetzelfde verband te onthouden, Neem Mijn juk op u, en leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen? Dit is niet, zoals velen denken, het juk dat Hij draagt of heeft gedragen, dat Hij ons uitnodigt om met Hem te delen, maar het juk dat Hij als Heer oplegt. De herdersstaf is een lieflijk teken van gezag voor onze Mozes, en dit is 'de goede Herder, die Zijn leven geeft voor de schapen.' Wie zou zich niet onderwerpen? Zijn juk betekent rust van rusteloosheid, rust van de ellende van onze eigen wegen, - groene weiden, en rustige wateren. Maar helaas! kunnen we mopperen.

God is heilig in Zijn genade. Zijn toorn is ontstoken, en Hij roept de drie in Zijn tegenwoordigheid, om Zijn goedkeuring van Mozes te verklaren, getrouw in heel Gods huis: met hem spreekt Hij

van mond tot mond openlijk, en de gelijkenis van de HEERE zal Hij aanschouwen. Toch worden deze woorden niet vervuld, maar overtroffen door de grotere glorie van Hem die inderdaad 'getrouw' is geweest, niet in relatie tot de aardse maar de hemelse tabernakel, en die ' Zoon is over Gods huis,' niet slechts 'dienaar' daarin.

'Wiens huis zijn wij,' voegt de apostel toe (Hebr. 3:5-6). 'Jezus Christus de rechtvaardige' is Hij aan wie God het volk van Zijn liefde heeft gegeven, en hiervan vinden we het hart van de Heer vol, waar Hij spreekt als Iemand die nu naar de Vader gaat (Joh. 17). Getrouw aan ons, trouw aan Hem, - dit is Hij aan wiens zorg wij zijn toevertrouwd; dit is Hij tegen wie wij kunnen morren. Hij wiens woord werkelijk Gods woord is, die niet alleen de gelijkenis van de HEERE aanschouwt, maar Zelf het „beeld van de Vader' is (Hebr. 1:3). Lieve Heer, wek onze harten!

De wolk trekt weg van de tabernakel; Mirjam blijkt melaats te zijn. Zij die zichzelf had verheven onder het volk van de Heer, is nu van hen uitgesloten, en van de toegang tot Hem, het orgaan van wiens communicatie met het volk zij zichzelf had opgeschept te zijn. Israël vervult op deze wijze haar zeven dagen, buitengesloten, maar nog te herstellen. Voor Babylon, de valse kerk, onberouwvol tot het laatst, zal er volledige uitsluiting zijn. Het principe is altijd waar: terwijl voor de vernederden er genade is wanneer zij de vernedering aanvaardden.

4. We komen nu tot het beslissende punt in de geschiedenis van de woestijn, de weigering van het volk om het land binnen te gaan, toen ze tot aan de grenzen ervan werden gebracht, waardoor ze de straf van veertig jaar rondzwerven en de dood van de hele generatie (behalve twee personen) in de woestijn oplopen. Voor hen is daarom

het hele karakter van hun leven veranderd. Ze zijn geen pelgrims meer, maar zwervers; zo niet doelloos, dan is hun doel toch slechts zelfbehoud gedurende deze veertig jaar, zozeer zelfs dat het verslag ervan ons niet is gegeven: we hebben slechts een paar zorgvuldig gekozen incidenten, die een toestand van zaken onthullen die in overeenstemming is met dit begin.

Vooruitgang die stopt, stopt de achteruitgang niet, die integendeel rijpt in die rebellie van Korach en zijn gezelschap, die de kroon op alle zonden is. Van deze periode is het dat God het karakter in Amos later markeert in de vraag: 'Hebt gij Mij slachtoffers en spijsoffers gebracht in de woestijn, veertig jaar, o huis van Israël? Maar gij hebt de tent van uw Moloch gedragen en Chinn, uw afgodsbeelden, de ster van uw god, die gij voor uzelf gemaakt hebt.' (Am. 5:25-26) De besnijdenis houdt eveneens op, zoals wij zien aan de hernieuwing ervan wanneer zij Kanaän binnengaan. (Joz. 5:2-6) Zo gaat het teken van hun verbond met de HEERE verloren, en alleen genade draagt hen uiteindelijk door de Jordaan, en geeft hun het bezit van het land waaruit zij hierheen terugkeren.

En toch 'overkwamen deze dingen hun tot typen en zijn opgeschreven tot onze waarschuwing.' De christelijke gemeente als 'deelgenoten van de hemelse roeping' (Hebr. 3:1), heeft maar al te getrouw de manieren van een ongelovig geslacht nagebootst, en in plaats van zichzelf een hemels deel te verwerven, is men teruggekeerd naar de wereld: een staat van zaken die nu zo lang en zo goed gevestigd is, dat het het voorschrift van de oudheid heeft. Het is orthodox om over de christelijke wereld te spreken, mystiek om serieus te spreken over vreemdelingen daarin te zijn. Dat het kleine zaadje van de gelijkenis

een grote boom zou worden, is geen wonder meer, en dat christenen ‘als koningen hebben geregeerd’ zelfs vanaf de tijd van de apostelen kan duidelijk genoeg worden bewezen uit de Schrift: ‘zonder ons’ hebben ze echter nog geen manuscriptautoriteit gevonden om weg te laten.

Helaas! de toepassing van de hoofdstukken die nu voor ons liggen is heel gemakkelijk: er is geen vaardigheid vereist om zo’n breed doel te raken. Tranen en gebeden zijn meer onze behoefte dan satire, en een eerlijk zelfoordeel dat thuis niet zal sparen wat we in het buitenland veroordelen - zal onze eigen bijzondere vorm van wereldlijkheid niet koesteren, terwijl andere vormen worden afgewezen. Moge de Heer Zelf, waar overtuiging nodig is, het verhaal van mislukking hier toepassen.

(1) De opdracht van de verspieters en de vervulling daarvan komen op de eerste plaats. We zouden niet uit het verslag voor ons kunnen opmaken wat we in Deuteronomium vinden, dat dit verspieten van het land voortkwam uit het volk, en niet uit God. We hoeven ons daarom niet te verbazen dat het rampzalig afloopt. Toch bekrachtigt God het: hoeveel kan Hij op deze manier moeten bekrachtigen, zoals wat er moet zijn vanwege wat wij zijn!

En hoeveel beproeving vereist ons ongeloof voor ons! Hij had hun alles verteld wat ze moesten weten over de goedheid van het land, en hen verzekerd van Zijn gave ervan aan hen, zoals van Zijn verdrijving van de huidige bewoners voor hun zonden. Wat moesten ze nog meer weten? En toch wordt deze kant van de zaak in dit boek volledig genegeerd, en het geheel lijkt voort te komen uit God Zelf, alsof de mens er geen deel aan had. In werkelijkheid lag het kwaad ervan

alleen in de staat van hun harten, het motief dat bij hen ongeloof was; geloof vindt bemoediging in datgene wat de ongelovigen van streek brengt. elk wordt op zijn eigen manier bevestigd.

De namen van de spionnen worden ons gegeven, elk een prins in zijn stam, en vertegenwoordigend. Als we de vaardigheid hadden om hun betekenissen goed te lezen, in de verbinding waarin ze staan, zouden we ongetwijfeld licht krijgen op de reden van hun falen voor het grootste deel, hoewel ze in eerste instantie unaniem zijn over het land zelf. De betekenis van de namen van de twee getrouwen is duidelijk, en zou ons moeten aanmoedigen om verder te kijken. 'Kaleb' betekent ongetwijfeld 'met heel zijn hart', zoals de man is; en hij staat op de derde plaats van de eerste drie van de twaalf, zijn positie is numeriek exact in overeenstemming met zijn naam.

Hij is de zoon van Jephunneh, of 'die met gunst wordt beschouwd': de opvatting van genade is datgene wat leidt tot toewijding. Jozua staat op de tweede plaats van de tweede drie, en het is opmerkelijk dat elk van deze drie op de een of andere manier spreekt over verlossing: Igal, 'hij verlost;' Hosea, 'redder;' Palti, 'verlossing'. Hosea, die door Mozes Jozua, 'de HEERE de Redder', werd genoemd, is de zoon van Nun. Is het omdat Hij als Zoon van God (de HEERE de Zoon) redt? En dat Hij ook de plaats inneemt van de Zoon des Mensen, om ons tot gehoorzaamheid aan de Vader te brengen?

Jozua vertegenwoordigt Christus in ons, die Zijn volk in het land leidt; Kaleb de geest van oprechtheid die niet zal missen wat God ons heeft overgemaakt. Het is geen wonder dat in dit verslag daarom de speciale nadruk moet worden gelegd op Kaleb, in wie onze verantwoordelijkheid wordt benadrukt. Bij het doorzoeken van het

land is Hebron prominent, Abrahams woonplaats voor zo lang, en het is geen wonder meer dat daarin - ('gemeenschap') - of in verband ermee, de glorieuze vrucht van Eskol moet worden gevonden. Toch lijkt de macht van de vijand nergens zo groot als daar drie zonen van Anak (de 'langnekkige') zich verzetten tegen het bezit van Hebron: kinderen van trots, zoals we ze gemakkelijk kunnen begrijpen, want wat verhindert effectiever de gemeenschap met God dan trots!

Hier worden we eraan herinnerd dat Hebron zeven jaar voor Zoan in Egypte werd gebouwd, wat chronologisch niets anders betekent dan dat het van een oude datum was: geestelijk gelezen is het van veel grotere betekenis. Zoan was in die tijd, zoals het later ook was, de hoofdstad van Egypte, hoewel aan de grenzen ervan, en om die reden lijkt het zijn naam te hebben gekregen, wat 'een vertrekplaats' betekent; inderdaad, Mr. Poole vertelt ons, 'duidt duidelijk op de vertrekplaats van een migrerend volk.' Wat een vreemde naam voor de zetel van het Egyptische rijk; en toch wat een treffende afbakening van wat de wereld is! zijn plaats van hoogste verhevenheid zo dicht bij de grens; zijn zetel van heerschappij slechts een plaats van de meest voorbijgaande bezetting, als het ware een verblijfplaats voor reizigers, en niet meer!

Maar Hebron, zeven jaar eerder gebouwd, spreekt van wat voor ons was verordend in Gods volmaakte plan, voordat dit wiel van de wereld zijn ronden begon. Moge het voor ons blijven bestaan, nadat de geschiedenis van de wereld is opgerold en voorbij is. Wat een vredige zekerheid is er hierin, dat alle zonen van Anak niet voldoende zullen zijn om Israël uit haar erfenis te houden!

(2) De verspieders brengen hun verslag uit: Ja, het land is goed; hier is de vrucht ervan: God heeft de waarheid ervan verteld; het is een land dat vloeit van melk en honing. Alleen het volk is sterk, en hun steden sterk; en het land is er vol van. Het geloof in de oprechte harten zegt: Laten we onmiddellijk optrekken: we zijn goed in staat om het in bezit te nemen.’ Maar de massa heeft geen geloof: dezelfde mannen die met Kaleb waren opgetrokken, hebben geen sympathie voor hem; het volk is sterker dan zij, - dat is waar, ongetwijfeld, rekenend zonder God zoals ze doen. En dan spreken ze zichzelf dubbel tegen, zoals ongeloof voortdurend doet, en verklaren ondanks de kracht van zijn zweremde bevolking, dat het zijn inwoners opeet.

Hierop barst het ongeloof van het volk los in onbedwingbare klaagzang, en vervolgens in geschreeuw tegen de HEERE Zelf, openlijk en bij naam. Hij die hen op wonderbaarlijke wijze tot hiertoe had geleid, had deze omweg alleen maar genomen om hen te vernietigen door het zwaard van de Kanaänieten in het land dat nu voor hen lag. Welnu, zij zouden Zijn doel dwarsbomen, een nieuwe leider maken en terugkeren naar Egypte. Tevergeefs komen Jozua en Kaleb tussenbeide: ongeloof is onredelijkheid zelf. De menigte beval hen alleen om hen met stenen te stenigen. Dan moet God Zichzelf verantwoorden, en de heerlijkheid van de HEERE breekt uit in de tent der samenkomst voor de ogen van het opstandige volk.

(3) De HEERE moet Zichzelf daarom heiligen in het oordeel, als er geen geloof is om Zijn genade te koesteren. Zo was het aan het einde van de Joodse bedeling; zo zal het zijn aan het einde van de Christelijke bedeling; en zo zal de aarde vervuld zijn met Zijn heerlijkheid, zoals

Hij hier zegt; ‘wanneer Zijn oordelen op de aarde zijn, zullen de bewoners van de wereld gerechtigheid leren.’ (Jes. 26:9)

Opnieuw wordt ook de heerlijkheid van Mozes gezien, als degene op wiens bemiddeling, als type van de grote Middelaar, de zegen van het volk afhangt. God had in feite, zoals Mozes pleit, Zijn heerlijkheid geïdentificeerd met de redding van Zijn volk en hun binnenkomst in het land, en in de woestijn verklaarde Hij Zichzelf als degene die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergaf, zelfs terwijl Hij de schuldigen niet vrijpleitte. De generatie die Hem nu tot het uiterste van Zijn verdraagzaamheid had verzocht, zou in de woestijn omkomen. Kaleb daarentegen, die Hem volledig volgde, zou het land binnengaan. Aldus wordt de HEERE geheiligd in oordeel en in genade.

(4) De veertig jaren worden aangekondigd in een duidelijke mededeling. Daarin zouden degenen die in de woestijn hadden willen sterven, daar sterven, terwijl hun kleintjes, over wie ze hadden gerouwd alsof ze ten prooi waren gevallen aan de vijand, intussen naar het land zouden worden gebracht, terwijl ze de gevolgen van de zonde van hun vaders zouden dragen, zoals nodig was voor hen die kinderen waren van zulke vaders: voor elke dag van vruchteloos zoeken een jaar in de woestijn. Godzijdank echter, juist omdat deze door Hem waren aangesteld, kunnen we niet zeggen dat deze vruchteloos waren. Zullen we dit ten slotte zeggen van een van de wegen van de Heer hier bij ons? Nee, hoe pijnlijker zelfs, hoe winstgevender. Goddelijke liefde zou geen nutteloze pijn kunnen toebrengen, net zoals ze de pijn die baat niet kan tegenhouden.

(5) De regeringsresultaten volgen snel. De tien trouweloze spionnen sterven aan de plaag. Het volk, getroffen door de woorden van de Heere, en beseffend hoe groot hun verlies is, gaat van wanhoop over in een uitbarsting van moed en vastberadenheid, maar het is te laat. Omdat ze de tuchting van de HEERE niet accepteren, waarschuwt Mozes hen dat ze slechts in opstand komen onder een nieuwe vorm, maar zijn vermaningen zijn nog steeds even ijdel. Ze wagen het om naar de top van de heuvel te gaan, maar de Amalekieten en Kanaänieten komen op hen af en jagen hen op tot aan Horma, de 'plaats van ban', wat veelbetekenend is voor de straf die hen werd opgelegd.

Zo 'konden zij niet binnengaan vanwege ongelooft,' zoals de apostel zegt en hier is ook de belijdende Gemeente de bekroning van het falen om het hemelse deel binnen te gaan, om van pelgrims alleen maar woestijnzwerfers te worden. Kaïn, veroordeeld om dit te zijn, bouwde in het land van zijn landloperij een stad; en het Christendom, wanneer het zijn hemelse karakter heeft verloren, neemt slechts des te vastberadener bezit van de aarde. Zo ontstaat Babylon de Grote.

5. Juist op dit punt is er een onderbreking van de geschiedenis, op wat op het eerste gezicht een vreemde manier lijkt, om bepaalde wetten te introduceren met betrekking tot offers die zij zouden moeten brengen wanneer zij het land binnenkomen. In feite echter, terwijl de verwijzing naar hun bezit van het land op dit moment (toen zij het net hadden geweigerd en ervan waren teruggekeerd) een duidelijke aanmoediging is tot geloof, en verzekering van de onfeilbare genade van God jegens het volk, - zijn er ook, als we dieper kijken, principes van goddelijk bestuur te vinden die de duidelijkste toepassing hebben

op de geschiedenis, omdat ze onmiskenbaar op de juiste plaats komen volgens de numerieke structuur. Hoe God Zijn genade en toch Zijn bestuur in stand houdt, vinden we heel duidelijk, en het bereidt ons voor op de ontwikkeling van deze dingen die zo kort volgt in het derde deel van het boek.

(1) Ten eerste hebben we een wet gekregen over de offers die ze moesten brengen als ze het land binnenkwamen. Hoe troostrijk is deze stille verzekering dat ze uiteindelijk het land binnen zouden komen; en dat met een vol hart dat zich tegenover God zou moeten uiten in vrije gaven en offers zoals hier bedoeld. Wanneer het in hun hart zou zijn om zo'n offer te brengen, dan schrijft God Zelf voor hoe het gedaan moet worden. Want helaas! in onze beste stemmingen en hoogste doelen blunderen we treurig, en moeten we zoals overal door Zijn gedachten worden gecontroleerd en gevormd.

Hier wordt voorgeschreven dat bij elk dierlijk offer van deze soort, er een spijsoffer en drankoffer zal zijn in de juiste verhouding tot de waarde van het dier. Zo bij een lam een tiende deel van een efa meel vermengd met een vierde deel van een hin olie, en voor een drankoffer een vierde deel van een hin wijn. Voor een ram zouden er twee tienden meel, een derde van een hin olie en wijn zijn. Voor een stier, drie tienden meel, met een halve hin olie en wijn. We hebben gezien dat in het spijsoffer Christus hier beneden in Zijn leven wordt gepresenteerd, zoals het offer spreekt van Zijn verzoenende dood. Deze hebben daarom dezelfde relatie met elkaar als de kwartels en het manna in Ex. 16.

In de tweede onderverdeling hier, hebben we gezien dat Israël het manna verachtte, terwijl het naar de kwartels verlangde. Op zo'n

dwaling is daarom deze wet van de offers duidelijk van toepassing. We mogen de realisatie van de waarde van Christus' kostbare leven niet scheiden van de dood die voor ons verzoent. Nee, de ware opvatting van de ene zal overeenkomen met die van de andere. Nogmaals, hoewel in een ander verband, worden we eraan herinnerd dat om 'Christus' goed te 'leren kennen', we 'door Hem onderwezen moeten worden zoals de waarheid in Jezus is. 'Zo overweegt de hier gegeven wet duidelijk Israëls falen en de lessen die het leert, zoals gegeven in de voorgaande geschiedenis.

Laten we uit de herhaling van de les leren hoe jaloers God is, hoe jaloers wij zouden moeten zijn, dat we Christus niet alleen als bliksemafleider gebruiken om het oordeel van onze huizen af te houden, maar dat we de wegen van Zijn leven op aarde binnengaan en vastgrijpen. Dit is wat ware gemeenschap en kennis van de betekenis van Zijn dood zelf impliceert.

We moeten hier scherp leren onderscheiden wat we tegelijkertijd stevig bij elkaar moeten houden. Het kruis was niet zomaar een incident in het leven van Jezus. Zijn leven was niet plaatsvervangend zoals Zijn dood dat was. Het lijden van Zijn leven had, niets daarvan, het karakter van Zijn dood. Het kruis staat in deze zin alleen, dat daar voor het eerst de Redder van zondaars stond - in de plaats van de zondaar, en de last van onze zonden in Zijn eigen lichaam droeg. Daar en nergens anders viel de toorn die verschuldigd was aan de zonde op Hem.

Hoe anders was wat Hij tot aan het kruis kon zeggen, 'Ik weet dat U Mij altijd hoort', dan wat we in de tweeëntwintigste psalm vinden als vervuld aan het kruis, 'Ik roep ... en U hoort niet'. Wat een volkomen

contrast tussen het licht van Gods gunst waarin Hij dagelijks wandelde, en de duisternis van terugtrekking, geïnterpreteerd door de roep, 'Waarom hebt U Mij verlaten?!' Als die schaduw Zijn hele leven had gehangen, zouden we niet het gezegende beeld hebben gehad dat we nu hebben, van Iemand die God op aarde vertegenwoordigde, zoals Hij aan het kruis de mens - de gevallen en zondige mens - aan God presenteerde. Het was natuurlijk de hele tijd dezelfde gezegende Persoon; maar op deze twee plaatsen met wat een verschil! Er moet een vreemde waas op het gezicht zijn van hem die het niet kan onderscheiden.

Wij moeten onderscheid maken, om deze beide kostbare dingen in al hun kostbaarheid te behouden. De les hier is dat wij, samen met het brandoffer dat voor acceptatie is, ook het spijsoffer aan God moeten brengen, dat spreekt van Christus in persoon en leven; en het geloof dat dit doet zal, als het echt is, vruchtbaar zijn: 'Hij die zondigt,' zegt de apostel, heeft Christus niet gezien, noch Hem gekend.'

Gebrek aan verhoudingen in deze offers toont meteen de neiging om ertussen te scheiden. Kunnen wij het werk voor ons beter kennen zonder te groeien in de kennis van Hem die het werk heeft gedaan? En met de kennis van Hem, indien echt, groeit ook die vreugde in Hem die wordt uitgebeeld in het drankoffer, een vreugde die niet uitbundig is in woorden alleen, of sentiment, maar in het uitgeven en uitgegeven worden voor Hem. En de maat van de olie voor het spijsoffer is de maat van de wijn voor het drankoffer: de maat van de Geest die wordt gevonden in onze opvatting van Christus is de maat van onze vreugde en toewijding.

Bij dit alles wordt er speciaal op aangedrongen dat er één wet is voor de vreemdeling en voor de thuisgeborene: de genade die in Christus is, verwelkomt allen gelijkelijk. Wat voor de Jood alleen op voorwaarde van geloof kan zijn, is voor de heiden ook waar geloof is.

(2) Het grootste deel van de rest van het hoofdstuk (tot het einde van vers 36) is een nieuwe mededeling van de HEERE, waarbij het verslag van de sabbatbreker slechts een illustratief geval is. En hier is het onderwerp duidelijk het verschil tussen zonden van onachtzaamheid en aanmatigende zonden, waar de wet van het hefoffer van het deeg slechts het voorwoord van is. Deze wet overweegt noodzakelijkerwijs ook hun komst in het land. Door zijn verbinding hier zou het niet enige bedelingsbetekenis lijken te hebben, zoals de schoof van eerstelingen of de broden van Pinksteren.

Het zou eerder lijken op Gods aanspraak om de eerste herinnering te versterken wanneer men deelneemt aan de zegen die Zijn hand heeft gegeven. Een heel eenvoudige les en toch is er meer gevaar om Hem te vergeten te midden van onze zegeningen dan in onze nood. Het is eenvoudiger voor ons om te bidden als we 'in ellende' zijn, dan wanneer we 'vrolijk' zijn om 'psalmen te zingen.' Zo is het ook Zijn genade die ons herinnert aan de aanspraak op Zijn genade, en ons toestaat om onze gave bij Hem te brengen, en dat Hij zo met ons zal delen in Zijn eigen milddadigheid. Het is zeker neerbuigende liefde, niet behoefte, die Hem dit laat doen. Voor ons is het het enige dat onze zegen heiligt en veilig stelt.

Immers, waar God zo voor de ziel was, en er volledige eerlijkheid van hart was, zou niet alleen een individu maar de hele gemeente kunnen dwalen, en dwaling zou verzoening nodig hebben. Waar

Gods Woord volmaakt is, en in staat is om grondig te voorzien in elk goed werk, moet falen, ongeacht het punt, onze eigen zonde zijn. Als we onwetend zijn, waarom waren we dan onwetend? Onwetendheid betekent op de een of andere manier nalatigheid: domheid, gebrek aan vermogen om de waarheid in ons op te nemen, wordt niet verontschuldigd alsof het alleen de fout van het verstand was: God geeft wijsheid aan de eenvoudigen.

De 'dwaas' is, in de Schrift, is hij, voor wie er geen God is. (Ps. 14:1) Als iemand wijsheid tekortkomt, laat hij God erom vragen, en ze zal hem gegeven worden. (Jak. 1:5) Dit is dan, als dit waar is, het pleidooi van onwetendheid, alleen op één manier van nut, - om te onderscheiden van aanmatigende zonde. Zo kon de apostel over de zonde van zijn onbekeerde staat zeggen: 'Die voorheen een godslasteraar en een vervolger en een kwaaddoener was, maar mij is barmhartigheid verkregen, omdat ik het onwetend deed, in ongelof' (1 Tim. 1:13). En zo zegt hij tot belijdende christenen: Indien wij willens en wetens zondigen, blijft er, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, geen slachtoffer voor de zonden meer over, maar een vreselijke verwachting des oordeels en des vuurs, die de tegenstanders zal verteren' (Hebr. 10:26-27).

Er zijn ongetwijfeld ook zonden die tussen zonden van onwetendheid komen en die in feite de 'opzettelijke' zonden zijn van hen die, met 'kennis van de waarheid', zichzelf 'tegenstanders' tonen. Petrus in het paleis van de hogepriester is hiervan een duidelijk voorbeeld. Toen hij met eden en vloeken ontkende dat hij de Man kende, was het zeker geen onwetendheid die in hem sprak; en toch was hij geen 'tegenstander'. Hij was door zelfvertrouwen op een plaats gekomen

waar de omstandigheden hem te veel waren, en de vrees voor mensen wrong woorden uit hem die laag waren in hun lafheid, en waar bitter berouw over moest worden getoond. Maar een tegenstander was hij niet; en de genade van de Heer werkt op haar eigen gezegende manier jegens de overtreder. Deze klasse van zonden wordt niet beschouwd in de passage die voor ons ligt.

Maar wie kan verklaren dat hij vrij is van deze zonden van onwetendheid? Niet de Psalmist, wanneer hij dezelfde vraag stelt: 'Wie kan zijn dwalingen verstaan? Reinig Gij mij van verborgen overtredingen.' (Ps. 19:12). Niet de apostel, wanneer hij verklaart: 'Want ik weet niets tegen mijzelf; toch word ik daardoor niet gerechtvaardigd; maar Hij die mij oordeelt, is de Heere.' (1 Kor. 4:4). Hier is tegelijk de integriteit van iemand die geofend en zichzelf beoordeeld heeft, vrij van alle bekende overtredingen, en toch de volledige erkenning dat er gemakkelijk dingen verkeerd kunnen zijn, waarvan hij onwetend was, en waarvan hij zich in het vertrouwen van Zijn genade aan Hem kon toevertrouwen, die straks alles aan het licht zal brengen. Als niemand van ons minder zou moeten kunnen zeggen dan dit, wie kan er dan meer zeggen?

En toch zijn deze onbekende zonden zonden, en hebben, zoals we hier zien, het zondoffer nodig. En de hele gemeente zou zo schuldig kunnen zijn: - voor ons, de hele Gemeente. Als we terugkijken, is het inderdaad maar al te duidelijk dat de hele Gemeente in feite betrokken is geweest bij onwetendheid over dingen die voor ons nu zo duidelijk zijn dat we ons afvragen hoe iemand onwetend kan zijn. Wie zal dan zeggen dat de hele Gemeente van vandaag niet nog steeds overtuigd kan zijn van een soortgelijke dwaling?

We moeten dit echter niet zo opvatten dat we onzeker maken wat we werkelijk uit de Schrift hebben geleerd. Het is het negeren ervan dat altijd de oorzaak van dwaling is geweest. De Schrift is niet onzeker; noch zal het, waar God de ziel werkelijk heeft onderwezen, in die onzekerheid zijn. Wat we veeleer moeten doen, is alles wat we van de mens hebben geleerd, toetsen aan datgene waar alleen het ultieme beroep op is, in gedachten houdend dat God, niet de Kerk-Gemeente, de Leraar is - Zijn Woord, niet de stem van de Kerk-Gemeente, de toets van de waarheid.

Dus voor elke onachtzaamheid moeten we het zondoffer brengen. Laten we echter opmerken dat in het geval dat voor ons ligt het brandoffer groter is dan het zondoffer. Terwijl de schuld van onwetendheid wordt beleden, wordt voor de ziel de nadruk gelegd op de noodzaak om de volheid van de waarde van datgene waarin we voor God staan, beter te kennen. Het is in de nabijheid die hierin wordt geïmpliceerd dat we op de juiste manier de waarheid binnengaan die God ons heeft gegeven: we leren zijn gedachten beter kennen naarmate we dichter bij Hem komen, en de glorie van Christus wordt met meer kracht aan onze harten geopenbaard.

De ondergang van de sabbatbreker illustreert duidelijk wat aanmatigende zonde is; maar deze vorm ervan moet met goddelijke wijsheid worden gekozen in plaats van enige andere, en het spreekt het meest plechtig tot ons aan wie God een 'rust' predikt die Hij niet zal hebben onteerd. Wij zijn in de sabbatsrust van de dag van verzoening, en wee hem die weigert te aanvaarden wat het werk van Christus heeft verkregen, maar de stokken van zijn eigen 'dode

werken' moet verzamelen, om brandstof te zijn voor het vuur op de dag die spoedig zal komen.

(3) En nu hebben we weer wat alleen de geestelijke zin ons kan uitleggen: het volk wordt bevolen om op de randen van hun kleding kwasten te maken, en op de kwasten een blauw koord, zodat ze naar de kwasten kunnen kijken en de geboden van de HEERE kunnen herinneren en ze kunnen doen, zodat ze heilig kunnen zijn voor hun God. De kwast is letterlijk een 'bloem', van een wortel die 'schijnen' betekent, en die wordt gebruikt voor de plaat op het voorhoofd van de hogepriester, die op dezelfde manier is verbonden met een blauw koord. (Ex. 28:36)

Dit is, het is duidelijk, geen louter toevallige gelijkenis: zoals in de diadeem van de hogepriester heiligheid de kroon van de kleding wordt, vinden we het hier op de rand ervan, naast de grond: het blauwe koord, de hemelse kleur, die ons eraan herinnert dat hemelsheid heiligheid is. Dit, waar het kledingstuk de grond raakt, beveiligt de gewoonten als het ware tegen de invasie van aardsheid. Terwijl de bloemachtige vorm kan getuigen van de 'schoonheid van heiligheid,' en dat het een levende groei is, waar het echt is. Volledige toewijding is duidelijk de les van de kwast en zijn bevestiging.

6. We keren terug naar de geschiedenis van de woestijn, om tot het einde, nu nabij⁶, de koers van verval en afwijking van God onder het volk te volgen. Korachs opstand is hier de laatste fase, zoals Judas profetisch ziet als het einde van het kwaad in het christendom, dat al in zijn tijd was begonnen. Goddeloze mensen, van oudsher tot

---

6 Nu nabij? F.W. Grant † 1834 - 1902)

deze veroordeling verordineerd, waren al onder hen binnengeslopen, de genade van onze God in losbandigheid veranderend, en de enige ware God en onze Heer Jezus Christus verloochenend.

Hun koers zou aldus eindigen, zoals de apostel Paulus ook voorspelt (2 Thess. 2), in volledige afvalligheid: 'Wee hun!' zegt hij, 'want zij zijn de weg van Kaïn opgegaan, en hebben gretig de dwaling van Bileam nagejaagd voor beloning, en zijn omgekomen in de tegenspraak van Korach.' Zoals bij de profeten van ouds, ziet hij de toekomst alsof die al had plaatsgevonden, en geeft de manier waarop het kwaad zich heeft ontwikkeld: eerst, 'de weg van Kaïn,' - dat wil zeggen, zelfrechtvaardigheid, die geen behoefte heeft aan het verzoenende offer; dan de huurlingeest van Bileam, die verleidt voor beloning, die we weer vinden in Pergamos (Openb. 2); ten slotte, wat we hier hebben, de tegenspraak van Korach, - het hoogtepunt van hun ongerechtigheid, waarin ze omkomen.

Dit is niet slechts een beeld van overdreven kerkelijk stelsel: van het begin af waren ze in geest vervreemd van het christendom; toen konden ze koelbloedig handelen met dwaling voor persoonlijk voordeel; de laatste stap is openlijke oppositie tegen God, en Hem die 'God zowel Heer als Christus heeft gemaakt:' zo is hun ondergang verzekerd.

Korach is de leider van een groot complot: een Leviet uit de familie van Kohath, een zoon van Jitzhar, in die lijn van bediening die te maken heeft met de meest kostbare dingen van de tabernakel, maar in geest dood voor alles, zoals zijn naam - waarschijnlijk 'ijs' kan suggereren. Zijn metgezellen zijn in de eerste plaats de zonen van Ruben, de verworpen eerstgeborene, wat hierin een natuurlijke reden

is voor hun bereidheid om zich aan te sluiten bij de opstand tegen de goddelijk aangestelde leiders. Hun namen zijn Dathan, 'wetten, decreten,' en Abiram, 'mijn vader is verheven.' Dit zijn de zonen van Eliab, 'Mijn God is Vader.'

Deze betekenissen, hoewel op zichzelf niet slecht, passen zeker goed bij de pretenties die zij ondersteunen, die het priesterschap en de bediening van de Levieten gelijk zouden hebben gesteld onder het pleidooi van de heiligheid van alle mensen. Dathan kon dus spreken van 'wetten' van oud recht, zoals dat van de eerstgeborene, terzijde gesteld ten gunste van de nieuwe beperkingen. Abiram kon naar zijn eigen vader wijzen als verheven door dit natuurlijke recht. Terwijl de naam van hun gemeenschappelijke ouder zou kunnen suggereren dat er een hogere claim is, die ze in feite maken, van gelijke relatie met God aan alle kanten. Ze hebben ook een metgezel, maar die verschijnt niet meer, - een andere Reubeniet, wiens naam, 'On,' 'arbeid' of 'nood' betekent, de zoon van Peleth, waarschijnlijk 'scheiding', 'onderscheiding'. Hierin zou je kunnen denken dat hij de socialistische argumenten van de huidige tijd hoorde.

Dit alles lijkt misschien alsof het dromen zijn; toch passen niet alle namen bij de feiten zoals deze. En zeker de dag waar Judas over spreekt, verbonden, zoals hij het verbindt, met het oordeel van het kwaad in het christendom en de komst van de Heer, - een dag die te plechtig is om er maar over te mopperen, en die wel heel dichtbij kan zijn, - heeft kenmerken waarmee het vreemd overeenkomt. Alleen breder uitgedrukt dan in de partij van Korach, zijn 'het vaderschap van God en de broederschap van de mens' al gangbare uitdrukkingen, die niet zelden samengaan met de verwerping van Christus, hetzij als

Mozes of als Aäron, - als Heer of Priester; en we hebben menig zoon van Levi die deze opstand leidt.

Nee, als we de profetie begrijpen en kunnen geloven voordat het gebeurt, kunnen we zelfs een reden vinden voor On's verdwijning, met deze ene korte mededeling, van het toneel voor ons. Want het socialisme zal ongetwijfeld een rol spelen bij het veroorzaken van de kwade dagen waarover wij spreken, maar het zal spoedig verdwijnen en plaatsmaken voor een nog erger despotisme dan het nu betreurt. Korach kan inderdaad zeggen dat de hele vergadering heilig is, wanneer hij de autoriteit van Mozes en Aäron wil vernietigen; maar Mozes' woorden laten zien wat hierachter verborgen ligt: en de laatste Antichrist die aan het hoofd staat van de afvalligheid aan de vooravond waarvan, zoals het lijkt, wij zijn, zelf zowel priester als koning zal zijn, als Christus dat niet wil.

We kunnen hier niet ingaan op de bewijzen van al deze dingen. Ze zullen elders worden gevonden door degenen die ze nodig hebben; degenen die ze niet nodig hebben, de schaduw van de laatste dagen in Korachs opstand zal gemakkelijk worden getraceerd. Het is maar een schaduw, en hij gaat snel voorbij. Volgens Mozes' woord opent de aarde zich en verzwelgt de voornaamste overtreders: Korach, Dathan en Abiram gaan levend naar de hel, opnieuw het type van zijn vreselijkere tegenhanger, wanneer het beest en de valse profeet levend in de poel van vuur worden geworpen. (Openb. 20) De tweehonderdvijftig mannen die het aandurven hun aanspraak op het priesterschap te testen door het offeren van wierook, worden door vuur verteerd.

Afdeling 3. (Num. 16:36 - 24)

De middelen van een priesterschap die gekenmerkt worden door de opstanding

Het derde deel van het boek opent zich plotseling op dit punt. De centrale waarheid wordt bereikt in dit centrale gedeelte, dat de mens is wat hij is - wat zijn geschiedenis hem laat zien te zijn - en in het volk van God ook de mensheid nog steeds volkomen onbetrouwbaar is, het priesterschap is zijn enige hulpbron, het priesterschap van iemand die gemarkeerd is door de kracht van de opstanding en die de last van het volk kan dragen, zoals zelfs een Mozes heeft toegegeven dat hij daartoe niet in staat is.

De geestelijke betekenis, hier zoals in zoveel andere, geeft alleen geeft betekenis aan de geschiedenis, terwijl het type niettemin op zijn beurt de middelen verschaft voor de ordelijke weergave en opsomming van de waarheid op zo'n manier dat de wonderbaarlijke waarde van deze typische voorstellingen wordt getoond. Zulke waarde moeten ze hebben, of ze hebben helemaal geen voldoende reden van bestaan en dat ze bestaan, na alles wat deze boeken ons hebben laten zien, kan als zo volledig bewezen worden beschouwd, dat er geen behoefte kan zijn aan enig verder bewijs over het onderwerp.

Zonder te willen vooruitlopen op wat ons alleen maar passend kan worden voorgelegd in de studie van de volgende secties, is het toch goed om het onderwerp te introduceren met een korte uiteenzetting

van de leer van het priesterschap zoals we die hier benadrukt en uitgebreid voor ons vinden. Op zichzelf is het priesterschap natuurlijk geen nieuwe waarheid in dit boek. We hebben het gehad in Exodus, nog meer in Leviticus, en in noodzakelijk verband met de hele leer van de verzoening, en we hoeven ook niet te verwachten dat dit hier wordt herhaald: het is echter de basis, en wordt getoond als de basis, van wat nu voor ons ligt.

Want een priesterschap dat wordt gekenmerkt door de opstanding is natuurlijk het priesterschap van Iemand die door de dood is gegaan en eruit is opgestaan. Opstanding is de openlijke aanvaarding van het werk dat in de dood is gedaan. Daarom vinden we hier het priesterschap in een nieuwe fase ervan, en inderdaad, in het algemeen, in een nieuwe en betekenisvolle persoon, Eleazar, die reeds degene is die bij naam wordt aangewezen in de verordening van de rode vaars (Num. 19), en voor wie kort daarna (Num. 20) Aäron plaats maakt. Zijn verbinding met de opstanding hebben we al opgemerkt, in wie als de derde zoon, nadat Nadab en Abihu zijn afgesneden, het priesterschap als het ware herleeft. Zelfs terwijl Aäron nog steeds voor ons staat in dit hoofdstuk zelf, zullen we een betekenisvol verschil in zijn daden vinden, dat dient om hem te verbinden met de bediening van Eleazar.

Het is dus het priesterschap in de opstanding dat we kenmerkend vinden in Numeri. Als gezegd wordt dat we dit al hebben gehad in het werk van de grote verzoendag, wanneer Aäron het heiligdom binnengaat, dan is het in zekere zin waar, maar zijn handeling daar is duidelijk, het is de toepassing van het bloed op het verzoendeksel. Het daaropvolgende priesterschap in de hemel, met alles wat hieruit

voortvloeit, wordt ons daar niet getoond. De duidelijke kracht en waarde hiervan, voor zover we het mogen uitspreken, zullen we zien als we verdergaan.

Er zijn hier drie onderverdelingen. De eerste hiervan, tot het einde van het negentiende hoofdstuk, geeft ons de voorziening van genade in dit priesterschap, en de toepassing ervan op de noodzaak van de weg. De tweede (Num. 20, 21) toont ons de vooruitgang die het volk nu daaronder kan maken. Daarin worden ze in feite werkelijk tot het einde van hun reis gebracht, niet natuurlijk in Kanaän zelf, maar er juist tegenover, en al in het bezit van de lofzangen van de koningen van de Amorieten, Sihon en Og. De derde onderverdeling, de profetie van Bileam, uitgaande van de huidige genade waarin het volk staat, kijkt stoutmoedig vooruit naar de toekomst, om het einde van alle vijanden te zien, en de heerschappij van Hem die de Ster is uit Jakob, onder wie hun volledige zegen zal worden volbracht.

1. Ten eerste hebben we dan de toereikendheid van de voorziening van genade. En hier zijn er zes secties, nauw met elkaar verbonden, en even duidelijk gescheiden van wat volgt, waarvan zij echter de reden en rechtvaardiging verschaffen.

(1) Ten eerste moet dit ene priesterschap worden afgeschermd van alle indringers. Het oordeel heeft dit al gemanifesteerd in de vernietiging van de mannen die wierook offerden. Maar hiervan moet het gedenkteken worden bewaard: Eleazar (let op hoe we meteen bij Eleazar komen) wordt gezegd de wierookvaten uit het vuur te halen, en daarvan moeten platen worden gemaakt voor de bekleding van het altaar, om een waarschuwing te zijn tegen elke indringing van iemand die niet uit het zaad van Aäron komt in de priesterlijke plaats.

(2) Vervolgens hebben we het priesterschap van Aäron in de praktijk bevestigd in een andere uitbarsting van gemor van de kant van de gemeente, die zich verzamelt tegen Mozes en tegen Aäron, met de beschuldiging dat ze het volk van de HEERE hebben gedood. De heerlijkheid van de Heer verschijnt, en pest breekt uit onder het volk, die wordt gestopt door Aäron die wierook aanbrengt en op deze manier verzoening voor hen doet. Hij staat tussen de doden en de levenden, en de plaag wordt gestopt. Op het eerste gezicht is de handeling een vreemde, verzoening, volgens Leviticus, is door bloed: hier is er geen, - geen offer van welke aard dan ook, en toch wordt er verzoening gedaan. Ook kan de weglating hier niet worden samengebracht met zo'n offer als dat van het fijne meel, toegestaan als zondoffer in het geval van extreme armoede van de kant van de offeraar: hier zou je eerder een stier verwachten, - zeker geen wierook.

Als we echter dieper kijken, verdwijnt de vreemdheid van de handeling en zien we hoe Mozes op een manier die buiten zijn eigen kennis ligt, op dat moment door God werd geleid. Want het priesterschap waartoe we zijn gekomen, zoals we in het volgende gedeelte zullen zien, wordt gekenmerkt door opstanding. De dood is daarom doorgemaakt en dit impliceert dat er in die zin verzoening is gedaan; en als die eenmaal is gedaan, kan die niet worden herhaald en hoeft dat ook nooit te gebeuren. Geïnterpreteerd volgens de christelijke waarheid, zouden we moeten zeggen dat Christus in de hemel is: Hij heeft het werk voor de zonde volledig voltooid, hoewel Hij het werk van voorspraak voor Zijn volk nog niet heeft voltooid. Die voorspraak is precies wat wordt getypeerd door het offeren van wierook; en dus is hier alles perfect op zijn plaats.

Als er gevraagd wordt, waarom wordt het dan ‘verzoening doen’ genoemd? Dit kan, vanuit dit standpunt, zonder veel moeite worden uitgelegd. We hebben gezien dat, volgens het Oude Testament, verzoening steeds opnieuw gedaan kon worden, en met hetzelfde bloed. Op de dag van verzoening wordt het op het verzoendeksel en op het altaar gesprenkeld, en in elk geval wordt gezegd dat er verzoening mee gedaan wordt. Dit, voor ons zo vreemd, wordt eenvoudiger als we bedenken dat het woord ‘verzoening doen’ de geïntensiverde vorm is van het werkwoord ‘bedekken’; zodat het vanzelfsprekend de gedachte van het effect (zoals we zouden zeggen) van verzoening zou omvatten, evenals die van het doen ervan. Zo zou ook de voorspraak van de verzezen Priester, als het effectief bedekken van de zonde van Zijn verlostte, in deze zin gezegd kunnen worden dat het er verzoening voor doet. De macht om dit te doen, zet de waarde van Zijn kostbare dood niet opzij, maar bevestigt deze.

Voor sommigen, en voor hen die het meest onderwezen zijn in de christelijke waarheid, kan hier echter een moeilijkheid van een andere soort zijn. Zij zullen denken dat dit geen onderscheid maakt tussen priesterschap en voorspraak. Christus is, volgens het Nieuwe Testament, een Priester bij God vanwege de zwakheid van Zijn volk, - een Voorspraak bij de Vader vanwege de zonden van Zijn volk (vergelijk Heb. 4:16 met 1 Joh. 2:2).

Maar ik vermoed dat dit een onderscheid is dat we in het Oude Testament niet zouden verwachten te vinden, aangezien er in het Oude Testament geen openbaring van de Vader is. In zulke dingen zijn de schaduwen van de wet ‘niet het beeld zelf.’ De fundamentele

waarheid van Christus' voorspraak op grond van Zijn dood is nog voldoende bewaard gebleven.

(3) Aldus wordt het priesterschap van Aäron bevestigd in de bevrijding van het volk van de gevolgen van hun zonde. Het derde gedeelte toont ons nu het onderscheidende kenmerk van dit doeltreffende priesterschap. de HEERE gebiedt hen om in de tent der getuigenis twaalf staven tot Hem te brengen, elke staf met de naam erop van een vertegenwoordiger in hun verschillende stammen, en de staf van hem die Hij koos, zou bloeien; Aärons naam staat voor de stam van Levi. 'En het geschiedde de volgende dag dat Mozes in de tent der getuigenis ging; en zie, de staf van Aäron, voor het huis van Levi, was uitgebot, en bracht knoppen voort, en bloeide bloesems, en leverde amandelen op.'

Het type van de opstanding kan niet verkeerd begrepen worden; maar de amandel geeft meer dan dit. We hebben de betekenis ervan al gezien in verband met de kandelaar van de tabernakel. Als de eerste boom die ontwaakt in de lente, betekent zijn naam in het Hebreeuws 'de wakkere'. Het is de heraut en belofte van de uitbarsting van leven die volgt. De verrezen Christus is aldus de 'eersteling van hen die slapen:' alleen opstaand, kan Hij toch niet alleen blijven; en de verrezen Priester associeert aldus de grote menigte van de Zijnen met Zichzelf. Zo wordt de kracht van de wierook verklaard door de vruchtbare staf: 'het is Christus die gestorven is, - ja, wat meer is, die wederom is opgewekt, die ook is aan de rechterhand Gods, die ook voor ons pleit.' (Rom. 8:34).

(4) Hier is er Iemand die bekwaam is om Zijn volk erdoorheen te dragen. Nu zien we daarom de 'ongerechtigheid van het heiligdom'

op Hem rusten, 'opdat er geen toorn zij over de kinderen van Israël.' In het werk van voorbede kan het huis van Aäron delen met Aäron, - de onderpriesters met de hogepriester, alleen goed onthoudend dat het de staf van de hogepriester is die bloeide, en dat uiteindelijk alles op hem rust. Zo draagt Hij die voor ons stierf ons verder naar volledige, definitieve redding, 'in de kracht van een eindeloos leven.' 'Hij leeft altijd om voor ons te pleiten.' Met de waarde van een gedaan werk dat van oneindige doeltreffendheid is, hebben we ook een hand van kracht die ons ondersteunt, - alles gelegd in Zijn hand die 'Zoon is over het huis van God',⁷ op alle mogelijke manieren goddelijk bekwaam, tegelijk 'Jezus Christus, de rechtvaardige, en de verzoening voor onze zonden' (1 Joh. 2:1-2).

Zo hebben wij niet alleen de waarde van een verricht werk dat voor ons blijft bestaan, en ook niet van een levend Persoon in wie wij worden aanvaard, hoewel beide waar zijn. Wij hebben ook Iemand die, met een blijvende liefde in Zijn hart voor ons, ons met heilige en hemelse wijsheid de rijkdommen toebedeelt die in Zijn gaven zijn.

(5) Vervolgens hebben we de beloning van de priester. Ook hoeven we dit niet als iets onwaardigs voor Christus Zelf te beschouwen. Het is waar, 'de liefde zoekt het hare niet:' het is de geest van zelfopoffering, niet van eigenbelang, en we hoeven er niet aan herinnerd te worden dat dit inderdaad, - dit is, - de geest van Christus was. Toch heeft de liefde niettemin haar vreugden en dus haar beloningen, die haar volledig waardig zijn. 'Die om de vreugde die Hem was voorgesteld,' zegt de apostel, 'het kruis heeft verdragen, de schande verachtend, en is gezeten aan de rechterhand van de troon van God.' (Hebr. 12:2).

---

7 Hebr. 3:6; in het Grieks, 'Zijn,' - d.w.z. Gods 'huis'; niet 'zijn eigen.'

Wij zullen in het algemeen gemakkelijk de betekenis van wat hier staat, begrijpen; waarin wij ook nog eens het priesterlijk huis vinden dat met het hoofd ervan deelt. Ten eerste, hun rechten van de offers van het volk: wat aan God Zelf toebehoorde, maar in plaats van naar Hem op het altaar te gaan, werd het deel van hen die Zijn altaar bezochten. Hier wordt Christus' vreugde gezien in wat de uitdrukking is van het geloof van Zijn volk, - in een geloof dat Zijn gezegende werk ontvangt en omarmt, en de ziel insluit met datgene wat het omarmt.

Dan, de eerstelingen, het teken van een gereede oogst en de erkenning van zijn Gever, - de zegen, en wat het alleen als een zegen bewaart. Hiermee, elk toegewijd ding, en de eersteling onder de beesten. In het land zelf zouden de priesters geen erfenis hebben. Hun erfenis was alleen God; en zo kunnen we Christus' stem horen in de Psalmen: 'de HEERE is de maat van mijn deel,' - zo zou het gelezen moeten worden, - 'en van mijn beker; Gij onderhoudt mijn lot; de lijnen zijn mij gevallen in aangename plaatsen; ja, mijn erfenis is mij schoon.' (Ps. 16:5-6).

Ten slotte de Leviet zijn tiende: want de bediening betaalt haar schatting aan de eredienst, en het beste van haar. In dit alles, dat Christus zou begeren en Zijn deel zou ontvangen, is zoet om te bedenken.

(6) De voorziening van het water voor reiniging van verontreiniging met de doden sluit dit deel af; - opnieuw een veelzeggend voorbeeld van de geestelijke betekenis die de ordening van het hele boek beheerst. Lange volgt Keil in het verbinden van de instelling met de sterfelijkheid die volgde op de opstand van Korach. Deze laatste

zegt: ‘Nu, zolang de sterfelijkheid binnen de gemeente de natuurlijke grenzen niet overschreed, zouden de traditionele manieren van reiniging ruimschoots voldoende zijn.

Maar wanneer het in een tot nu toe ongehoorde mate zou heersen, als gevolg van het vonnis dat door God werd uitgesproken, zouden de verontreinigingen noodzakelijkerwijs zo opeengepakt worden dat de hele gemeente gevaar zou lopen besmet te worden met de verontreiniging van de dood, en haar roeping om de heilige natie van de HEERE te zijn, verbeuren, tenzij God haar de middelen zou verschaffen om zichzelf van deze verontreiniging te reinigen, zonder de gemeenschap van Zijn verbond van genade te verliezen. De wet die volgt, verschaft de middelen.’

Zo Keil; maar als het werkelijk zo’n tijdelijk hulpmiddel is, laat de verordening van de rode vaars alleen maar meer zien hoe ‘al deze dingen hun overkwamen als typen en zijn opgeschreven tot onze waarschuwing.’ Bezoedeling met de dood is duidelijk een speciaal kenmerk van dit woestijnboek, en we zijn het aldus tegengekomen in de wet van de Nazireeër, en in de voorziening van een tweede Pascha. De dood is in feite wat de wereld kenmerkt als een woestijn, geen permanente verblijfplaats, noch in staat om leven te onderhouden; en het bezoedelt omdat het de straf is voor de zonde. In alles waarover de dood heerst, is het daarom de les hier, er is bezoedeling voor de levenden - typisch, voor hen die werkelijk voor God leven; en dit is waar verval, in welke vorm of mate dan ook, in het kind van God van getuigt, dat hij is weggeglip van de vreugde van zijn eigen hemelse deel, en dat, zoals de apostel het stelt (Fil. 3:19), hij ‘bedenkt’ - hij beïnvloedt - ‘aardse dingen.’

Het is dit, en het middel daarvoor, dat deze verordening van de rode vaars ons voorhoudt: dus niet een louter bijkomstige zaak, maar juist datgene wat in de hele geschiedenis van de woestijn ter discussie staat. ‘De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is dit,’ zegt een andere geïnspireerde schrijver: ‘wees en weduwen bezoeken in hun verdrukking, en zichzelf onbevleete bewaren van de wereld.’ (Jak. 1:27)

De ‘rode vaars zonder vlek, waarin geen smet is,’ is natuurlijk Christus: er zou geen ander antwoord hierop kunnen zijn, noch in staat om de verontreiniging van de ziel weg te nemen. Het vrouwelijke dier wordt ongetwijfeld genomen als het type van passiviteit, willoosheid; hierin, zoals de rode kleur laat zien, ‘gehoorzaam tot de dood.’ Ook hierin, de geduldige dienaar van God, zoals de vaars aangeeft, maar, als zonder vlek of smet, zo ook zonder juk, - want een juk impliceert altijd iets van tucht en afgedwongen onderwerping, wat onmogelijk is in Hem. Hoe prachtig spreekt dit alles van Iemand die het tegenovergestelde is van degenen voor wie Hij wordt geofferd, en wiens gehoorzaamheid tot de dood niet alleen als offer is om onze zonden weg te nemen, maar ook als voorbeeld, om gehoorzaamheid dierbaar te maken voor ons hart!

Het karakter van het zondoffer is duidelijk: de vaars wordt buiten het kamp gebracht en in de aanwezigheid van Eleazar geslacht, haar bloed wordt naar de tent der samenkomst gesprengd - op deze manier aan God gepresenteerd. Het hele lichaam, zelfs met de rest van het bloed, wordt verbrand; en in het midden van de verbranding worden cederhout, hysop en scharlaken gegooit, dingen waarvan we de betekenis hebben gezien in verband met de reiniging van de

melaatse in Leviticus. Daar wordt de glorie van de wereld gezien als bevlekt met het bloed van Christus; hier verdwijnt het, vanwege het geloof, in het oordeel van het kruis: de wereld is ons gekruisigd, en wij aan de wereld. (Gal. 6)

Een man die rein is, verzamelt de as van de jonge koe en bewaart die op een reine plaats buiten het kamp. Die as moet bewaard worden voor de gemeenschap van de Israëlieten, als reinigingswater.

Hier is het essentiële verschil tussen dit en alle andere offers: het is een offer dat eenmaal is aangeboden en (idealiter tenminste) nooit meer hoeft te worden vernieuwd. In alle andere gevallen moest er, als iemand zondigde, nieuw bloed worden vergoten, moest er een nieuw offer worden gebracht; maar hierin bleef de deugd van wat al was aangeboden over: de as was het gedenkteken van een reeds aanvaard werk.

Hoe passend is dit voor de plaats waar we deze verordening vinden, waar we de middelen voor ons hebben van een opstandingspriesterschap, zoals we hebben gezien dat Eleazar direct typeert, hoewel er ook zorg aan wordt besteed om het te identificeren met dat van Aäron. Eleazar verschijnt daarom overal; zeker niet (zoals Keil en anderen concluderen) omdat de hogepriester zich afzijdig moest houden van de verontreiniging van de dood; hier, net als elders, is het de geestelijke betekenis die noodzakelijkerwijs alles regeert. De reden kan alleen worden gevonden in het karakter van het priesterschap zelf, dat hier wordt benadrukt.

De dood zelf, in de wijsheid van God, wordt het middel tegen de dood, en de verlossing van de macht ervan. In de dood van Christus

gaat de gelovige uit het gebied van de dood - uit de wereld - is dood voor de wereld, en niet meer van de wereld. Maar hier moet de kracht van de opstanding gekend worden, zodat we praktisch gereinigd kunnen worden van de verontreiniging ervan: voor de reiniging van verontreiniging hier, moest stromend - letterlijk, levend - water in een vat met de as worden gedaan, en een rein persoon moest het op de onreine sprenkelen op de derde dag en op de zevende dag.

De derde dag wordt benadrukt als de opstandingsdag: 'als hij zichzelf niet reinigt op de derde dag, dan zal hij op de zevende dag niet rein zijn.' De Geest van God wordt natuurlijk, zoals altijd, getypeerd door het 'levende water: Hij is het die, door de ziel in het besef van de vereniging met Christus in de opstanding te brengen, de dood van het kruis effectief maakt in het reinigen van ons van de wereld. Toch is de mens niet werkelijk rein tot de avond van de zevende dag, - dat wil zeggen, klaar voor de achtste. De achtste is het begin van een nieuwe week, de intrede in de nieuwe schepping, de sfeer waarin de opstanding ons brengt: oude dingen zijn voorbijgegaan, en de nieuwe eeuwige dingen zijn ons deel geworden.

Levendig wordt de verontreinigende macht van de wereld voor ons gesteld: 'Dit is de wet, wanneer een mens in een tent sterft: allen die in de tent komen, en allen die in de tent zijn, zijn zeven dagen onrein; en elk open vat, waaraan geen bedekking is gebonden, is onrein; en al wie iemand aanraakt die met het zwaard is gedood in het open veld, of een lijk, of een been van een mens, of een graf, is zeven dagen onrein.' Wat de onreine mens ook aanraakt, is ook onrein. En zo gevaarlijk is de bezigheid met het kwaad, zelfs wanneer we er op een juiste manier en uit noodzaak mee te maken hebben, dat hij die

het reinigingswater sprenkelt, zijn kleren moet wassen; en hij die het water aanraakt, was onrein tot de avond.

Dit alles zou geen interpretatie nodig moeten hebben: het impliceert een jaloezie over onszelf die nodig is, waartoe we vaak weinig toe in staat zijn. En wanneer, zoals nu in de kranten van vandaag, alles waarvan de wereld vol is, dag in dag uit onder de mensen wordt verspreid, hoe groot moet de uitwerking daarvan zijn op hen die niet, zoals Job, een verbond met hun ogen hebben gesloten!

Hier eindigt dan de voorziening van genade, - zes secties, niet zeven, eindigend met de overwinning over datgene in ons dat het kind van God van God wegleidt, maar nog niet de sabbatrust die ons wacht. Wij zijn nog maar op reis: nu echter om er vooruitgang in te boeken, - snel, zoals we zullen zien, en zeker, hoewel er ook nog mislukking kan zijn. De Schrift moet (wat betreft haar geschiedenissen) een verschrikkelijk teleurstellend boek zijn voor een perfectionist. Godzijdank is ze vol van een betere heerlijkheid, die hij die er ogen voor heeft overal kan zien.

2. Vanaf de eerste aankomst in Kadesh tot de periode die we nu bereiken, zijn bijna alle veertig jaar verstreken, die het volk op het spel zette door hun weigering om Kanaän binnen te gaan. De bijna volledige stilte over deze tijd in de geschiedenis is veelzeggend. Het is de tijd van het uitsterven van de generatie die veroordeeld is, en daarin sterven ook (hoewel niet zozeer betrokken bij dezelfde straf) Mirjam en Aäron. Maar ze sterven om plaats te maken voor hen die nu in de macht van God het land van belofte in bezit moeten nemen. In deze twee hoofdstukken, met een plotselinge energie, alle vijanden overwonnen, dringen ze door tot aan de grenzen ervan, het land van

Sihon en Og komt ook in hun handen. Zo hebben we zeven secties, die de reis voltooien.

(1) 'Ik heb u uit het land Egypte geleid en u uit het huis van dienaren verlost,' zegt God door Micha tot het volk; 'en Ik heb Mozes, Aäron en Mirjam voor u uit gezonden.' Maar nu begint de dood met dit drietal leiders af te rekenen. Mirjam vertrekt als eerste; en kort daarna ontvangen Mozes en Aäron hun vonnis. Het volk is nog steeds in de woestijn en mort als vanouds: er lijkt geen vooruitgang, geen verschil, maar nu is het dat de toereikendheid en de eeuwigheid van de voorziening voor hen duidelijk worden. De staf van het priesterschap die voor God is, gebiedt Hij Mozes te nemen, en sprekend tot de rots, zal deze zijn water geven.

Er is nu geen behoefte meer aan slaan: dat is al lang geleden gedaan, en de doeltreffendheid ervan blijft. Hoe dit verband houdt met de les van de wierook en het ene offer van de rode vaars, onherhaald, is gemakkelijk te zien. De toereikendheid van het priesterschap is het resultaat van de blijvende doeltreffendheid van de volbrachte verzoening, en hij die dit onteert, kan het volk niet in het land brengen. Zoals bij het vroegere Meriba, tegenover het volk, ondanks hun gemopper, is alles genade, - een genade die Mozes' slecht overwogen woorden en daden ernstig verkeerd voorstellen. Gods wrok over de inmenging laat zien hoe genade toch oppermachtig

is, en hoe jaloers Hij haar suprematie hoog houdt. Mozes moet zelfs opzijgezet worden als hij er niet loyaal aan is.⁸

Zo werd de HEERE geheiligd in het volk toen zij met Hem streden. Niets is heiliger dan die genade die alleen heiligheid voortbrengt en verzekert. ‘De zonde zal over u niet heersen, omdat gij niet onder de wet, maar onder de genade zijt.’ De Geest van God die hier in het water wordt afgebeeld, is de Geest van heiligheid, en die ontspringt voor ons aan dat werk van Christus dat het meest volledige getuigenis aflegt van de heiligheid van God: ‘Maar Gij zijt heilig,’ is de uitspraak van de geduldige Lijder, en de uitleg van die verlatenheid van de Rechtvaardige die in de wegen van God zijn gelijke niet had in mysterie. Maar de Heilige moet wonen onder de lofzangen van Israël. (Ps. 22)

(2) Onder een dergelijke genade kan het volk zijn weg vervolgen. Maar zodra ze beginnen, vinden ze ook tegenstand die ze niet direct kunnen overwinnen. Precies op hun pad, zo lijkt het, ligt het gebied van Edom, en Mozes stuurt boodschappers uit Kades, die beweren broederlijke verwantschap te hebben en een pad zoeken langs de koninklijke weg door hun land. Ze zijn bereid zich door een pact te

---

8 De gelijkenis van de scène in Kadesh met die in Refdim is zeker bedoeld om op te merken, en brengt des te meer de contrastpunten in het licht. Kan de substantiële typische identiteit niet de woorden van de apostel verklaren: ‘Zij dronken uit die geestelijke rots die hen volgde; en die rots was Christus?’ terwijl het verschil tussen de eerste slag en het daarna spreken zo naar voren komt. Voor de gelovige is de blijvende Geest zo getuige dat de verzoening eenmaal en voor altijd is gedaan. Dat de staf die hier werd gebruikt de staf van het priesterschap van Aäron was, niet die van Mozes, waarmee hij tekenen had gedaan in Egypte, lijkt het verband aan te tonen, evenals het feit dat het voor het aangezicht van de Heer was genomen.

binden om niets anders te doen dan erdoorheen te trekken. Ze zullen noch naar rechts noch naar links afbuigen. Als ze van het water van hun putten drinken, zullen ze ervoor betalen. Op dit alles krijgen ze als antwoord slechts een botte en norse weigering; en wanneer men denkt dat ze hun zaak persoonlijk zullen aanspannen, komt Edom met een hoge hand tegen hen op.

‘Edom’ is alleen ‘Adam’ lichtjes veranderd. De betekenis is hetzelfde; de klinkers veranderen heel gemakkelijk in het Hebreeuws. Het vlees neemt menige vermomming aan, - al snel ontdekt, echter, door de onfeilbare toetssteen, Christus. Edom is nu een natie, onder regering, beschaafd, en wat niet; maar het heeft geen goede wil jegens het volk van God. Deze lange, smalle, bergachtige strook land lijkt op niets meer dan een barricade die door reusachtige handen is opgeworpen om het pelgrimsvolk uit Kanaän te houden.

Men kan zich inderdaad afvragen, waarom konden ze niet via de weg van de verspieders omhoog zijn gegaan, - door het zuiden, en door Hebron? en sommigen hebben geantwoord dat ze door de flankmars die ze volgden, de Kanaänieten in tweeën sneden bij Jericho. Misschien; maar vanuit ons gezichtspunt is de schriftuurlijke canon ‘Nu overkwamen al deze dingen hun als typen; ‘ en dat de rivier de Jordaan, - de rivier des doods, - hoewel opgedroogd voor het volk van God, Gods weg voor ons naar de hemel is. Het is door de dood van Christus, en als gestorven en opgestaan met Hem, dat wij onze plaats in de hemelse gewesten vinden. Dit zal echter de passende plaats zijn om elders in te nemen, als de Heer het toestaat, wanneer wij bij hun werkelijke ingang in het boek Jozua komen.

Op de manier waarop ze nu gaan, is Edom duidelijk de grote barrière. Minder dan twintig mijl is meer dan zes keer de afstand om rond te gaan. En niet alleen dat, er waren op deze manier een koninklijke weg en waterputten; wat een aangenaam alternatief voor de padloze woestijnroute! Maar Edom is daar in kracht, en hij zal het niet toestaan. Ook kun je deze vijandschap niet veranderen in vriendschap; en zo precies met het vlees: 'de gezindheid van het vlees is vijandschap tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet van God, en kan dat ook niet : 'het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze zijn tegengesteld, de een aan de ander.' (Rom. 8:7; Gal. 5:17) Dus de barrière is er; en dat, hoewel velen weigeren te geloven in een onverbeterlijke oude natuur zoals deze binnen de christen, en verwantschap claimen, en graag een broeder van Edom zouden maken. Dat kan niet.

Wat is dan het middel? Een doorgang forceren? Voor de veroveraars van Kanaän zou dat geen buitengewoon moeilijke taak moeten zijn. Nee, met God aan hun zijde is het zeker dat elke vijand moet wijken. Zo is het ook met de Geest van God die in de christen woont: wie zou de almacht van die Geest, waartegen het vlees begeert, kunnen ontkennen?

Maar de vermaning van de apostel is anders. Het is niet om oorlog te voeren tegen het vlees, maar 'wandelen in de Geest, en gij zult de begeerten van het vlees niet vervullen.' Israël moest hier wandelen waar de wolk leidde; maar de wolk leidde hen nooit door Edom. Als dit Zijn weg was geweest, had Hij dan kunnen toestaan dat de vijand het had geblokkeerd? Natuurlijk niet; en zo precies met de leiding van de Geest nu. Het is een les die we eerder op andere manieren hebben

gehad, nergens helderder en duidelijker dan hier, waar het pad van vooruitgang (des te meer door Israëls ijdele toenaderingen) niet door Edoms grondgebied loopt, maar eromheen. Zich dood rekenen voor de zonde is noch het negeren ervan, noch het bestrijden ervan: het is zich afkeren. Conflicten moeten niet worden onderhouden met Edom: dat met Amalek hebben we al op zijn eigen plaats besproken (Ex. 17).

(3) En nu gaat Aäron heen en maakt plaats voor Eleazar: het priesterschap wordt voortaan geheel in zijn opstandingsvorm gezien. We hadden dit, volgens het type, eerder kunnen verwachten; maar onderzoek zal aantonen, zoals elders, dat alles perfect op zijn plaats is. Aan het begin van de verdeling, zoals we hebben gezien, neemt Eleazar een vooraanstaande plaats in; toch is het Aäron die wierook aanbrengt en de plaag stopt. Het is Hij die als Priester Zichzelf opofferde wiens voorspraak bij God baat. De continuïteit van het priesterschap wordt aldus gehandhaafd: anders zou er een breuk lijken te zijn; Aäron is in feite het hoofd van het priesterschap om deze reden, en het is daarom zijn staf die bloeit. Eleazar leidt alles af van Aäron, - alleen zet Aärons werk voort in een nieuwe vorm, en Aäron kan zonder verlies van waardigheid voor hem wijken.

Eleazar wordt daarom nu opnieuw gezien bij de voorbereiding van de as van de vaars van de reiniging. Bij de mislukking bij Meriba verschijnt Aäron opnieuw, maar hier alleen om te delen in de zonde van zijn broer en opzij gezet te worden, - een mislukking die alleen persoonlijk is voor hemzelf, officieel is er geen; maar het zou niet goed zijn geweest als Eleazar van Kanaän was afgesneden. In de toenaderingspogingen tot Edom is er geen plaats voor beide; en nu,

op de berg Hor, draagt Aäron, zoals we zien, zijn priesterschap over aan Eleazar.

We hoeven zijn falen niet te interpreteren; helaas! we zijn niet verlegen om dit te begrijpen: maar waarom vertrekt hij bij Hor? Zou hier geen betekenis in moeten zitten? De canon die alleen de Schrift waardig is, is dat er OVERAL betekenis is; en in dit geval is het opvallend genoeg dat de namen Aaron' (wat eigenlijk 'Aharon' en 'Hor' is) van dezelfde wortel komen. Zo wordt 'Hor' het vaakst geïnterpreteerd als 'berg', terwijl 'Aaron' 'bergachtig' zou betekenen. Als dit inderdaad de betekenissen zijn, kan ik er geen geestelijke betekenis in ontdekken; maar er is een alternatief: inderdaad, de fundamentele betekenis van de wortel waarvan ze zijn afgeleid, is die van 'zwellend', en dus 'conceptie'. 'Aaron' is zelfs voorgesteld als 'voorouder', - letterlijker, 'zwanger', en 'Hor' zou hetzelfde zijn. Kan het zijn dat Aarons overlijden bij Hor slechts de betekenis van zijn naam krijgt?

Want als de vervanging van Aäron door Eleazar inderdaad slechts de manifestatie is van zijn eigen vruchtbaarheid, - als het hemelse priesterschap slechts de vrucht is van het gezegende werk van het priesterschap aan het kruis, dan zijn de namen inderdaad vol betekenis, en wordt de vruchtbare Aäron inderdaad vruchtbaar in zijn opvolger: het priesterschap toont zijn macht in deze overgang van een aardse naar een hemelse sfeer.

Men zal zich misschien afvragen: Maar was het niet Aäron (niet Eleazar) die op de Grote Verzoendag het allerheiligste binnenging? Zeker; want het is de kracht van het werk op aarde die de hemel heeft geopend en het verzoendeksel heeft besprenkeld. Maar Aäron geeft

ons daar niettemin de ware hemelse Priester. Hij doet slechts zijn werk en komt eruit. Natuurlijk is de sluier nooit gescheurd in het hele Jodendom: toch symboliseert Eleazar op een andere manier het hemelse priesterschap van Hem die uit de dood is opgestaan.

Alles is dus betekenisvol; overal is sprake van volledige nauwkeurigheid en volmaakte schoonheid, die ongetwijfeld alleen maar meer naar voren zal komen naarmate we het nauwkeuriger en met meer geloof onderzoeken.

(4) De eerste overwinning van de nieuwe generatie, een voorbode van velen die spoedig zouden volgen, vindt nu plaats. De koning van Arad, die in het zuiden van Kanaän woont, zelf een Kanaäniet, hoort dat ze via de weg van de verspieders het land binnenkomen; en hij vecht met hen, waarbij hij een paar gevangenen neemt. Israël doet dan een gelofte aan de HEERE, dat als Hij hen in hun handen zal overleveren, ze hun steden zullen verwoesten. Dienovereenkomstig overmeesteren ze hen en stellen hun steden in de ban.

De generatie daarvoor was verslagen op dit slagveld, en door dit volk, zo lijkt het: in ieder geval Kanaänieten, - zij met wie de laatste gevechten zouden zijn voor het land, waarin Arad zelf lag. Daarom was Israëls overwinning nu niet alleen het teken van herstel van hun vroegere staat, maar ook een belofte van de verovering van het land. Deze Kanaänieten staan voor die 'geestelijke machten van boosheid in de hemelse gewesten' (Ef. 6:12, RV) die nu proberen ons te behoeden voor het bezit in geloof van wat van ons is in de hemel; en die, als de 'wereldheersers van deze duisternis', de wereld en de dingen ervan gebruiken om de ziel van hemels licht te beroven. Het boek Jozua introduceert ons volledig in dit conflict, dat volgens God een conflict

zonder compromissen is. Israël wijdt hun steden aan de ban, en God is met hen en levert de Kanaänieten uit. Zo eindigt het eerste deel van deze zevenvoudige reeks in overwinning.

(5) Maar er is nog geen rust, en de overwinning zelf schijnt niet veel te bereiken. Ze hebben zich moeten afwenden van de nabije weg door Edom, en het vooruitzicht van gemak en snelle vooruitgang moeten inruilen voor de waterloze woestijn met zijn ijzeren muren. Opnieuw breekt er gemompel uit in het leger, en ze spreken tegen God en tegen Mozes, en klagen over het goddelijk gegeven manna als 'licht brood.' Daarop 'zond de HEERE vurige slangen onder het volk, en die beten het volk; en veel volk van Israël stierf.'

Door de beet van de slang heeft de mens inderdaad het gif gekregen dat in hem zit en hem verteert; en het oordeel hier, zoals alle goddelijke oordelen, is een openbaring van het kwaad waarop het komt. Niet de omstandigheden veroorzaken dit gemompel, wat de omstandigheden ook mogen zijn: de ernst van het kwaad is dat het van binnenuit komt, niet van buitenaf, en dat het van de slang is - satanisch. Want Satan is de tegenstander en aanklager, en we hebben van hem geleerd om niet in Gods liefde te geloven, maar in Zijn vijandschap jegens ons. Vandaar dat het mysterie van Zijn wegen - onze kans om Hem te vertrouwen - een effectief argument voor ongeloof wordt. Het zand van de woestijn voedt slangen, zo niet veel meer.

Maar nu hebben we een woord dat weinig gehoord wordt in Israël, het woord van belijdenis: 'Wij hebben gezondigd tegen de HEERE en tegen U.' Hoe goed is het als we onszelf zo kunnen wegen in de

weegschalen van het heiligdom, en onze bekah van 'half gewicht' naar God kunnen brengen (Ex. 30:13).

Nu verklaart God het geneesmiddel: 'Maak u een vurige slang, en zet die op een staak; en het zal zijn dat een ieder die gebeten is, wanneer hij ernaar kijkt, zal leven.' Hier laten de woorden van onze Heer in het evangelie ons geen enkele twijfel over de interpretatie: 'En zoals Mozes de slang in de woestijn omhoog hief, zo moet ook de Zoon des mensen omhoog geheven worden, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.'

Dit noemt Lange vreemd genoeg 'de diepzinnigste, maar ook meest duistere toepassing van de passage.' Er is in feite geen andere toepassing die het vermelden waard is dan deze, die het hele onderwerp verlicht. Hoe goed is het dat wij een gezaghebbende uiteenzetting hebben van datgene waarvan de duisternis voortkomt uit deze vreemde tegenstelling van Christus en de slang. Maar het kruis is inderdaad de duisternis die alles verlicht, - de tegenstelling waardoor alle andere dingen met elkaar worden verzoend.

Wij kunnen, nee, wij zouden moeten vragen: Hoe verhoudt Christus, verhoogd aan het kruis, zich tot deze verhoogde slang? Als wij de aanwijzing nemen die wij reeds hebben gekregen, en deze volgen waarheen deze ons ook leidt, zullen wij zeker ontdekken hoe zelfconsistent de waarheid is, en hoe vol vertrouwen wij ons overal kunnen toevertrouwen aan deze aanwijzingen die ons overal worden voorgehouden.

Lange spreekt er inderdaad over als een 'dood, mechanisch principe van hermeneutiek, volgens welke hetzelfde beeld (bijv. het

zuurdesem) altijd hetzelfde moet voorstellen.’ Ook dit moet goed begrepen worden, anders zou men het niet kunnen verdedigen. Als Christus vergeleken wordt met een leeuw, en Satan met een leeuw, dan is het duidelijk dat hetzelfde symbool op deze manier een goede of slechte toepassing kan hebben. Dat kenmerk van de leeuw, die ‘rondgaat, op zoek naar wie hij kan verslinden,’ kan alleen aan de ene kant worden toegepast, en niet aan de andere kant. Maar niemand zou zich hierin vergissen. Aan de andere kant, wanneer Lange de slangen hier opvat als een aanduiding van ‘niet de zonden van Israël, maar de tegenwerkende werking van de zonden - de straf,’ verwacht hij het feit met het beeld, en verliest hij de slang helemaal uit het plaatje. Omdat hij hierin ook niet consistent is, is het waar dat hij het ook weer introduceert.

Maar we moeten ons hier consequent aan houden, dat de slang hem vertegenwoordigt die de ‘oude slang, de duivel of Satan’ is, God die het tuchtigende oordeel velst om het kwaad te onthullen dat het noodzakelijk heeft gemaakt, zoals al gezegd. De koperen slang is dan, om Keils woorden te citeren, allereerst ‘bedoeld als een figuurlijke voorstelling van de giftige slangen, onschadelijk gemaakt door de genade van God. Want God liet geen echte slang nemen, maar het beeld van een slang, waarin de vurige slang als het ware werd verstijfd tot dood koper, als een teken dat het dodelijke gif van de vurige slang werd overwonnen in deze koperen slang.’

Ziekte en dood waren overall onder de mensen door de beet van de vurige slang, verderf die eindigt in de eeuwige dood is voor de mens in het algemeen het resultaat van de val, - van Satans gif dat in het ras is gegoten. Nu is de Zoon des mensen van de aarde opgeheven

- gescheiden van de mens in de dood, een passieve Lijder; aan de andere kant, de Zoon van God, de Eniggeborene, de liefdesgave van de Vader, - opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.

De dood, het deel dat de mens van God ontvangt, wordt voor de gelovigen vervuld door Zijn offerdood.

Verval en verderf in de natuur wordt beantwoord door die gave van eeuwig leven, een waar leven in de Zoon van God, wat voor de mens resulteert in een nieuwe, goddelijke natuur, en waarvan het begin in een nieuwe geboorte is. Het geneesmiddel voor het slangengif in onze aderen is dit kruis van Christus, waarin Hij, opgeheven, mensen tot Zich trekt. Wie kan morren over zijn omstandigheden met de geduldige vorm van de Zoon des Mensen voor zijn ogen? Wie twijfelt aan zijn God die Christus voor hem heeft gegeven? Zo wordt het leven dat tot ons is gekomen uit de dood in stand gehouden en versterkt, de slang verlamd, en de mens bewaard om in vrede met God te wandelen. Dit is de manier om 'het land van Edom te omsingelen,' - de goddelijke methode van het omzeilen van het vlees.

(6) En nu komen we tot het verslag van de reis, waarbij slechts bepaalde stadia zijn aangegeven en de lijst, op enkele uitzonderingen na, verschilt van die in Num. 33, die een ander doel heeft. Hier geven de kampementen ons ongetwijfeld stadia van ware vooruitgang, hoewel (tot onze schande moet worden gezegd) we er weinig over kunnen vertellen. Ze zijn echter negen in getal (3 x 3), het aantal goddelijke manifestaties geïntensiveerd. Glorieus zullen ze op een dag voor God spreken, zoals de geschiedenis van ons leven zal doen. Ondertussen zijn we drukker geweest met het vaststellen van hun

plaatsen op de kaart (en falen) dan met het zoeken in hen naar enige geestelijke betekenis. Wat alle behalve twee betreft, hebben we weinig naast de namen, die ik geef met hun betekenissen, hoewel er zelfs wat deze betreft verschillen van oordeel zullen zijn: -

1. Oboth: ofwel 'holen' of '[water-]zakken.'
2. Ije-Abarim: 'hopen van de doorgangen.'
3. Zared: 'wilg.'
4. Arnon: 'voortdurende stroom' (?) Lett.: 'de stroom die zichzelf voortplant.'
5. Beer: 'de bron.'
6. Mattana: 'geschenk.'
7. Nahaliel: 'de erfenis van God (El).'
8. Ramoth: 'hoogten.'
9. Pisga: 'landmeetkunde.'

Het einde is in ieder geval duidelijk: - Godzijdank, het einde is duidelijk! - ze bereiken de plek waar het land, hun eigen land, zich voor hen uitstrekt; en ze kunnen ook terugkijken, over de woestijn die ze zijn gepasseerd.

Voor de rest worden alleen de vierde en vijfde fase besproken. De vierde wordt gemarkeerd als de grens van Moab, tussen Moab en de Amoriëten, het laatste gebied dat nu hun eigen gebied wordt. Hier hebben we een fragment van een lied, dat weinig begrepen wordt en

daarom veel ruimte biedt voor kritiek. Omdat het een citaat is uit het 'boek van de oorlogen van de HEERE', zou het zeker een strijdlied lijken, vooral omdat het op deze plek is gekomen waar ze in feite moesten vechten. Alleen geografie zou tam genoeg zijn.

Toch wordt de gangbare versie over het algemeen opgegeven, met zijn verwijzing (anderszins passend genoeg) naar de passage over de Rode Zee, en wordt 'Vaheb' opgevat als een eigennaam, hoewel elders als zodanig onbekend, en zonder duidelijke betekenis. De Septuagint geeft 'Zoob', waaruit sommige critici, die het vergelijken met Deut. 1:1, afleiden dat we 'Zaheb' moeten lezen, waarbij de 'Di' van 'Dizahab' van de rest gescheiden kan worden; en dit is misschien wel de waarheid, het enige verschil is tussen v en z. In dit geval betekent het 'goud' en de volledige naam 'heer' - of misschien 'veel - goud.'

De stem van het lied barst weer los in Beer: Israëls hart vult zich nu, en nieuwe genade wekt het. Ze reizen nu in een land met veel stromen, en er is geen klacht meer over gebrek aan water. Ze kennen God ook beter, en als er duidelijke behoefte is, hebben ze geleerd hoe dicht het water bij hen is, en kunnen ze meer op hun eigen arbeid gaan vertrouwen om het voor hen te beveiligen. De arbeid is immers slechts vakantiewerk; de staf van een heerser kan diep genoeg graven voor het doel. Hier vieren ze de manier waarop de vorsten groeven: een gelukkige bezigheid wanneer heerschappij zo liefdevolle dienst is, en de uitstroom van de Geest het resultaat is van geliefde bediening! Gezegend zijn zij die geven en zij die ontvangen!

(7) In het laatste gedeelte gaan we terug, zoals duidelijk is: het volk is nauwelijks, of helemaal niet, de grens van Moab overgestoken voordat de oorlog uitbreekt. Het is de oorlog van de HEERE, zoals we hebben

gezien; en nu begint Israël al bezit te nemen, voordat ze de Jordaan zijn overgestoken. Dit is, nogmaals, een moeilijk gedeelte om goed te lezen, en onze moeilijkheden tonen onze geringe vaardigheid in deze goddelijke raadsels.

Weinigen beseffen zelfs dat ze dat zijn, en zien er weinig meer in dan afbeeldingen van ruwe tijden en flarden van de oude geschiedenis. De Duitse commentatoren in het algemeen zou je kunnen veronderstellen te behoren tot een soort genootschap van oudheidkundigen. en de 'hogere kritiek' onder ons volgt deze maar slecht, zo niet slaafs. Zelfs onze grammatica's en woordenboeken, waarmee we noodzakelijkerwijs moeten werken, worden grotendeels samengesteld door rationalisten en ongelovigen; en degenen die dat niet zijn, kunnen nauwelijks ontsnappen aan de doordringende invloed. Welk ander boek dan het glorieuze Woord van God zou door de beproeving heen, die het heeft doorstaan in de handen van halve vrienden of onverholen vijanden, toch de levende kracht kunnen laten zien die het vandaag de dag heeft?

Recht tegenover hen, en met de bedoeling de weg naar Kanaän te blokkeren, liggen twee Amorieten-koningen - van de volken die ze later in het land zelf zullen ontmoeten, - Sihon, koning van de Amorieten, die in Hesbon woont, en Og, zelf van het ras van de reuzen, koning van Basan. Kunnen we, zelfs bij benadering, de geestelijke krachten aanwijzen die hier worden aangegeven?

Hun land ligt niet in Kanaän zelf, dat helemaal aan de overkant van de rivier ligt, het type van de hemelse erfenis, de andere kant van de dood. Wanneer de tweeeënhalve stam daarom later voorstelt om niet over de Jordaan te trekken, maar hun erfenis in de vruchtbare vlakten

van de oostkant te nemen, verzet Mozes zich daartegen als rebellie tegen God. Hij trekt zijn verzet daarna inderdaad in; maar het feit blijft dat deze stammen zich vestigen in wat doorgaans de verkeerde kant van de dood is - niet de hemel, maar de aarde.

Toch zijn hun bezittingen verkregen door verovering, en volgens God. 'Zie, Ik ben begonnen Sihon en zijn land voor u te geven,' is het woord van de HEERE aan Mozes: 'begin te bezitten, opdat gij zijn land beërft.' (Deut. 2:31) Van hun recht om te bezitten kan dus geen twijfel bestaan.

Hoe dan het te bezitten? De uiteindelijke verdeling, zoals die in de snel komende dag zal zijn, kan ons hier zeker verlichten. In Ezechiël 48 hebben we de verdeling van het land onder de stammen van oost naar west: elk wijst daarom over de Jordaan, de zetel van de stam is aldus in het land, met een afhankelijkheid, zoals het lijkt, aan de andere kant van de rivier. Hoe volmaakt is het aardse het type van het hemelse in dit! In de hemel is ons deel; en toch, in de komende dag, om met Christus over de aarde te regeren, zorgt ervoor dat onze toewijzingen zich op dezelfde manier over de rivier uitstrekken.

Maar wij behoren tot de hemel: ons daar niet aan houden is doen wat de tweeënhalve stam deden; en zo heeft het christendom gedaan: het heeft op aarde geregeerd voordat het met Christus kon regeren, en is aards geworden. Toch, net als bij Ruben en zijn broederstammen, regeert het over wat het heeft veroverd: alleen zijn veroveringen maken zijn heerschappij mogelijk. Nee, het regeert, in zekere zin, op eigen titel; net zoals, door een volkomen natuurlijke evolutie, het kleine zaadje een boom wordt, in de gelijkenis van onze Heer. Niettemin is de boom het type van Babylon de Grote (Dan. 4); en

net zo natuurlijk komen de vogels des hemels en nestelen zich in de takken ervan (Matt. 13:4, 19, 32).

In één toepassing vertegenwoordigen de koninkrijken van Sihon en Og daarom de wereld die het christendom heeft veroverd; en deze twee koningen zouden de machten van de wereld vertegenwoordigen in verzet ertegen. Tot zover is het gemakkelijk om te gaan; maar het helpt ons niet veel met de individuele toepassing, behalve dat we verder kunnen gaan. Kunnen we de ideeën die in Sihon en Og worden vertegenwoordigd, dichter benaderen?

Helaas! in de mens als afgedwaald van God, is het de gehele mens die de waarheid van God weerstaat. De lusten van zijn vlees leiden hem enerzijds weg, de verduisterde geest verwerpt anderzijds het licht. De wijsheid van de wereld is dwaasheid bij God, terwijl voor haar de hemelse wijsheid van het kruis evenzeer dwaasheid is. En deze twee dingen - de wijsheid van de wereld en de lusten van het vlees - zijn wat de apostel in de eerste brief aan de Korintiërs als vijanden van de Gemeente van God opneemt, aldus in conflict met de machten van het kwaad. En dit is waarlijk de mens in zijn gehele wezen, afgezien van het geweten, dat inderdaad voor God zal spreken, indien niet verdoofd - 'onzelf aanbevelend,' zegt de apostel opnieuw, 'aan ieders geweten voor het aangezicht van God.' (2 Kor. 4:2)

Verstand en hart, - geest en ziel, - in beide is de mens tegen God. In beide regeert Satan, een dubbel koninkrijk van de Amorieten, kunnen we niet zeggen? Want deze Kanaänitische volken vertegenwoordigen zeer zeker, zoals het boek Jozua gedetailleerd laat zien, de 'geestelijke machten van goddeloosheid in de hemelse gewesten', waarmee we op

dit moment in conflict zijn. Hier lijkt het erop dat we een aanwijzing hebben die we goed kunnen volgen.

‘Amorieten’ volgen nu bijna alle geleerden het voorbeeld van Simonis in hun veronderstelling dat het ‘bergbeklimmers’ betekent; en dit, zegt Grove, ‘is geheel in overeenstemming met de mededelingen in de tekst, die, behalve in een paar gevallen, spreken over de Amorieten als wonend in de verheven delen van het land. In dit opzicht worden ze gecontrasteerd met de Kanaänieten, die de bewoners waren van de laaglanden; en de twee vormden zo de belangrijkste brede afdelingen van het Heilige Land.’

Ondanks de consensus van commentatoren lijkt dit echter niet zo zeker. ‘Kanaäniet’ kan nauwelijks ‘laaglander’ zijn als onderscheiden van ‘Amoriet’, ‘hooglander’, wanneer Kanaän de vader van alles is, en ‘Kanaäniet’ te stevig geïdentificeerd wordt met de gedachte van ‘handelaar’ om de scheiding toe te staan. Keil betwist beide afleidingen en zegt dat ‘de afleiding [van ‘Amoriet’] van amir, ‘top’, niet is vastgesteld.’ Er staat inderdaad geen dergelijk woord in de Bijbel, volgens welke de Amorieten liever ‘praters’ zouden zijn, een betekenis waaraan de vreselijke woorden van de brief van Jakobus niet nodig zijn om een slechte betekenis te geven. ‘Onze tongen zijn van onszelf’, is de taal van de rebellie; wie is heer over ons?’

Als er een verschil is tussen deze twee - Sihon en Og - dat is gesuggereerd, dan is het nauwelijks mogelijk om te twijfelen aan wat Og voorstelt, wiens naam, hoewel algemeen beschouwd als

‘langnekkig’⁹ (ongetwijfeld vanwege zijn geschiktheid voor een reus), alleen maar terecht kan betekenen, zoals het lijkt, ‘een koek gebakken in de as’.

Hij is koning van Basan, of de Basan, ‘de vruchtbare,’ en zijn sterke stad is Edrei, ‘veel weidegrond;’ terwijl hij woont in Astaroth, een stad vernoemd naar de Fenicische Venus, die werd aanbeden met schandelijke rituelen. Wanneer hieraan wordt toegevoegd dat het enige overblijfsel van hem een monsterlijk bed is, is er misschien alles over hem gezegd wat er gezegd kan worden, en misschien is het genoeg, om hem te identificeren met de geest van weelde en verwijfdheid, de tweede vijand van de gemeente in Korinthe. Dat deze Og een reus is, weten we helaas maar al te goed: menig sterk man is door hem neergeslagen.

Wat is Sihon dan? En kan hij op enigerlei wijze overeenkomen met de geest van het kwaad, de wijsheid van de wereld? Er is niet veel overeenstemming over zijn naam, hoewel wat het meest legitiem van de Hebreeuwse wortel lijkt te komen ‘wegvegen’, misschien ‘afval’, ‘afschrobben’, zoals de wijsheid van de wereld is, wat dus Gods wijsheid zou tellen. Of, het kan zijn, actief ‘wegvegen’, zoals trots van intellect de dingen van God zou doen. Hij wordt voortdurend genoemd als koning van Hesbon, waar hij woonde, een woord dat in onze gangbare versie alleen wordt gegeven als ‘verslag’, ‘middel’ of ‘reden’. Het geeft zeker de gedachte van mentaal werk. Hij komt naar buiten om Israëel te ontmoeten in Jahatz, dat vanuit het Arabisch door

---

9 Op deze manier is het verwant aan Anak, maar vereist dat het van Oneq wordt getransformeerd naar Oneg, en vervolgens wordt samengetrokken tot Og.

Gesenius wordt gegeven als 'een plaats die vertrap is', waarschijnlijk een 'dorsvloer'. Terwijl volgens het overwinningslied de achtervolging eindigt in Medeba, 'stille wateren'.

Aldus lijkt de betekenis van de namen (en we hebben weinig anders om te interpreteren) de toepassing die we hebben voorgesteld te rechtvaardigen. Beide koningen - Sihon en Og - bezetten een land dat Israël door de gave van God kan veroveren en behouden, - nee, zou dat moeten doen. Rede mag niet worden opgegeven omdat Satan het gebruikt tegen de waarheid van God; en natuurlijke zegeningen mogen niet worden geweigerd omdat mensen er vleselijkheid en wanorde van maken. Wat God ook heeft gegeven, kan zonder argwaan uit Zijn hand worden genomen, als het inderdaad uit Zijn hand is. Hier is ruimte voor twijfel, - ja, behoefte aan de meest jaloerse zorg. Dat wat niet uit Zijn hand is, wat het ook is, is gestolen goed, niet eerlijk van onszelf, en kan niet gezegend zijn.

3. En nu het volk zo aan het einde van hun reis is, zien we de glorie die hun achterste is (Jes. 58:8) zich voor hen manifesteren, de laatste uitdaging van de vijand teruggeworpen, - ja, de onwillige mond van een vijand die hun zegen uitspreekt. De stem van de profetie ontwaakt, en op een vreemde en verrassende manier, om de triomf completer te maken, breekt er een goddelijk Woord uit de boezem van het heidendom, dat de volheid van de genade aankondigt waarmee God Zijn volk heeft bezocht.

Dat het is nadat de woestijnreis is voltooid, - nadat hun treurige geschiedenis tot het uiterste tegen hen heeft getuigd, - wanneer oordeel op oordeel van God Zijn ongenoegen over hun zonden heeft bekendgemaakt, - dit maakt alleen het wonder van de genade des te

meer, en de volmaaktheid van de verlossing. Na dit alles, gezien in het visioen van God, is er geen smet op hen, geen beschuldiging kan tegen hen zegevieren. Alleen zo zal er te meer van Jakob en Israël gezegd worden : Wat heeft God gewrocht! Gezegend zij deze God van Jakob, die onze God is! En deze verlossing in al haar volheid is de onze.

(1) De onderverdeling heeft twee secties, in de eerste hebben we, om zo te zeggen, een studie van de profeet zelf; om ons des te meer de grootheid van de profetie te realiseren. We zien de mens, en de invloeden waardoor hij wordt bewogen; en ze zijn allemaal van de aarde, zo niet eerder satanisch; maar boven dit alles staat een machtiger macht, de macht van God Zelf, in wiens handen hij kan worstelen, maar tevergeefs, wiens wil hij, ondanks zichzelf, moet volbrengen.

Al de verliefdheid wordt gezien waarmee de mens zwoegt om zijn eigen eeuwige ondergang te bereiken; het uitbreken van het geweten, en de vreemde verzachting van een hart dat zich niettemin hardnekkig verhardt tegen God: een mysterieuze, vreselijke strijd, waarin de ziel, zonder dat Satan wordt toegestaan in te breken, voor zichzelf haar lot beslist. Toch zien we ook hoe volkomen God soeverein is in een wereld van dodelijkste oppositie tegen Hem. Het spel van tegengestelde krachten is als de balanswielen van een volmaakt mechanisme dat zich volledig aan de controle van een meester onderwerpt, zodat hij alles wat er zal gebeuren met onfeilbare precisie kan overzien en voorspellen.

Balak, de koning van de Moabieten, is het die, gealarmeerd door de overwinningen van de Israëlieten, Bileam laat komen om het volk te vervloeken. 'Balak' lijkt 'verkwister' te betekenen, een naam die,

naar het schijnt, in contrast staat met zijn geslachten, namelijk Ben-Zippor, ‘zoon van een mus’. Welke grootspraaktitels nemen mensen aan om hun werkelijke onbeduidendheid te verhullen! En hoeveel meer roemen ze in de macht om te vernietigen, - in het zijn van een Caesar of een Napoleon, - dan in de boodschap van vrede en goede wil van de engelen! Bileam, de zoon van Beor, beantwoordt aan Balak als in alle opzichten een geschikte metgezel.

Hij is een ‘verslinder van het volk’, zoon van de ‘verbruiker’, gezocht vanwege zijn vaardigheid in het vervloeken, en klaar voor een omkoping om een natie uit de hand te vernietigen. Ongetwijfeld belijdt hij trouw aan de HEERE, maar zonder werkelijke kennis van Hem, zoals zijn daden duidelijk laten zien. In zijn pogingen om het volk van God te vernietigen, kan men niet eens aanvoeren dat hij hen haat: hij zou hen alleen maar koelbloedig vernietigen voor eigen gewin.

Balaks eerste gezantschap is echter onsuccesvol: de HEERE weigert, zoals hij de boodschappers vertelt, hem toestemming te geven om te gaan. Hij maakt er geen geheim van dat zijn eigen wil goed genoeg is, terwijl hij het feit verbergt dat God hem heeft laten zien dat het volk gezegend is. Balak heeft reden om te veronderstellen dat hij met meer druk zal komen; want het was bekend dat de goden van de heidenen meegaand konden worden gemaakt. Hij stuurt steeds meer eervolle vertegenwoordigers: Bileam mag zich door niets laten belemmeren om te komen; want hij zal hem inderdaad tot zeer grote eer bevorderen. Bileam protesteert dat hij strikt gebonden is aan de wil van de HEERE; toch verlangt hij naar zijn eigen wil, en God laat

hem eraan over, hem alleen laten begrijpen dat hij tenslotte alleen Zijn woord moet spreken: en Bileam gaat.

Op de weg gebeurt datgene wat te allen tijde het wonder van ongeloof heeft opgewekt. Gods toorn wordt ontstoken omdat hij gaat, en de engel van de HEERE neemt zijn plaats in op de weg als een tegenstander tegen hem. Er is hier geen grote behoefte aan verwondering. Terwijl er aan de ene kant doeleinden dienden te worden gediend door Bileams aanwezigheid bij de koning van Moab, had dat geen enkele invloed op de staat van de ziel die de toorn van God opwekte. Bileam heeft een waarschuwing nodig, en God behandelt hem op dezelfde manier als Hij veertig jaar eerder met Mozes had gedaan, alleen dat Hij nu, in plaats van Zippora en de steen van de besnijdenis, de ezel gebruikt, minder gevoelloos dan hijzelf, om hem te redden en te bestraffen.

Natuurlijk is hier sprake van een wonder, zoals in het andere geval niet het geval is: daarvoor zou het aanmatigend zijn om je te verontschuldigen. Het vreemde ervan was des te meer berekend om te werken op een hart dat verhard was voor gewone verzoeken, om hem nederig te maken door hem te laten beseffen hoe ver hij was gezonken onder het beest, wiens daden zulke dingen waren als zijn waarzeggerij veronderstelde macht te hebben om te interpreteren; terwijl de genade van God, die zo door de natuurlijke grenslijnen heen brak om hem te overtuigen en te redden, daarmee elke barrière van zonde en ongeloof had moeten doorbreken.

De buitengewone middelen die hier worden gebruikt, getuigen van de staat van de ziel waarvoor ze geschikt waren, en aan de andere kant van het oneindige medelijden van God die zelfs zo'n middel niet als een loutere machine kon gebruiken om Zijn doeleinden te bereiken

zonder aan zijn ziel te werken. De stem van een ezel kan inderdaad zo niet alleen menselijk, maar goddelijk worden gemaakt.

(2) De profetie van Bileam verdeelt zich, zoals duidelijk is, in vier delen, waarbij het laatste deel zich weer in vier delen verdeelt. Keil heeft terecht opgemerkt dat de drie gezichtspunten van waaruit de zegeningen worden uitgesproken, steeds dichterbij het kamp liggen, en in een steeds completer zicht daarop. In de eerste plaats neemt Balak hem mee naar de hoogten van Baäl, zodat hij van daaruit het uiterste deel, of 'einde' van het volk kan zien.

Dit betekent niet, zoals sommigen het zouden willen maken, het hele volk tot hun uiterste einde: het is niet de eerlijke betekenis van de woorden, en neemt, zoals we gemakkelijk kunnen zien, af van de geestelijke betekenis die overal in de Schrift alles regeert. Balaks eerste poging is om ze in Bileams ogen te verminderen, - hij wilde niet dat hij te veel zag. En dit benadrukt wat Bileam zegt: 'Wie kan het stof van Jakob tellen, en het getal van het vierde deel van Israël?' Het eindkamp was slechts het vierde deel, en in plaats van dat het eenzijdige karakter van het standpunt de grootsheid van het volk zou verminderen, bracht het hem er slechts toe te zeggen: 'Als alleen het einde zo veel is, wat moet dan het geheel zijn?'

In de volgende plaats neemt Balak hem mee naar het veld van Zophim, naar de top van Pisgah, - duidelijk de plaats voor een goed uitzicht; maar hier treedt een fout op in de gangbare versie, die de blunder heeft veroorzaakt over de omvang van wat er eerst werd gezien. Balak wordt hier gedwongen te zeggen: 'Kom, bid ik u, met mij mee naar een andere plaats, vanwaar u ze kunt zien: u zult slechts het uiterste deel ervan zien, en u zult ze niet allemaal zien.' Nu

maakt Balak hier duidelijk dat het 'uiterste deel' of 'einde' niet het geheel is. Maar dit is precies wat Bileam eerder had gezien. Een heel eenvoudige verandering zet alles goed.

Toekomstige en tegenwoordige tijd zijn dezelfde tijd in het Hebreeuws; en we hoeven alleen, met Keil, de tegenwoordige tijd te lezen in plaats van de toekomstige tijd: 'u ziet slechts het uiterste deel ervan,' in plaats van 'u zult zien.' Vanaf de plaats waar hij had gestaan, had hij slechts het uiterste deel ervan gezien; nu gaat Balak hem alles laten zien. Hij denkt dat hij eerder een fout heeft gemaakt, en dat was misschien de reden dat hij niet geslaagd was; want waarzeggerij hing af van wat voor de ogen was. Wat geeft dit dan kracht aan de aankondiging wanneer Bileam het hele kamp overziet, van het ene eind tot het andere, 'God heeft geen ongerechtigheid in Jakob gezien'! Hoe zou het dit verpesten om te veronderstellen dat Bileam hier slechts een gedeeltelijk zicht had! Balak had kunnen zeggen: 'Bileam, je ziet daar misschien geen vlek, maar er zijn er elders genoeg.' Nu is het onmogelijk om dat te zeggen. Kijk waar je wilt: degenen die God heeft gerechtvaardigd, kunnen niet worden veroordeeld.

Maar nu komt hij nog dichterbij, en vanaf de top van de Peor ziet Bileam het volk in hun tenten verblijven, ingedeeld naar hun stammen. En hoe dichterbij hij komt, hoe dieper de indruk die hij krijgt. Nu zegt hij: 'Hoe mooi zijn uw tenten, o Jakob!' Hoe dichterbij u het volk van God ziet, hoe meer u het wonder van hun zegen zult beseffen.

Maar we moeten de profetie in de juiste volgorde bekijken.

Vanaf de hoogten van Baäl is er nog weinig te zien: het is een plaats die geheel gewijd is aan de aanbidding van Satan onder deze naam, waarmee de geschiedenis van Israël ons later vreselijk vertrouwd maakt. Ze aanbaden demonen op zulke verre hoogten, want ze wisten niets van hem die er behagen in schept om bij zijn verlost volk te wonen. ‘Gij zult Mij Ishi noemen,’ mijn echtgenoot, zegt de HEERE door Hosea, ‘en gij zult Mij niet meer Baal noemen, ‘ mijn Heer; ‘want Ik zal de namen van Baäls uit haar mond wegnemen, en zij zullen niet meer met hun naam herinnerd worden.’ (Hos. 2:16-17). Hoe graag zou God ons willen laten weten dat Hij een hart heeft!

Maar zelfs vanuit het standpunt van de vijand is het te zien dat het volk van God anders is dan andere mensen, en de vloek die hij zou hebben gesproken, sterft onuitgesproken op Bileams lippen. Jakob, de verdringer, kan niet worden vervloekt; en Israël, Gods vorst, kan niet worden getart. El, de Machtige, heeft niet vervloekt! de HEERE - de waarheid-houdende verbonds-God - heeft niet getart! En terwijl hij zich voor God buigt, midden in het bolwerk van de vijand, geven de toppen van de rotsen hem onbelemmerd uitzicht. Hij ziet met het visioen van God, niet vanaf het lage niveau, waar het uitzicht gedeeltelijk is en wordt belemmerd door de dingen van de aarde, en hij ziet dat het volk alleen woont, - gescheiden van anderen, omdat God hen heeft gemarkeerd worden zij niet gerekend tot de naties.

Dit wordt natuurlijk gezegd van Israël, en geldt voor hen; maar hoeveel dieper betekenisvol is het voor die Gemeente van de levende God waarvan Israël het type is, en waartoe wij behoren! ‘Gij zijt niet van de wereld,’ zegt de Heer Zelf tot ons, ‘maar Ik heb u uit de wereld uitgekozen.’ En tot de Vader zegt Hij van ons: ‘Zij zijn niet van de

wereld, zoals Ik niet van de wereld ben.’ Dat dit niet gerekend wordt tot de volken komt natuurlijk van Gods kant, Zijn genade en Zijn gave. Het volk is misschien niet trouw aan zijn roeping; dat waren ze ook niet: de Gemeente van God is niet trouw geweest aan de hare. Dit vermindert niet de waarde van een waarheid die hier voorop staat in de visie van het volk van God. ‘Zij wonen alleen,’ zegt God. Velen lijken dit nu helaas te willen ontkennen. Door het te ontkennen, laten ze God buiten beschouwing, want God woont bij Zijn volk; maar bij de wereld kan Hij niet wonen. ‘Kunnen er twee samen wandelen, tenzij ze het eens zijn?’ - een vraag die God Zelf stelt, en die Hij veronderstelt maar op één manier beantwoord kan worden.

Toch is God waarachtig, en Hij rekent Zijn volk niet tot de wereld. Gezegd zij God, het kruis van Christus is datgene waardoor wij er onherroepelijk van gescheiden zijn. Er is een ‘grote kloof vastgemaakt,’ hoewel er nog een brug overheen is, en een deur die vrij opengaat, maar toch maar één kant op. De mensen van de wereld zijn niet buitengesloten van de toevluchtsstad, - ja, God smeekt nog steeds om te vluchten voor toevlucht in de hoop die het evangelie geeft.

Nu komt de toename: ‘Wie kan het stof van Jakob tellen?’ Jakob wordt hier natuurlijk zelf met ‘stof’ vergeleken. Het is een beeld van vernedering; maar dan heeft hij net zo zeker vernedering nodig als hij Jakob is. Hij vindt het ook, omdat hij het nodig heeft, - omdat God trouw is; maar hij neemt op deze manier verbazingwekkend toe. Zelfs op deze manier wordt hij ook van de wereld gescheiden, en verdraagt hij tuchtiging omdat hij een zoon is; en zo komt ‘Israël’ met toename naar voren. En het beeld van mensen aan wie alle tegengestelde dingen ten goede werken, raakt zelfs het hart van Bileam: ‘Laat mij

de dood van de oprechten sterven, en laat mijn laatste einde zijn zoals het zijne.’ Maar, zoals Matthew Henry zegt, velen zouden heiligen in de hemel willen zijn die geen verlangen hebben om heiligen op aarde te zijn.

De plaats van de tweede profetie is het veld van Zophim op de top van Pisga. ‘Zofhim’ betekent ‘wachters’, voor wie Pisga, met zijn brede blik, precies de juiste plaats was. Balak wist natuurlijk alles over deze plaats; en menig scherp en jaloers oog had ongetwijfeld het kamp van daaruit in de gaten gehouden. Des te meer, zoals we hebben gezien, past het bij het doel van God om Zijn gedachten over Zijn volk naar voren te brengen.

En nu komt Bileam terug van zijn gretige jacht op voortekenen, om de onomkeerbaarheid van Zijn decreten te verkondigen: ‘God is geen mens, dat Hij liegen zou; noch een mensenkind, dat Hij berouw zou hebben: heeft Hij gezegd, en zal Hij het niet doen? Of heeft Hij gesproken, en zal Hij het niet laten staan? Zie,’ zegt de beschaamde en verwarde man, ‘ik heb het bevel ontvangen om te zegenen; ja, Hij heeft gezegend, en ik kan het niet omkeren.’ En dan volgt de verbazingwekkende verklaring over het volk wiens geschiedenis de Geest van God op de manier die we al hebben gezien, heeft geschetst: ‘Hij heeft geen onrecht in Jakob gezien, noch verdorvenheid in Israël gezien. De HEERE, zijn God, is met hem, en het gejuich van een Koning is onder hen.’

Natuurlijk is dit de gezegende waarheid van de rechtvaardiging. Hij zegt niet: Er is geen ongerechtigheid geweest; God kon dat niet zeggen: Hij zegt dat Hij het niet heeft aanschouwd. Elk christelijk hart weet waarom: het is omdat Hij het kostbare bloed heeft gezien

dat voor de zonde is vergoten. Zou Hij erover kunnen spreken als daar, wanneer het bloed van Christus het voor Hem heeft uitgewist? Rechtvaardiging is van de goddelozen; erkent daarom dat wij goddeloos zijn geweest. 'Christus stierf voor de goddelozen:' datgene wat de schuld verklaart, verwijdert het.

Maar de woorden 'ongerechtigheid' en 'verdorvenheid' van de gangbare vertaling zijn vatbaar voor een vertaling die dichter bij het origineel ligt, en die een vollere betekenis geeft aan wat er gezegd wordt. Het lijkt inderdaad anders, en dat het vervangen van 'ijdelheid' door 'ongerechtigheid' de zaligheid van wat hier staat, wegneemt. Ijdelheid is in onze opvatting ervan helemaal niet hetzelfde als zonde; en toch wordt het in de Schrift er vaak voor gebruikt.

De 'werkers van ongerechtigheid' - een gangbare uitdrukking in de Psalmen - is letterlijk 'werkers van ijdelheid.' 'Waardeloosheid' komt misschien dichter bij de dubbele betekenis van het origineel, en hier is de volste betekenis die we eraan kunnen geven: zonde, en datgene wat zonde heeft bewerkt, moet verlossing zeggen; en in Gods ogen heeft Zijn volk geen vlek of rimpel. 'Gij zijt geheel schoon, mijn liefde,' zegt de Bruidegom van het Hooglied; er is geen vlek op U.' En zo moet het ook zijn als Christus de gerechtigheid van Zijn volk is, - als wij volmaakt zijn in de schoonheid die Hij op ons heeft gelegd.

Dan is het andere woord, 'perversiteit,' eerder 'arbeid,' of 'barensnood.' Het is het woord dat, zoals we hebben gezien, ons het eerste deel van de naam 'Amalek' geeft - amal. Het is geen werk: de mens in Eden moest werken; maar niet zwoegen; de sleur van het werk, vooral datgene waartoe het hart de weg naar God toe afsluit.

‘Alle dingen zijn vol arbeid,’ zegt de prediker: ‘de mens kan het niet uiten; het oog is niet verzadigd met zien, noch het oor met horen.’ ‘Al de arbeid van de mens is voor de mond, maar de ziel is niet verzadigd.’ En hieruit zou de genade van God in Christus ons willen trekken: ‘Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.’

Zo ziet het visioen van God dat Zijn volk is begiftigd met het deel dat Hij hun heeft gegeven. Maar er is meer dan dit: zij hebben Hemzelf: ‘De HEERE, zijn God, is met hem, en het gejuich van een Koning is onder hen.’ Dit is het vullen van de beker en maakt eenvoudig wat eraan voorafging.

Een encryptie is op zichzelf waardeloos, en zes encrypties zijn niet meer dan één; maar zet er maar een eenheid voor, - nu zijn ze een miljoen. Dus wat Israël op zichzelf ook mag zijn, Israël met de HEERE aan zijn zijde is inderdaad een leger. En ‘de roep van een Koning,’ in dit geval wat een zekerheid dat in vreugdevolle gehoorzaamheid aan dit gemakkelijke juk rust hun deel zal zijn! Verlossing is de basis van alles: ‘God leidde hen uit Egypte.’

We weten meer dan eens uit Mozes’ smeekbede wat dat inhoudt. Hij die zo voor hen tussenbeide kwam, kan hen nu niet zonder verlies voor Zijn naam verlaten. Zo is kracht verzekerd. Er kan ook geen voorteken tegen Jacob zijn, noch waarzeggerij tegen Israël: te zijner tijd zal er van Jacob en van Israël gezegd worden, - want u moet het materiaal kennen als u het vakmanschap ten volle wilt waarderen, - Wat heeft God gewrocht! Iets heel anders dan ‘Wat heeft Israël gewrocht!’ Toch zal Israël nu zelf veel doen, daarom; als haar vijanden de leeuw opwekken, laten ze dan nu oppassen!

De derde profetie (en die welke ook volgt) is van de top van Peor die naar de woestenij kijkt, en het is naar de woestijn dat Bileam zijn gezicht richt bij het uitspreken ervan. Hij is nu eindelijk overtuigd, zoals zijn woorden hebben aangetoond, dat geen enkele toverij zal baten tegen Israël, en hij gaat niet meer, zoals hij tot nu toe had gedaan, om hen te zoeken. Het is de wil van de HEERE om te zegenen, en hij geeft zich nu voor het eerst, zonder weerstand, over aan die wil. Dan komt de Geest van God op hem, niet alleen wordt het woord van God aan hem meegedeeld zoals voorheen, maar hij wordt gegrepen, echter met geweld, als iemand die niet in werkelijke sympathie verkeert, zodat hij valt, zijn ogen echter, eenmaal gesloten, nu werkelijk geopend; en hijzelf in bezit genomen, en voor die tijd getransformeerd, in een ander mens. In deze toestand wordt hij ertoe gebracht om als een goddelijke spreekbuis de overwinning op hem te verkondigen die God heeft behaald, type van alle andere overwinningen. De namen, vertaald, maken dit heel opvallend: -

‘De spreekbuis van de mensenverslinder, de zoon des verderfs! Zelfs de Godsspraak van de man wiens ogen gesloten waren!

Zijn Godspraak die de woorden van God (El, de machtige) hoorde, - Die het visioen van de Almachtige zag! Vallend, maar zijn ogen gingen [nu] open!’

Hoe nutteloos om blind tegen de Almachtige te strijden! En toch is dit wat de wereld vandaag doet, zoals ze altijd deed. Daarom hoeven we ons niet te verbazen dat de profetie doorgaat tot de ondergang van de wereld.

Maar eerst hebben we nog iets heel anders - het deel van Israël, zelfs in de wereld zelf, - de woestijn: daar is het volk van God, kamperend in goddelijke orde volgens hun stammen. Hun woningen zijn geen paleizen, maar alleen tenten, - ja, de tenten van Jakob; en een vorst van God woont daar. Hoe goed zijn uw tenten! inderdaad in nederigheid uitgespreid, zoals de valleien zijn; maar die alle stromen van de heuvels bewateren: want dat is de wet van de natuur, het is de verordening van God, dat datgene wat nederig is, op deze manier moet worden bediend. Het volgende beeld brengt deze gedachte vollediger naar voren: ze zijn 'als tuinen aan de oever van de rivier,' - ja, tuinen geplant door de HEERE Zelf, met houtaloë's, zeldzame en geurige exotische planten, of met ceders, elders ons gegeven als de statigste dingen in de natuur, en met onverwelkbaar blad.

Zodanig is de rijkdom die het water voedt: en dit water, type van de levende Geest, zoetste bruidsschat van de hemel voor het land dat getrouwd is - Beulah-land! overvloedig is het inderdaad in het deel van de heiligen: 'Water zal uit zijn emmers vloeien; en zijn zaad zal onder vele wateren zijn.' Dan verandert het beeld plotseling, hoewel de geestelijke verbinding behouden blijft: 'en zijn Koning zal hoger zijn dan Agag; en zijn koninkrijk zal verheven worden.'

In dit beeld van de meest volledige zegen kon de suprematie over Amalek niet anders dan worden opgemerkt. We hebben gezien waar Amalek voor staat (Ex. 17), en hoe in de vorige profetie de rusteloosheid van het vlees wordt ontmoet en overwonnen door het rustgevend juk van de zachtmoedige koning van Israël. Nu, als direct gevolg, wordt Amaleks koning neergehaald, de betekenis van wiens naam zoals gegeven door Simonis, 'zeer hoog', het meest in

overeenstemming lijkt te zijn met de betekenis. De koning van Israël is hoger dan de hoogste. En is zelfverheffing niet datgene wat de teugel geeft aan de lusten van het vlees?

In het woestijnaspect wordt Amalek inderdaad niet vernietigd; daarvoor moeten we wachten op de laatste profetie; toch is Christus in de woestijn al het middel tegen de macht van de zonde: over hem die onderworpen is aan Christus heeft het de heerschappij verloren. Maar het is niet Israël dat hier wordt verheven, maar Israëls Koning; en dit is de stijl van de Schrift: ‘Niet ik, maar Christus die in mij woont.’

Toch is ‘Israël’ een naam van macht; maar om dit te realiseren, moeten we weer terug naar de basis. Hier komt daarom het refrein van verlossing en de resultaten ervan terug. ‘God leidde hem uit Egypte: hij heeft als het ware de kracht van een oeros: ¹⁰ hij zal de volken, zijn vijanden, opeten, en hun beenderen breken, en ze doorboren met zijn pijlen.’

Bileam sluit af met twee citaten uit oudere profetieën die het onveranderlijke woord van God bevestigen. De eerste is uit Jacobs profetie over Juda, hier toegepast op de hele natie. De tweede is uit Gods belofte aan Abraham, die aldus aan zijn nageslacht wordt

---

10 Tristram zegt: ‘De groothoornige eenhoorn stierven waarschijnlijk pas in de middeleeuwen uit. Na zorgvuldig onderzoek van het onderwerp kan er nu geen twijfel meer bestaan over de identiteit van de reem, of eenhoorn, met de historische urnen, of eenhoorns, nu inderdaad de ‘os van weleer.’ Hij citeert Caesars woorden in zijn Gallische oorlog (4:29): ‘Deze uri zijn nauwelijks kleiner dan olifanten in grootte; maar in hun aard, kleur en vorm zijn het stieren. Groot is hun kracht en hun snelheid: ze sparen noch mens noch dier wanneer ze ze eenmaal in het oog hebben gekregen.’

vervuld. Beide verklaren uit de mond van een vijand hoe zeker, hoe volledig, elke uiting van God zal uitkomen.

Maar Balak verhardt zich tegen het oordeel van God, dat aldus de ondergang heeft aangeklaagd van hen die zich tegen Zijn volk verzetten. Hij aanvaardt aldus de vloek, en moet die horen, en van de teraardebestelling van de wereldmacht aan de voeten van Israëls Koning in de komende dag. De onwillige ziener, die zijn uiting vooraf laat gaan met de plechtige bevestiging nogmaals van zijn bekwaamheid om een Goddelijk Woord te geven, voegt er nu zijn 'kennis van de Allerhoogste' aan toe - Gods welbekende duizendjarige titel. Hij die deze titel vertegenwoordigt en waarmaakt, kondigt hij aan in die woorden die sindsdien door verwachtingsvol geloof zijn weerkaatst, -

'Ik zie Hem, maar niet nu; ik aanschouw Hem, maar niet van nabij: Er is een Ster uit Jakob gekomen, En een Scepter is uit Israël opgerezen, En heeft de zijden van Moab doorboord, En alle zonen van het geweld tegen elkaar geslagen.'

Lange protesteert inderdaad: 'Het is niet op deze manier dat de ideale Messias zou worden aangekondigd!' Is het niet de Messias die de ijzeren roede heeft in de tweede psalm? Maar zo wordt de Schrift verkeerd geïnterpreteerd door onze vooroordelen en misvattingen. Aan de andere kant kan veilig worden beweerd dat het Woord van God even vol is van een overwinnende als van een lijdende Messias, en het meest duidelijk het oordeel van de wereld door Zijn handen verklaart.

God 'heeft Hem ook macht gegeven om het oordeel te voltrekken, omdat Hij de Zoon des mensen is.' De wereld zelf zucht om Hem die de zonen van het geweld zal vernietigen, die volgens het parallelisme van de passage hier worden vertegenwoordigd door Moab, Israëls vijand in deze tijd. Jesaja 25:10 associeert op dezelfde manier het vertreden van Moab met de komst van de Heer. Ook Edom, dat Israël zelfs een doortocht door hun land weigerde, zal het bezit worden van hun gehate vijanden; en uit elke stad waarin de kinderen van Esau wonen, zullen zij tot het laatste overblijfsel worden uitgeroeid.

Niet alleen dat: Amalek zal worden vernietigd, de Kenieten zullen worden verwoest en gevangen worden genomen door Assyrië, Assyrië zelf zal worden geslagen door een macht uit het westen, die ook Eber zal slaan - de Hebreëer - maar dan ten slotte zal neervallen onder de universele Veroveraar. Dat dit voorstelt wat er zal gebeuren in het 'einde der dagen', zegt Bileam duidelijk; het is bij de komst van de Heer dat de wereld aldus wordt geoordeeld, en Israël zal al haar vijanden overwinnen. De namen van oude volken die verdwenen zijn, die in de profetie worden gevonden, hoeven geen probleem te zijn, want wanneer de wereld zich voorbereidt op het oordeel, verschijnen de naties die verbonden waren met Israël opnieuw.

Er is naar Moab verwezen, en wordt opnieuw gevonden met Edom in Jes. 11:14, en Edom afzonderlijk in Jes. 63:1; de Assyriër in Jes. 10:12, en in duizendjarige zegen in Jes. 19:23-25. Amalek en de Keniet hebben we nergens anders. Maar de herleving van het Romeinse rijk om zijn ondergang te ontmoeten van de komende Heer wordt duidelijk voorspeld in Openbaring 17, waarvan het herstelde koninkrijk Italië een waarschuwing is. Ook Griekenland heeft haar

plaats weer ingenomen onder de koninkrijken van de wereld, en alles wijst op Israëls snelle herleving als natie. Hier is niet de plaats voor lange profetische details; maar de student van de Schrift zal zelfs in deze paar hints genoeg vinden om hem op een spoor te zetten, in het volgen waarvan hij zichzelf kan overtuigen van de waarheid van wat is gesteld.

Hier is dan de volledige vervulling van de zegen voor het volk van God. Het opstandings-priesterschap wordt gezien in de vervulling van zijn wonderbaarlijke werk; en hiermee sluit het derde deel van het boek passend af. In zijn geestelijke toepassing op onszelf kan deze vierde profetie, voor zover ik weet, niet in details worden geïnterpreteerd: we hebben nog te weinig kennis van wat deze verschillende machten vertegenwoordigen. Maar de uiteindelijke uitroeiing van Amalek en Edom, met de omverwerping van alle vijanden, wordt voor de Gemeente geassocieerd met de komst van de Heer, die ook Israëls Koning is; en hier eindigt het onderwijs van type en gelijkenis passend in en versmelt het met de duidelijke taal van de profetie: visioenen eindigen wanneer het volledige Visioen komt, en de schemering overgaat in de volle glorie van de dag.

Afdeling 4. (Num. 25 - 27)

Het testen en de gevolgen ervan

De vierde divisie is, natuurlijk, van een kleiner bereik dan gebruikelijk in het boek Numeri, dat overal door dit getal wordt gekenmerkt. In deze divisie is het testen in zijn gevolgen dat voor ons wordt gebracht. En dit heeft drie delen: -

In de eerste plaats wordt in de hooghartige afwijking van God de noodzaak gezien van een dergelijke verzoening als door Pinehas wordt gedaan, - verzoening voor het bestuur van God door het oordeel over het kwaad, voor de ijverige uitvoering waarvan hij de verzekering van het eeuwige priesterschap krijgt.

Ten tweede laat de nieuwe telling van het volk zien hoe zij door de woestijn zijn gekomen, hoe zij zijn toegenomen of afgenomen, en hoe trouw God is aan Zijn woord, hetzij in genade, hetzij in oordeel.

Ten derde is te zien dat Mozes voor de verwerkelijking van de erfenis plaats moet maken voor Jozua, - Christus persoonlijk, met voor ons Christus in Geest - typisch wat Christus aan Zijn discipelen verklaarde, toen Hij zei: 'Het is nuttig voor u dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zal de Trooster niet tot u komen; maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden.' De waarheid is hier niet dat de wet ons niet naar de hemel kan brengen (zoals velen denken), hoe waar dit natuurlijk ook is, maar een die veel minder door het volk van God wordt gerealiseerd dan dit; noch vertegenwoordigt Mozes

hier de wet. We zullen echter over dit alles spreken, maar dan beter op zijn eigen plaats.

1. Israël verbleef ongetwijfeld in Sittim, zo genoemd vanwege zijn acacia's; maar het woord betekent letterlijk 'dingen die afdwalen', zoals de acacia's met hun sterke doornen. Toch wordt er in de Schrift alleen met lof over de acacia gesproken, en zo neemt het zijn plaats in in de beloften van zegen voor de vernieuwde aarde. (Jes. 41:19, Joël 3:18)

Het levert de Arabische gom van de handel, die, zegt Tristram, 'spontaan uit de boom stroomt, zoals ik vaak heb waargenomen bij warm weer, maar ook systematischer wordt verkregen door insnijdingen in de bast te maken; en de Arabieren verzamelen het niet alleen om te verkopen, maar ook als voedsel in tijden van schaarste. Ze zeggen ook dat het de dorst lest.' 'Het gedijt het beste in de droge beddingen van uitgestorven waterlopen, en waar geen andere boom vocht kan vinden. Het is een zeer opvallende verschijning waar het ook voorkomt. Het hout is erg hard en fijn geaderd, van een fijne oranjebruine kleur, met een donkerder hart, en bewonderenswaardig geschikt voor fijn meubelwerk.'

Met zoveel kostbare herinneringen aan Hem die inderdaad voor God was (niet alleen voor de mens, zoals zovelen denken), 'een wortel uit dorre aarde', het type van een leven dat onafhankelijk is van omstandigheden en de dood overwint; dat zich spontaan, maar ook overgeeft aan de hand van geweld, aan het kostbare voedsel voor onze zielen; kunnen we begrijpen waarom het acaciahout materiaal moest leveren voor de ark, voor de tafel met de toonbroden en voor andere voorwerpen in het heiligdom die over Christus spreken.

Toch heeft de acacia zijn doornen om de schat die hij draagt te bewaken, en dat is de les die we er nu uit moeten trekken. Het opstandingspriesterschap, zo glorieus in zijn doeltreffendheid voor het volk, zoals we al hebben gezien, ontwikkelt hier nieuwe karakters, karakters die op het eerste gezicht zelfs in tegenspraak lijken met de genade die eraan voorafging, maar die dat niet zijn, - zijn slechts de andere kant ervan. Het priesterschap van Pinehas ontspringt aan, en is de voortzetting van het priesterschap van Eleazar, maar wordt bestendig en in stand gehouden door het oordeel; nee, hoe vreemd het ook mag lijken, verzoening wordt gedaan door oordeel: ‘Pinehas heeft Mijn toorn van de kinderen Israëls afgewend, omdat hij met Mijn ijver onder hen ijverig was, zodat Ik de kinderen Israëls niet in Mijn ijver heb verteerd. Daarom zeg: Zie, Ik geef hem Mijn verbond des vredes; en het zal hem en zijn zaad na hem een verbond van eeuwig priesterschap zijn, omdat hij ijverig was voor zijn God en verzoening deed voor de kinderen Israëls.’

Een plechtig en toch heilzaam thema staat ons dus voor ogen. Opnieuw zien we in Sittim het volk van God in hun voortdurende neiging om van God weg te komen. Ze beginnen hun scheiding van de naties waartoe ze behoren op te geven, en aangezien dit geen willekeurige zaak is, maar een noodzakelijke scheiding van de ongerechtigheid waarin dezen waren gedompeld, is het resultaat een wilde en vreselijke licentie. Afgoderij, de degradatie van God, resulteert (zoals altijd) in de degradatie van de mens. ‘Israël voegde zich bij Baäl-Peor, en de toorn van de HEERE ontbrandde tegen Israël.’ Het oordeel, zoals hierin wordt geïmpliceerd, gaat voort: de pest begint zijn dodelijke werk te doen, en om deze woede te stillen

worden de hoofden van het volk veroordeeld om voor de HEERE te worden opgehangen.

Maar de ijverige daad van een Israëliet voorspelt dit vonnis. Te midden van het uitbreken van het geweeklaag onder de vergadering, die nu voor de HEERE verzameld is bij de ingang van de tent der samenkomst, brengt een man van de kinderen van Israël schaamteloos een Midianitische vrouw voor hen allen naar zijn tent. Nu is het dat de ijver van Pinehas ontwaakt: hij voert een snel oordeel uit, en God aanvaardt dit als verzoening. Het is Gods toorn die hij uitvoert, en de toorn wordt van Israël afgehouden: de plaag houdt op.

Merk op hoe, elke keer dat Pinehas genoemd wordt, zijn relatie met Eleazar en Aaron benadrukt wordt. Het is wat de mens het meest uit het zicht zou hebben willen houden. Priesterlijke voorspraak begrijpen we, maar de uitvoering van het oordeel beschouwen we gewoonlijk niet als priesterlijk werk: toch wordt de verbinding hier benadrukt. 'Pinehas' betekent 'mond van koper' en impliceert de vastberadenheid van het woord van God dat hij hier uitvoert. Dus 'Jezus Christus de rechtvaardige' is de titel van Hem die onze Voorspraak is, - rechtvaardig, en de 'verzoening voor onze zonden.' (1 Joh. 2:1-2).

Rechtvaardigheid, ja, goddelijke rechtvaardigheid, werd getoond op de wijze van Zijn werk voor ons; en het kruis is de plechtige verklaring van rechtvaardig oordeel over zonde. Zo buigt elke Christen ervoor, en verheugt zich erin; en hierin was alleen verzoening mogelijk voor ons. Hij droeg onze zonden, zodat wij ze niet hoefden te dragen; omdat Hij het voor ons gedragen heeft, kunnen wij ze niet voor onszelf dragen. 'Hun zonden en ongerechtigheden zal Ik niet meer gedenken'

is nu het onveranderlijke woord van dezelfde rechtvaardigheid van God die het kruis zo volledig heeft gemanifesteerd en verheerlijkt.

Maar als dat zo is, wat is dan de typische betekenis van het tafereel voor ons? Waarom is Pinehas de uitvoerder van het oordeel, in plaats van het te dragen? Waarom wordt het eeuwige priesterschap juist om deze reden tot het zijne verklaard? En waarom verklaart de eigen mond van de HEERE bovenal dat Hij in deze uitvoering van het oordeel ‘verzoening heeft gedaan’ voor de kinderen van Israël?

Gods Woord is waar en onveranderlijk, absoluut zelfconsistent door het hele boek heen; en we hoeven niet bang te zijn om zulke vragen te stellen. Ze te ontwijken of eroverheen te schuiven zou een ernstige oneer zijn voor Zijn Woord en schade aan onze eigen zielen. Maar wat moeten we dan zeggen van dit zeker meest uitzonderlijke aspect van verzoening, door de uitvoering van het oordeel, niet op een plaatsvervanger voor zondaars, maar op de zondaars zelf?

‘Want die onwaardig eet en drinkt,’ zegt de apostel, ‘eet en drinkt een oordeel¹¹ over zichzelf, niet onderscheidende het lichaam des Heren. Daarom zijn er velen zwak en ziekelijk onder u, en velen slapen. Want indien wij onszelf zouden oordelen, zouden wij niet geoordeeld worden. Maar wanneer wij geoordeeld worden, worden wij door de Heer getuchtigd, opdat wij niet met de wereld veroordeeld zouden worden.’

Merk op dat hij expliciet aan christenen schrijft, en geen twijfel laat bestaan over hun christendom, zoals we kunnen zien aan zijn eigen taal, ‘opdat gij niet met de wereld veroordeeld zoudt worden.’

---

11 Zie Rev. Vers., 1 Kor. 11:29, en kanttekening van de algemene vertaling.

Dit betekent natuurlijk dat zij niet van de wereld zijn. Wat een onschriftuurlijke en onchristelijke leer zou het zijn, dat de tijdelijke oordelen die hier op ongelovigen vallen, hen verlossen van de uiteindelijke veroordeling! Nee, zeker; niets anders dan het bloed van Jezus kan de zonde voor God wegnemen, of de goddelozen rechtvaardigen, zodat hij niet voor eeuwig geoordeeld zal worden.

Het oordeel waarover hier gesproken wordt, is het oordeel van kinderen, want alleen kinderen hebben er recht op, zodat 'indien gij tuchtiging verdraagt, God met u handelt als met zonen; want wat is een zoon die de vader niet tuchtigt? Maar indien gij zonder tuchtiging zijt, waaraan allen deel hebben, dan zijt gij bastaarden en geen zonen.' De doorn der verdrukking groeit voor ons aldus aan de shittahboom: het is de tuinkers die voor ons een zo noodzakelijke tuchtiging heeft bewerkstelligd; en wij zien zeker hoe de priester er uiteindelijk mee te maken kan hebben, hoe het werk van voorbede het kan bewerkstelligen.

Als wij terugkijken naar die fundamentele belofte van God aan Abram die wij vinden in het vijftiende hoofdstuk van Genesis, daar waar de HEERE Zichzelf belooft, door alle waarde van het offer voor Hem, om de belofte van erfenis te vervullen, zijn de symbolen die Hem voorstellen in het aldus binden van Zichzelf de vuuroven en de brandende lamp. Dit is de belofte dat de nodige tucht niet zal ontbreken, waar de 'diepe slaap' die op Zijn volk valt dit kan vereisen. En hierop antwoordt later de brandende struik, die niet verteerd wordt omdat God in het vuur is. De Egyptische onderdrukking was dus, aan de andere kant, verbondsgenade. En dit is slechts een voorbeeld van wat een constant principe is van de goddelijke wegen.

En ‘wanneer wij geoordeeld worden, worden wij door de Heer getuchtigd, opdat wij niet met de wereld veroordeeld zouden worden.’ Want hoewel het kruis onze redding is, moet God consistent zijn met Zichzelf. Hij moet heilig zijn in Zijn wegen, - moet laten zien dat Hij niet lichtvaardig met zonde kan omgaan: Zijn regering moet Zijn karakter op de juiste wijze vertegenwoordigen. Zo kan het kruis geen verontschuldiging zijn van tucht, maar verzekert het; zoals Hij tot Israël zegt: ‘U alleen heb Ik gekend van alle geslachten van de aarde; daarom zal Ik u bezoeken voor uw ongerechtigheden.’

Als men zich nog steeds afvraagt hoe dit ‘verzoening doen’ genoemd kan worden, moeten we ons herinneren hoe in het zestiende hoofdstuk gezegd wordt dat verzoening ook door de wierook gedaan wordt, en dat het Hebreeuwse woord, dat de intensieve vorm is van het werkwoord ‘bedekken’, gebruikt wordt met betrekking tot elke nieuwe toepassing van verzoening, zoals we eerder zouden moeten zeggen.

Door zijn ijverige actie bedekt Pinehas, in de lijn van het verzezen priesterschap, zoals hier op ons wordt gedrukt, de kinderen van Israël, NIET los van de waarde van die dood die een verzezen priester impliceert, maar eerder als het aandringen op de waarde ervan. Het is het kruis van Christus waardoor wij voor de wereld gekruisigd worden. Als wij deze positie niet handhaven, is God trouw aan haar en aan ons door haar te handhaven als aan ons; en met betrekking tot Zijn regering is dit noodzakelijk: met betrekking daartoe dekt dit oordeel, hoewel het dat alleen in de handen van onze Pinehas kon doen.

2. (1) We hebben nu de tweede telling van de stammen, de woestijnreis is voltooid en met het oog op hun snelle vestiging in het land; waaraan de claim van de dochters van Zelophehad duidelijk een aanhangsel is. Deze tweede telling is natuurlijk ook bedoeld om te vergelijken met de eerste, - een vergelijking die ons veel lessen zou moeten verschaffen. We zijn echter traag en lui in het lezen ervan; weinigen van ons, het is te vrezen, zouden tot het einde van ons leven hier veel verslag kunnen doen van de betekenis van de wegen van de Heer met ons. Er komt echter een dag waarop alles zal worden verteld en de volledige betekenis ervan zal worden begrepen.

De stammen komen voor ons volgens hun relatie tot elkaar in hun kampen, het kamp van Ruben, de natuurlijke eerstgeborene, is echter de eerste, zoals in de vorige telling, maar hier gaat ook Manasse vooraf aan Efraïm. Het is verantwoording, niet genade, die ons bezighoudt, hoewel genade noodzakelijkerwijs door al Gods handelingen met Zijn volk heen schijnt. De relatie van de stammen in hun kampen heeft een belangrijk verband met hun geschiedenis, omdat wij zozeer gevormd worden door onze associaties (hoewel ze in dit geval niet vrijwillig zijn, maar door God Zelf verordend) en heeft daarom een geschiktheid die we, in zijn geestelijke betekenis voor ons, al hebben overwogen. Individuele verantwoordelijkheid wordt er op geen enkele manier door beïnvloed. Laten we nu eens kijken naar wat deze nummering ons presenteert, in tegenstelling tot de vorige, en in verband met wat we elders van hun geschiedenis kunnen vinden.

(a) Ten eerste, *Ruben*. Ruben spreekt volgens zijn naam over zoonschap, meer natuurlijk dan geestelijk, en toch waarop het geestelijke geënt kan worden. De mens, als nakomeling van God,

is in Zijn gelijkenis prominent door die intelligente wil, in het bezit waarvan zijn verantwoordelijkheid wordt gerealiseerd. Door die wil kan hij zichzelf verlagen tot onder het beest, en door het alleen aan God over te geven wordt hij gezegend en veredeld. Deze lessen hebben we eerder gehad in verband met Ruben. (Gen. 49; Num. 2) Zijn vier zonen hebben we ook kort bekeken in Ex. 6:14 : Henoeh - de 'toegewijde', Phallu - de 'afgescheidene', Hetzron - de 'omsloten', Carmi - de 'wijngaardenier'; - al deze zijn vatbaar voor een goede betekenis, hoewel ze allemaal los van vrucht kunnen staan. Ze blijven als permanente hoofden van families in het verslag voor ons, andere namen worden toegevoegd die van grote betekenis zijn.

Zo is de zoon van Phallu Eliab - 'God is Vader,' - een betekenis die, volgens de eigenaardige dubbelzinnigheid van deze Rubenitische namen, ofwel de claim van louter natuur kan zijn, de val vergetend, of de ware kreet verwekt door de Geest in het hart van het kind van God. Dat dit geen loutere fantasie is, wordt bewezen door de namen van degenen die uit hem voortkomen. Dathan en Abiram hebben ons al de geest van rebellie getoond die gepaard gaat met de aanname van de louter natuurlijke claim. Nemuel, aan de andere kant, - 'besneden door God,' - laat zien hoe, als gebracht tot het besef van 'geen vertrouwen in het vlees' (Fil. 3:3), wij de ware claim van genade kunnen verkrijgen, in een nieuwe schepping: want elk kind geboren in Israël werd besneden op de achtste dag. (Gen. 17:12)

In Nemuel is Ruben dus werkelijk vruchtbaar; - de belofte van zijn naam wordt vervuld. En in de vermindering van zijn aantallen (van zesenvestigduizend vijfhonderd in het begin tot drieënveertigduizend zeventienhonderd dertig aan het einde) kunnen we het verlies leren dat in

ons leven voortvloeit uit vleeselijke redeneringen en pretenties. Laten we opmerken, zoals in overeenstemming met alles wat we van Ruben hebben gezien, dat hij Sihons grondgebied erft, Hesbon zelf wordt herbouwd door de mannen van Ruben (Num. 32:37), hoewel het later een Levitische stad werd in de stam van Gad. Van deze dingen kunnen we meer zien in hun plaats.

(b) Van Simeon is het moeilijk om met duidelijkheid te spreken. De naam die hem gegeven werd, lijkt hem niet te karakteriseren, en Jakob lijkt in zijn profetie over de stam er niet naar te verwijzen. Mozes laat Simeon in zijn zegen helemaal weg. Er is weinig of geen geschiedenis aan hen verbonden: ze lijken over het algemeen geassocieerd te worden met anderen; in het land, met Juda; en hun erfenis valt binnen het deel van Juda (Joz. 19:1): ze hebben geen individuele man van enige speciale prominentie.

Dit alles, als we het bij elkaar optellen, vertelt echter een eigen verhaal, en het lijkt niet alsof we het mis kunnen hebben als we Simeon karakteriseren als de Lot onder de kinderen van Israël. Altijd op zoek naar gezelschap, neemt hij de kleur aan van het gezelschap dat hij houdt, en bereikt nooit individualiteit. In de kwestie van Sichem lijkt hij felheid te hebben ingezogen van Levi, die, bij een andere gelegenheid en in een andere geest, nog steeds de onwrikbare vastberadenheid toont die we zien in het bloedbad van de Hivieten.

Aan de andere kant, in de valstrik van de Midianieten, kunnen we gemakkelijk begrijpen dat ze er diep bij betrokken waren, omdat we in feite zien dat het het gedrag is van een prins van Simeon die de ijver van Pinehas opwekt. Associatie is de vloek van begin tot eind, een geest van afhankelijkheid die hulp zoekt, niet van God, maar

van de mens; en die, hoewel het hun een voorbijgaande schijn van voorspoed kan geven, zich uiteindelijk als rampzalig toont. In het begin van hun woestijngeschiedenis zijn ze negenenvijftigduizend driehonderd sterk, de derde onder alle stammen; maar aan het eind zijn ze slechts tweeëntwintigduizend tweehonderd, absoluut de zwakste van allemaal. Ook daarna komen ze nooit meer in de schijnwerpers te staan: er komt geen enkele naam van betekenis onder hen voor; overhaaste volwassenheid, zoals zo vaak, is overgegaan in een lang verval, dat, voor zover de geschiedenis reikt, definitief is, hoewel het niet kan baten tegen de genade die Simeon uiteindelijk zijn plaats geeft in de herleefde natie.

Van deze genade van God, in zo'n groot contrast met hun geschiedenis, lijken de namen van de stamfamilies op een opmerkelijke manier te spreken. Zo beginnen ze met een andere Nemuel, 'besneden door God', die in Genesis verschijnt als Jemuel, 'moge God hem besnijden!' Hier wordt inderdaad Simeons eigen naam vervuld: een horen heeft God gehoord! Gezegend zij Hij! wij kennen Hem goed.

Vervolgens komt Jamin, 'rechterhand', de plaats van eer en waardigheid, waar alleen genade de kinderen der mensen kan verheffen. Dan Jachin, 'Hij zal vestigen.' Dan Zerah, waarin de eerste, Zohar, 'pracht', meer betekenisvol verschijnt als de 'zonsopgang.' En ten slotte kan Saul, zelfs als de zoon van de Kanaäniet, ons eraan herinneren hoe de Kanaäniet wordt gemaakt om te illustreren, zoals hier in zijn verbinding met de families van Israël, verlossing van de vloek.

(c) De derde stam hier is *Gad*. Zowel vanuit zijn naam als geschiedenis lijkt Gad een krijgersstam; hoewel ze, net als de Arabieren nu, de

pastorale bezigheid ermee zouden kunnen verenigen. In Jacobs profetie wordt hij overwonnen voordat hij overwint, en weet hij zo hoe hij nederlaag in een overwinning kan veranderen. In Lea's mond is zijn naam een profetie van toename; en zijn zeven zonen overleven allemaal in families.

De namen hier vallen echter niet in een gemakkelijke volgorde, en sommige ervan zijn ook moeilijk te interpreteren, zeker; noch bevestigt de zegen van Gad door Mozes meer dan alleen het karakter dat we al hebben gezien dat bij hem hoort. Als we alles met elkaar verbinden, en de juiste nadruk leggen op Jacobs oorspronkelijke profetie, lijkt het erop dat Gad de kracht vertegenwoordigt die wordt bediend wanneer zwakte en nederlaag hun les hebben geleerd, - de goddelijke kracht die zo wordt gevonden wanneer onze eigen kracht is mislukt en gebroken, - een praktische kracht van wederopstanding, die goed past bij de derde plaats waarin we de stam in dit hoofdstuk vinden.

Macht lijkt inderdaad de les te zijn die door dit eerste kamp wordt geïllustreerd - het kamp van Ruben, wiens standaard we hebben gezien als geloof. Deze twee dingen, geloof en macht, staan in noodzakelijk verband. In Ruben zelf vinden we de bron ervan in God de Almachtige, zoals verklaard in het verbond van de besnijdenis, dat de relatie met Hem bevestigt als zijnde in genade, in een nieuwe schepping. In Simeon, vervolgens, is de alliantie die macht geeft alleen met God; hoewel, natuurlijk, als we met God zijn, we onze relatie zullen realiseren, en helpers voor elkaar zullen zijn volgens Zijn verordening.

Hier moeten we echter buitengewoon voorzichtig zijn; want op elkaar leunen is nog steeds zwakte, en geen kracht. Hier, daarom, zoals we nu bij Simeon vinden, moet de besneden Nemuel eerst komen, zodat de Jamins en de Jachins op hun plaats kunnen volgen. Ten derde geeft Gad ons de praktische verwerving van de les, allereerst door middel van gerealiseerde zwakheid en nederlaag, zodat alleen God verheven kan worden, - een praktische opstandingsles die werkelijk gezegend is om te leren.

(2) Het tweede kamp hier is dat van Juda, wiens standaard rechtvaardigheid is, eerst in de volgorde van strijden, zoals Paulus het noemt in zijn brief aan Timotheüs (2 Tim. 2:22), 'volg rechtvaardigheid, geloof.' Hier is er een andere gedachte, en een andere kant van rechtvaardigheid gezien in de plaats die aan Juda is toegewezen, die spreekt, geloof ik, van dienstbaarheid. Alle gehoorzaamheid is dat, natuurlijk; zelfs voor degenen 'die alleen maar staan en wachten.'

Dat Juda als eerste van de drie geassocieerde stammen komt, is eenvoudig genoeg. De uitstroom van het volle hart naar de mens is in dienstbaarheid, zoals het naar God is in lofprijzing. De geest van lofprijzing is het die de wetmatigheid verbant en het leven tot een waar offer aan God maakt. Dan kan Issachar inderdaad volgen, en de landman die werkt, deelgenoot worden van de vrucht; Zebulon spreekt over die openlijke, erkende associatie van God met ons, die het zegel is op ware arbeid. Laten we dan vanuit dit gezichtspunt naar Juda kijken en zien waaraan de gevonden namen ons kunnen herinneren.

(a) Eerst worden we teruggevoerd naar Er en Onan, zodat we ons kunnen herinneren wat een geschiedenis die van Juda's familie was. In deze vinden de vijandschap tegen God en de ongerechtigheid waarin het zich toont hun veroordeling en verdwijnen. Geen vrucht van gerechtigheid - Tamar, de 'palm' - kan hieruit voortkomen. In de derde zoon, Selah, vindt Juda's zaad als het ware zijn opstanding, en zijn naam spreekt van 'vrede', die nu voor het eerst wordt gevonden.

Shelah is vruchtbaar, maar veel meer Tamars zaad; waarvan Perez, de 'doorbreker', uitbarst in een veelsoortige vrucht, die de hele latere geschiedenis van Juda vult. Vandaar komen haar koningen, en haar grote Koning; terwijl tweeling met Perez Zerah komt. of de [zons] opgang, van wie later zangers komen, zoals Ethan, en krijgers, zoals Shammah, Sibbechai, Maharai, dappere verdedigers van de troon. Een beetje zorg kan hier gemakkelijk de betekenis vinden.

Twee families van Perez verdienen speciale vermelding: Hetzron ('omsluiting?') en Hamul ('meelevend'). Zij vertegenwoordigen wellicht tendensen die gemakkelijk met elkaar in tegenspraak raken, en dat zou niet moeten, maar waarvan de ware betekenis in de eenheid wordt gezien, zoals bij de ommuurde palmstam waaraan we hebben gedacht en die zijn overvloedige vruchten draagt.

Deze geschiedenissen zijn in ieder geval, daar kunnen we zeker van zijn, gelijkenissen, zelfs voor de geslachts-registers, die, als dat alleen, zo volkomen verwaarloosd zijn, of op een manier bewerkt zijn die van alle nut is ontdaan. Laten we alleen bedenken dat God in heel Zijn Woord aan onze zielen denkt; en wij hebben de volste garantie voor de interpretatie van namen. 'Het is de glorie van God om een zaak te verbergen,' zegt de wijze man; 'maar de eer van koningen

om een zaak te onderzoeken.’ (Spr. 25:2) Waar zijn Gods koningen vandaag de dag? En wie zal luisteren naar de stem die zegt: ‘Weet u deze gelijkenis niet? En hoe zult u dan alle gelijkenissen kennen?’

(b) Issachar volgt, op zoek naar, zoals zijn naam al aangeeft, beloning: zo verwacht elke arbeider de vruchtbare velden die zijn werk rechtvaardigen. Issachar heeft maar vier zonen, waarvan de naam van de eerste blijkbaar de enige grote man van zijn stam, Tola, is de rechter van Israël na de dood van Abimelech. Tola’s naam is betekenisvol genoeg als les voor de groten: het betekent ‘een worm’, of liever, de coccus van de eik,¹² die de ‘scharlaken’ of ‘karmozijnrode’ kleurstof produceert die in het Oosten wordt gebruikt, en waarmee het ‘scharlaken’ werd geproduceerd dat we kennen in het voorhangsel van de tabernakel en elders.

Tola’s naam, de eerste in de lijst van de families van Issachar, lijkt duidelijk te leren wat een fundamenteel principe is voor allen die uit hun arbeid de beloning moeten vinden die ze zoeken. ‘Scharlaken’, of beter ‘karmozijn’, is de bloedkleur, en de manier waarop het wordt geproduceerd, spreekt duidelijk in dit opzicht. Maar hoe plechtig is

---

12 Eigenlijk het kermesinsect, *Coccus ilicis*, (Coccus van de eik); de cochenille is de coccusactussen en Amerikaans.

Noot vertaler: Kermes is een insectengeslacht uit de schildluizen. Het behoort meer bepaald tot de Kermesidae. Linnaeus benoemde in 1758 het geslacht *Coccus* met als typesoort *Coccus ilicis*. In 1798 werd dit door Pierre André Latreille hernoemd tot *Kermes* nadat het eerder met *Chermes* was aangeduid. De naam is zeer oud en verwijst naar de kleurstof kermes die uit het kermeszuur van het bloed van de wijfjes van *Kermes vermilio* gewonnen werd (bron wikipedia kermes).

dan de taal van de tweeëntwintigste psalm: 'Ik ben (tola) een worm, en geen mens!' Hij, van wie deze stem werkelijk is, daalde inderdaad af om voor ons Zijn verlossingswerk te doen, in een onmetelijke diepte, beneden de plaats van de mens zoals God hem eerst schiep, de plaats waarin Hij, eenvoudig als menswordend, was afgedaald. En de Tola's zijn zij, die, de diepte van Zijn vernedering hebben geleerd, hierin hun eigen vernedering hebben leren herkennen, en zo hun plaats op Jobs afvalhoop hebben ingenomen, zich er voortaan van bewust dat voor hen de vergelding, indien het niet in een hopeloos oordeel is, louter 'genade' moet zijn. (2 Tim. 1:18)

Hoe passend leidt Tola dan onder de families van Issachar. Dan wordt eerst met Puah de 'uiting' veilig. Het zal niet langer zijn voor de glorie van de mens, maar in een waarachtig getuigenis van Hem van wie niet langer wordt gehoord met het gehoor van het oor, maar die het oog heeft gezien, en in de volste glorie in de afgrond van verdriet. Niet alleen zullen de lippen dit 'uiten': het leven zal uiting zijn, of er is geen echt leven. Zo kan Jashub, 'hij keert terug', na Puah, aangeven. Zo kan de verloren zoon; en dit is wat bekering in de ware zin aangeeft, een terugkeer naar God. Ten slotte, en op de vierde plaats, passend bij de zwakheid waaraan het ons herinnert, hebben we Shimron met zijn waarschuwendende noot. 'Op zijn hoede' kan misschien beter dan wat dan ook zijn naam uitdrukken.

(c) Dit voltooit Issachar: Zebulon die volgt is moeilijker te interpreteren. In zijn naam, en volgens wat hij vertegenwoordigt in Jakobs profetie, lijkt hij qua karakter nauwe verwantschap te hebben met Simeon. Maar er is een verschil: Lea's 'Nu zal mijn man bij mij wonen' zou wel eens de vreugdevolle taal van Israël kunnen zijn, gezien

de relatie die Hij die in hun midden woonde met hen was aangegaan. De scheiding van Zichzelf die hiermee wordt geïmpliceerd, Zebulon, in Jakobs woorden, negeert de handel met de heidenen. Het is niet een positieve alliantie met deze of gene natie die zozeer lijkt te worden aangegeven, maar het verlaten van Gods omheining om zijn eigen dingen onbelemmerd buiten te zoeken.

Hier, aan de andere kant, lijkt Zebulon te rusten in de beschutting van de goddelijke armen; en we denken, als we naar de namen van zijn families kijken, aan die associatie van God met ons, die, waar het gevonden wordt, het manifeste zegel van God is op de wegen die Hem behagen. Wat het in ons impliceert kan misschien niet beter worden uitgedrukt dan gewoon in tevredenheid om daar te zijn, - de omsluitende armen niet gevoeld als een beperking, maar als een beschutting, geen statuten, maar liederen; waarmee we de cirkel hebben getraceerd, en nog eens terugkomen op Juda.

De namen van de drie families lijken te spreken over de realisatie van dit wezen met God, in de vorm van zegeningen die dit met zich meebrengt: Sered, ontsnapping, de vreugde van de duif die is gevluht voor de stormachtige wind en de storm om te rusten in zijn heiligdom; Elon, 'eik' of 'kracht', wat de eik symboliseert en wat God is voor de zwaksten die naar Hem zijn gevluht; ten slotte Jahleel, 'verwachting van God', het gezegende resultaat voor iemand die is gespeend van andere afhankelijkheden, waarin de behoefte van het schepsel zijn heiligste uitdrukking vindt en zijn geestelijke interpretatie.

(3) Het derde kamp is nu dat van Efraïm, waarin we echter vinden, - het is volkomen begrijpelijk waarom - Manasse op de eerste plaats.

Dit is, zoals we hebben gezien, de volgorde van voortgang, als Efraïm ons de leidende gedachte geeft. Op deze plaats kan Manasse de oprechtheid van het hart vertegenwoordigen, zoals bij de apostel in Fil. 3:13; en uit hem ontspringt Machir, 'iemand die zich herinnert'? Want zoals enerzijds vergeten de vrucht van herinnering is, zo vergeten wij ook om te herinneren: het vastberaden afkeren van dingen hier is om zich bezig te houden met de dingen daarbuiten: 'richt uw gedachten op de dingen die boven zijn,' zegt de apostel, (Kol. 3:2, kantlijn) 'niet op de dingen die op de aarde zijn.'

Van hier ontspringt weer Gilead, het 'rotsachtige,' hard, zoals het mag lijken, en ruw, maar sterk; en Gilead vertakt zich in zes families: Jeezer, 'waar hulp is;' Helek, 'gelijke verdeling;' Asriel, 'goddelijke band'; Shechem, 'schouder' - dat wat de last draagt; Shemida, 'naam van kennis' - sprekend over die ene Naam, in het begrijpen waarvan inderdaad ware kennis is? Ten slotte, Hephher, 'een graafwerk, een put' - de serie eindigt met dat wat zorgt voor permanente verfrissing en groei.

Zelafead, de zoon van Hefer, wordt hier niet geïntroduceerd als het hoofd van een aparte familie in Manasse, maar als degene die de weg voorbereidt voor wat in het volgende hoofdstuk volgt.

Efraïm komt na Manasse met drie zonen en een kleinzoon. Er is veel moeilijkheid verbonden aan deze namen, die een intelligente geloofsstudie nodig hebben die ze nog nooit hebben ontvangen. Ik probeer daarom niet hun verklaring te geven. En precies hetzelfde moet gezegd worden van -

Benjamin, waar de vele vragen die zijn opgeworpen, als ze met een meer geestelijk doel dan een droge regeling van moeilijkheden waren beantwoord, ons allang in het bezit zouden hebben gesteld van datgene wat niet alleen de moeilijkheden definitief zou hebben opgelost, maar voor ons ook vruchtbaar zou zijn geweest in ware zegen; zoals het nu is, moeten we doorgaan, omdat er geen plaats is voor kritiek die nog onvruchtbaar is, en waarmee nu bijna iedereen die de wens en vaardigheid heeft, gemakkelijk kennis kan maken. De verbinding van Benjamin met het kamp van Efraïm is al kort besproken.

(4) We komen nu tot het vierde kamp, dat van Dan. Dan, hoewel slechts de tweede in aantal van de stammen van Israël, heeft slechts één familie, die van Shuham, net zoals er slechts één zoon aan Dan wordt toegeschreven in Gen. 46, Hushim. De natuurlijke gevolgtrekking is dat Shuham en Hushim dezelfde zijn, en dat de ene naam door omzetting de andere is geworden; maar dan moet de omzetting zelf een betekenis hebben: de eerdere naam betekent 'haasten', terwijl de laatste 'depressie, vernedering' is.

Dan, kind van de dienstmaagd, staat nog steeds voor de geest van heerschappij - een heerschappij die terecht dienstbaarheid is, maar die in de mens zo gemakkelijk de tirannie van trots en eigenbelang wordt. De eerste plicht van de regering is zelfbestuur; en de school van de heerser is daarom die van tuchtiging. Zo is het ook met Gods koningen: het einde van de woestijn was de school van Mozes, waar hij die ooit overhaast was geweest in het oordeel, de zachtmoedigste van alle mensen werd. Ook David had niet alleen zijn herdersopleiding,

maar ook zijn ellende door de hand van Saul. En nu geldt voor ons ook dezelfde regel: als wij lijden, zullen wij ook met Hem regeren.'

De ene naam hier kan dan een betekenis hebben; en de verandering van de oude vorm laat zien hoe Dan van de haastige geest van het zelf uitgroeit tot zijn juiste vorm en tot een menigte. Vernedering is Gods manier van verheffing en er is geen andere manier: het hart wordt geoefend, het oog wordt opgehelderd, de nevelen rollen weg; de beproeving heeft zijn werk gedaan door Hushim te transformeren in Shuham. Dan wordt inderdaad een prins en vervult zijn naam.

Asher is ook het kind van een dienstmaagd, en zijn plaats in verband met Dan is al aangegeven; maar noch in het geval van Asher noch van Naftali spreken de namen nog met duidelijkheid, terwijl profetie en geschiedenis ook relatief stil zijn. Onwillig moeten we ze hier dus zonder opmerzaamheid laten.

(5) Hiermee sluit het eerste deel van wat duidelijk een zevenvoudige reeks is; de laatste drie delen zijn verschillend van de eerste vier, zoals zelfs de nummering van Levi verschillend is van die van Israël, met wie zij geen erfenis hebben. Deze vijfde sectie bepaalt nu dat overeenkomstig het aantal stammen hun erfenis in het land aan hen zal worden toegewezen. Deze aantallen vertegenwoordigen duidelijk winsten of verliezen waarvoor zij verantwoordelijk waren; en zoals zij zo hadden gefloereerd, zo zouden zij erven. De sectie vult daarom precies zijn numerieke plaats in en bevat een zeer plechtige waarschuwing voor ons. Het 'lot', volgens welke de verdeling zou plaatsvinden, maakt dit nog directer van de Heer. (Spr. 16:33)

Zo weinig compleet - tot onze algemene schande - is de loutere schetsmatige interpretatie van dit hoofdstuk voor ons geweest, dat noodzakelijkerwijs niet geprobeerd kon worden de les van de nummering zelf in detail te geven. Ik voeg daarom hier van een ander aantal opmerkingen toe die niet alleen op zichzelf van groot belang zijn, maar die ook kunnen helpen de ijver van anderen te stimuleren om met meer geloof te kijken naar de schijnbaar meer onvruchtbare plekken van Gods kostbare Woord. Op onvruchtbare plekken is het dat het erts wordt gevonden door de arbeid van de mijnwerker.

‘Hier, niet minder dan elders, zijn de getallen van belang, wat duidt op voorspoed (Gen. 48:19) en kracht, (Luk. 14:31).

Ruben (Num. 1:20; 26:5) staat bovenaan de lijst, - de eerstgeborene, en daarom gerechtigd, volgens de natuur, tot het leiderschap; maar vanwege zonde, zou hij de uitmuntendheid niet hebben. In deze veertig jaar durende omzwervingen, neemt zijn aantal af, - aan het einde zien we hem zwakker dan aan het begin. Als we naar zijn geschiedenis kijken om een reden hiervoor te vinden, komen we bij de opstand van Dathan en Abiram, die van deze stam waren (Num. 16:1).

Verlangend om leiders te zijn, onder het voorwendsel dat ze hun rechten voor het volk opeisten, rebelleren ze tegen Gods gezag in Mozes, keren in hun hart terug naar Egypte en morren over de beproevingen van de weg. Een snel oordeel overvalt hen, - de aarde opent zich en verzwelgt hen, maar het zuurdesem van hun voorbeeld verspreidt zich onder het volk, en de opstand wordt pas bedwongen wanneer veertienduizend door de plaag worden gedood. (Num.

16:49) Hoeveel, net als deze kinderen van Ruben, die uit pure eigenzinnigheid in opstand komen tegen Gods gezag en morren over de beproevingen op hun weg, waardoor ze alleen maar zichzelf en hun broeders verzwakken en ontdekken dat ze, in plaats van verhoogd te worden door hun onafhankelijkheid, vernederd zijn geworden!

Als we naar Simeon kijken, worden we getroffen door de krimp van negenenvijftigduizend driehonderd naar tweeëntwintigduizend tweehonderd, - zijn kracht was maar weinig meer dan een derde van wat hij aan het begin had, en we kunnen niet anders dan ons herinneren dat het een prins van deze stam was die de voornaamste overtreder was bij Baäl-Peor, aan wie ook summier het oordeel werd voltrokken (Num. 25:8); en ongetwijfeld namen zijn broeders (vs. 6) die deel hadden aan zijn zonde ook deel aan zijn oordeel, waardoor Simeons gelederen jammerlijk werden uitgeput.

Maar wat was deze zonde die zo'n verwoesting aanrichtte? Wat Balaks pogingen om te vervloeken niet konden bewerkstelligen, deed vermenging met de Midianieten, in zekere mate. Rebelle, de zonde van Ruben, laat de stam niet zo zwak achter als vermenging met vreemde mensen. Dan Simeon, hoeveel, helaas! van Gods volk hebben bewezen, zoals Simeon hier deed, dat vermenging met de wereld hun kracht ondermijnt en hun geestelijke voorspoed vernietigt! Het is de Pergamos staat van de Gemeente - huwelijk met de wereld, en wordt zo beschreven in Openbaring 2.

Ook toen, alsof in een plechtige waarschuwing, was het aan het einde van de reis dat Simeon zo zondigde, en er was geen tijd voor herstel. Net als Salomo daarna, en Lot daarvoor, is het laatste dat genoemd wordt de zonde, en hun lamp (van getuigenis) gaat uit in duistere

duisternis. David faalde ernstig, maar er was een goede mate van herstel (hoewel hij zijn littekens tot in het graf droeg). Laten we oppassen voor de eerste symptomen van kilheid of wereldlijkheid, opdat ook wij, net als Simeon, onze laatste dagen hier niet getekend zien door onherstelbaar falen.

Gad laat ook een verzwakking zien aan het einde. Zijn uiterlijke geschiedenis laat geen reden zien hiervoor, tenzij zijn nauwe band met Ruben en Simeon (Num. 2:10-16) hem een deelgenoot maakte in hun zonde en oordeel. Omgang met slechte werkers, zelfs als iemand uiterlijk geen deelgenoot is, heeft een verzwakkend effect. Hoe kunnen we dit overal zien! - een herhaling van Jonathan, - zelf oprecht; maar verbonden met het huis van Saul. Veel van Gods volk worden zwakker, door gemeentelijke, zakelijke, sociale of familierelaties met degenen die hen in wereldlijkheid meeslepen.

Geheime oorzaken ondermijnen de kracht van Naftali, en hij komt uit het werk zwakker met achtduizend man toen hij erin ging. Zonder iets ongewoons aan zijn kant, is hij achteruit gegaan. Laten we oppassen dat kleine vossen onze wijngaarden niet bederven, - opdat we, hoewel uiterlijk onberispelijk - met niets positiefs in ons gedrag om te worden veroordeeld zoals in Ruben, of in onze omgang met Gad, nog grotere achteruitgang laten zien dan beiden. Het is het verlies van de eerste liefde, zelfs waar er overvloedige werken zijn, die zulke zwakte brengt.

Vruchtbaar Efraïm lijkt zijn naam tegen te spreken, hij verliest achtduizend man. Het is één ding om een naam te hebben door genade, maar iets heel anders om het te bewijzen in onze wandel.

Maar deze catalogus heeft ook een positieve kant. Waarschuwingen alleen zouden ons kunnen ontmoedigen. Bovendien is het niet waar dat de woestijn een plek is die alleen maar verzwakt: integendeel, als je er goed doorheen gaat, wordt de kracht vernieuwd - 'uw pond heeft tien pond gewonnen.' Daar is Juda, die in die veertig jaar van beproeving bijna tweeduizend wint. Stimuleerde Kaleb's geloof hen allen? (Jozua werd misschien niet zo nauw geïdentificeerd met Efraïm, hoewel hij tot die stam behoorde, als de metgezel van Mozes - Ex. 33:11)

Jonathan en David, en een groot aantal anderen, laten zien wat het geloof van één man kan doen om anderen te bemoedigen. Gezelschap met een man van geloof is nuttig; tenzij we, zoals Lot, op hem leunen, in plaats van zijn geloof na te volgen. Kaleb kon aan het einde van zijn reis zeggen (Joz. 14:11): 'Tot nu toe ben ik vandaag even sterk als ik was ten dage dat Mozes mij zond: zoals mijn kracht toen was, zo is mijn kracht nu, voor de strijd, zowel om uit te gaan als om in te komen.' Zo spreken de aantallen van Juda van onverminderde kracht. Moge het zo zijn met ons aan het einde. Issachar en Zebulon, in hetzelfde kamp als Juda, kunnen hetzelfde getuigenis afleggen - dat de woestijn niet noodzakelijkerwijs verzwakt. Zelfs hier is er een verschil - Issachars toename van bijna tienduizend is veel groter dan die van Zebulon. Degenen die slagen, doen dat in verschillende mate.

'Manasse keert de ervaring van Efraïm om en is een illustratie van het feit dat 'vele eersten de laatsten zullen zijn, en de laatsten de eersten.' Menige oprechte, rustige, ploeterende christen, zonder enige glans, zal aan het einde een rooskleuriger verslag laten zien dan zijn broeder, die ogenschijnlijk zoveel betere vooruitzichten had.

‘Dan, al groot, wordt groter; terwijl Asher, van een van de kleinere stammen, zijn plaats inneemt bij de grootste. Vriend, kom hogerop’ zou je van hem kunnen zeggen.

‘Wat een verschillende resultaten, zowel van mislukking als succes! En die door verschillende redenen verklaard kunnen worden. Hier zijn aanwijzingen voor kleine en grote mislukkingen, voor kleine vooruitgang en verbazingwekkende vooruitgang. Kunnen we deze twee catalogi niet nemen en er een beeld voor onszelf in zien, en de les leren? God laat ons zien dat er aan het einde een onderzoek zal worden gedaan - ‘we moeten allemaal voor de rechterstoel van Christus verschijnen.’ In deze beelden kunnen we het einde vanaf het begin lezen, en zo wijs zijn en proberen dagelijks goud, zilver en edelstenen te verzamelen, alles vermijden wat ons zou verzwakken, en rekenen op die genade die ons op adelaarsvleugels draagt.

‘Hoewel de weg lang en somber is, Zal hij de kracht van de adelaar nog steeds vernieuwen; Frisse kleding en onvermoeide voeten, Vertellen hoe God je erdoorheen heeft gebracht.’ (S. Ridout, *Help and Food*, vol. 7, pp. 253-257)

(6) Wij vinden nu afzonderlijk de families van Levi, en hun aantal. Met de namen zijn we min of meer bekend. Naast de drie hoofdfamilies van Gerson, Kohath en Merari, waarin de stam als geheel was verdeeld, vinden we in Gerson de familie van Libni prominent, in Kohath die van Hebron, terwijl de twee zonen van Merari een gelijke rang hebben gekregen; aan hen worden de Korachieten toegevoegd, ook van Kohath, maar die hun geschiedenis een uitzonderlijke plaats geeft.

Ten slotte komen van Kohath ook Aäron en zijn priesterlijk huis, Mozes en Mirjam. Aärons vier zonen worden gespecificeerd, en de dood van Nadab en Abihu. Nergens is het kwaad opvallender dan in de stam van Levi; nergens is de overwinning van genade daarover duidelijker. Deze diepten en hoogten die bekend zijn, zijn volkomen geschikt om effectieve dienaren en vreugdevolle aanbidders te maken zoals die in deze stam worden vertegenwoordigd.

(7) Het zevende gedeelte brengt ons tot het indrukwekkende slot, waarin we zien hoe zeker Gods woord is vervuld met betrekking tot de generatie die zondigde in de woestijn. Zo zal de geschiedenis van de mens uiteindelijk Zijn trouw en waarheid tonen, totdat het laatste 'Het is gedaan' de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde in eeuwige zaligheid bevestigt.

Appendix

Het beroep van de dochters van Zelafead is duidelijk een appendix van het zesentwintigste hoofdstuk, waarin het volk is geteld met het oog op de erfenis. Het is een aanvulling op de wet van de erfenis, waardoor God het geloof verzekert dat op Hem rekt zonder titel (behalve dat, het zekerst van alles, in Zijn eigen natuur) van Zijn macht en wil om het te beantwoorden.

3. We komen nu tot wat al vooruitloopt op wat we pas volledig bereiken aan het einde van Deuteronomium. Jozua wordt aangesteld om Mozes op te volgen, zoals Eleazar Aäron is opgevolgd; en het hoeft niet vreemd te zijn om te zien dat zoals Mozes en Aäron verbonden waren voor de bevrijding uit Egypte, zo nu Jozua en Eleazar verbonden zijn voor de intocht in het land. Hun relatie is

in dit opzicht anders, dat terwijl Mozes in het eerste geval op alle mogelijke manieren voorop staat, het nu Eleazar is, en niet Jozua. En hier, wederom, beheerst de geestelijke betekenis alles zo, dat we de typische betekenis duidelijk moeten hebben vastgesteld om dit te begrijpen, wat dan meteen begrijpelijk is.

Eleazar hebben we al gezien als Christus in Zijn hemelse priesterschap - als opgestaan en ingegaan in God, zoals Aäron over Hem spreekt in verband met het offerwerk van het kruis in het bijzonder, hoewel er aan beide kanten links zijn met de andere, die de identiteit van de priester door en door laten zien, en dit natuurlijk veel meer aan Aärons kant dan aan die van Eleazar. Het kruis is het fundamentele priesterlijke werk, Aäron het hoofd van het priesterlijk huis, en daarom is het Aäron die het heiligdom binnengaat op de grote verzoendag, terwijl Eleazar slechts één keer het bloed sprenkelt, in het geval van de rode vaars, waar het gezichtspunt duidelijk past bij de 'dienaar van het heiligdom.'

Als we Jozua vergelijken met Mozes, - beiden, wederom, typen van Christus, - zullen we zien dat Mozes Hem vertegenwoordigt, zoals het lijkt, op bijna elke mogelijke manier. Hij is inderdaad het type van Christus in persoon; Jozua, van Christus in geest, niet persoon - handelend in Zijn volk door de Heilige Geest; en zo is het dat Jozua voor Eleazar staat, het werk van de Geest afhankelijk is van het priesterschap van Christus in den hoge. Zo worden ook Mozes en Jozua door de woestijn samen gevonden, maar de laatste de begeleider van de eerste; terwijl Jozua het is die Israël het land in leidt, waarbij hij de huidige realisatie van de erfenis door geloof voorstelt, zoals Abraham dat in een enigszins ander aspect doet.

Zoals reeds gezegd, is het feit dat Mozes de weg naar Jozua wijst hier duidelijk een type van wat onze Heer tot Zijn discipelen zegt: 'Het is nuttig voor u dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zal de Trooster niet tot u komen; maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden.' (Joh. 16:7) Dit is een waarheid waar we echter even bij stil moeten staan, omdat veel christenen er nog steeds geen juist begrip van hebben.

Het vertrek waar Hij over spreekt is inderdaad heel duidelijk. Hij verliet Zijn plaats op aarde onder de Zijnen, om naar de hemel te gaan waar Hij vandaan was gekomen. Door de Vader naar de wereld gezonden op Zijn glorieuze missie, was Zijn werk nu bijna voltooid, het kruis was de volgende stap op Zijn pad, gevolgd door Zijn opstanding en hemelvaart naar de Vader. Het was een echt persoonlijk vertrek, niemand twijfelt daaraan; en de komst van de Geest in Zijn plaats wordt door Hem voorgesteld als net zo echt en persoonlijk.

De moeilijkheid die zich hierbij in onze gedachten voordoet, lijkt tweeledig te zijn: ten eerste, dat de Geest van God, als een goddelijk Wezen, alomtegenwoordig is; en ten tweede, dat Hij altijd de Auteur is geweest van al het geestelijke werk in degenen die tot God bekeerd zijn: beide dingen zijn onloochenbaar voor iedereen die onderworpen is aan de Schrift. Maar de eerste is niet tegen een speciale komst, zoals die in het Oude Testament vaak aan God wordt toegeschreven, wanneer Hij Zich hier of daar op een speciale manier manifesteert. De tweede is geheel in overeenstemming met de inwoning in gelovigen van nu, waarin Zijn 'komst' wordt bevestigd en uitgelegd.

Dat het een ding van wonderbaarlijke waarde is, verzekeren de woorden van onze Heer ons: van hoeveel waarde, opdat het nuttig zou zijn dat Hij zou weggaan! Hoeveel zou de aanwezigheid van Christus bij ons in de wereld - zo'n aanwezigheid als Zijn discipelen genoten - voor ons vandaag betekenen! Daarmee werden zij zelf gezegend zoals niemand eerder was geweest; toch is dit een zegen waarvoor het de moeite waard is om zelfs die zegen te verliezen! Zeker, geen machtsvertoon, zoals in de wonderen van Pinksteren en daarna, bedoeld kon zijn.

Zulke dingen waren er eerder geweest, - hadden niet nodig dat Christus weg was om ze te hebben, - 'bleven' niet toen ze kwamen, zoals Hij verklaarde dat de Trooster zou blijven. Maar wat voor wonderen zouden voor ons kunnen zijn, als we ze hadden, wat zou Christus onze Heer zijn? Maar de aanwezigheid van de Geest van God in ons, die onze lichamen tot tempels van de Heilige Geest maakt; Geest der waarheid, Geest der heiligheid, Geest der aanneming, Trooster, fontein der kennis, bron van levend water, opdat wij niet dorsten, maar uit de buik stromen van levend water zullen vloeien!

Dit is iets dat ver uitgaat boven welke gave van wonderbaarlijke kracht dan ook: het is de gave aan de Gemeente voor de plaats waartoe zij bestemd is, - haar bekwaamheid om die binnen te gaan en te vullen. 'Wij hebben,' zegt de apostel, 'niet ontvangen de geest die uit de wereld is, maar de Geest die uit God is, opdat wij de dingen zouden weten die ons door God genadig geschonken zijn.' (1 Kor. 2:12).

Hier heeft Christus' afwezigheid ook zijn kracht voor ons. Hij is heengegaan om voor ons de vele woningen van het huis van de Vader te bereiden, want waar Hij is, moeten wij ook zijn; en de Geest van

God, die uit de dingen neemt die van Christus zijn om ze aan ons te tonen, ontwikkelt in ons het hemelse karakter, wat in feite onze heiliging is. Onze harten worden uit de wereld getrokken. De kracht van wat onzichtbaar en eeuwig is, bevrijdt ons van het hele toneel waarin alle strikken en verwikkelingen van de sluwe tegenstander verborgen zijn.

Terwijl we erin zijn, zijn we er niet van: in geloof is de overwinning over de wereld. De heerlijkheid van Christus, aanschouwd in geloof, verandert ons van heerlijkheid tot heerlijkheid. Christus aldus voor ons, een object dat op onze harten is gedrukt, wordt aldus Christus in praktische werkelijkheid: Christus en de Geest worden praktisch één voor ons, en hiervan is Jozua daarom het type: ‘de Heer de Geest’ op deze manier geïdentificeerd met ‘de Geest van de Heer’, zoals de apostel ons laat zien in Korinthe. (2 Kor. 3:17)

Zo kunnen we ook zien waarom Jozua juist op dit punt formeel wordt aangewezen als leider. In de woestijn moeten we, wat betreft leiding, wandelen zoals Hij wandelde. (1 Joh. 2:6) Zijn levende gedaante is voor ons, zoals gepresenteerd in de evangeliën, Mozes in plaats van Jozua, hoewel de laatste, zoals we hebben gezien, ook zijn plaats heeft en ons overal vergezelt. Maar wanneer de woestijn niet langer ter discussie staat, maar het land, dan geeft Mozes zijn plaats op, hoewel zijn woord nog steeds blijft bestaan als leiding die Jozua zelf volgt. (Vergelijk Jozua 1) Alles is daarom in harmonie, zoals altijd in het kostbare, volmaakte, onfeilbare Boek waarmee we bezig zijn.

Afdeling 5. (Num. 28 - 36)

De goddelijke wegen en het einde

De laatste onderverdeling van Numeri geeft ons (zoals altijd in het vijfde deel) de moraal van het boek, - goddelijke principes, waarin de lessen van de tijd de wijsheid van de eeuwigheid worden. Hierin wordt noodzakelijkerwijs de ondergang van de mens erkend; toch wordt door het leren, hoe pijnlijk het leren ook is, nieuwe en wonderbaarlijke zegen ervaren. God wordt verheven, het hart wordt tot Hem teruggebracht, verlossing vertelt Zijn hart, de liederen van de nacht worden de onfeilbare, onophoudelijke lofprijzing van een dag waarop de nacht niet meer komt. De oven van beproeving heeft meer beproefd dan degenen die erin zijn gezuiverd, - het woord van God is beproefd en absoluut zuiver bevonden; en in het vuur heeft, in gezelschap van Zijn volk, een vorm bewogen als die van de Zoon van God.

De draad die karakters als deze verenigt, is inderdaad niet gemakkelijk te volgen; hoewel de plaats van elk zonder veel moeite gerechtvaardigd kan worden, en hun algemene karakter zeer duidelijk is. We zullen daarom onmiddellijk doorgaan om ze in detail te beschouwen, zonder verdere introductie.

1. Voor de zegen van de mens, zoals voor al het andere, moet God Zijn plaats hebben, - moet God zijn. Anders zal er verwarring zijn, en de ontbinding van alle andere banden met die aan Hem.

Daarom is het in dit afsluitende gedeelte van het boek, waarin we het Deuteronomische overzicht en de bevestiging van goddelijke principes hebben, volkomen op zijn plaats dat we allereerst zouden hebben aangedrongen op het behoud van wat God toekomt, zoals bij het offer. Het tweede vers is hier de duidelijke verklaring van wat de strekking is van de volgende twee hoofdstukken: 'Mijn offer, Mijn brood van Mijn vuuroffers, een aangename geur voor Mij, zult gij Mij op hun vastgestelde tijd aanbieden.'

Het is Zijn aanspraak op de mens die hier wordt uitgedrukt, - een aanspraak die genade bevestigt evenals wet, terwijl het ook voorziet in het antwoord erop, zoals wet dat niet kan. En in het offer hebben we, zoals we weten, precies de genade die de symbolen van de wet omsloten en verankerden. Het is het offer dat Gods aangename geur is! En hoe wordt het dan voorzien? Dat Moria lang tevoren had verklaard, - dat God Zichzelf een lam zou verschaffen voor een brandoffer. Maar wij hebben dit zien gebeuren, en kennen het gezegende Lam dat de zonde der wereld wegneemt. Wij hebben aldus het materiaal voor eeuwige aanbidding, en van het Zijne geven wij Hem.

Dit blijft voor ons bestaan nadat alle ervaringen van de woestijn zijn geleerd, de vreugde is erdoor vergroot, niet verminderd. Uit het falen - in Zijn voorziening daarvoor - heeft God voor Zichzelf een blijvende naam opgebouwd. Dit verklaart het gepaste offer op zijn vastgestelde tijd. Want deze vastgestelde tijden hebben we gezien als de viering van de stappen van almachtige kracht en wijsheid naar de uiteindelijke rust, en elke stap levert iets op waardoor die rust zelf zal worden geleverd en waardig zal worden gemaakt om de rust van God

te zijn. Hier zijn de lieflijke offers natuurlijk die welke speciaal zijn voorgeschreven, hoewel de noodzaak van een zondoffer niet wordt vergeten.

(1) En dit blijkt duidelijk uit het eerste gebod hier, - dat wat betreft het dagelijks offer. Hierin benadrukt God, zoals al is opgemerkt (Lev. 6:8, n), dat wat het offer is om te aanvaarden, en wat spreekt van wat in de volste zin een zoete reuk voor Hem is. Om deze juiste uitdrukking te geven, moeten spijsoffer en drankoffer aan het brandoffer worden toegevoegd, - een volledige Christus in de kostbaarheid van Zijn zelftoewijding. Het 'lam' spreekt hier natuurlijk over; twee lammeren, het aantal getuigenissen, een dagelijks getuigenis van de kant van een verlost volk van Hem die hen heeft verlost, en door wie, niet langer 'zonder God in de wereld', hun harten hun glorieuze Koning op de troon zetten.

Op de sabbat wordt dit dagelijkse offer verdubbeld; want de eeuwigheid bevestigt de vreugde van de tijd, terwijl het haar nieuwe kracht van uiting geeft. Onze hoop maakt niet beschaamd.'

Deze twee verordeningen, van het dagelijkse en het sabbatoffer, vallen dan in één sectie. Samen geven ze ons het eeuwige offer, - typisch, de blijvende kostbaarheid van Christus voor tijd en eeuwigheid, waarbij de eeuwigheid alleen bevestigt en benadrukt wat elke dag van de tijd eerder heeft getuigd.

(2) De zes verordeningen die overblijven vallen duidelijk in twee parallele afdelingen, die in essentie overeenkomen met de twee afdelingen van de genoemde feesten, die het werk van God in het christendom en in de uiteindelijke zegen van Israël (de feesten van

de zevende maand) vertegenwoordigen. Het parallelisme is duidelijk; beide beginnen met een nieuwe maan, het tweede gedeelte van elk geeft het werk van verzoening, het derde de voltooide zegen die hieruit voortvloeit:

1. Het begin van maanden.	1. Het feest van de bazuinen, beginnend in de zevende maand.
2. Pascha en het feest van de ongezuurde broden.	2. De grote verzoendag.
3. Pinksteren.	3. Het feest van de loofhutten.

De offers van de eerste drie, zoals hier voorgeschreven, zijn precies hetzelfde, behalve dat ze gedurende de zeven dagen van het ongezuurde brood dagelijks worden herhaald. Die van de eerste twee van de zevende maand verschillen van hen door de vermindering van één stier van het brandoffer, en komen zo weer overeen met die van de achtste dag van het Loofhuttenfeest, nadat de overvloedige gaven van de eerste week ten einde zijn. Er kan daarom geen twijfel over bestaan dat de verdeling van deze feesten (gerechtvaardigd als het ook is in hun typische toepassing) op deze plaats in acht moet worden genomen.

Deze dubbele serie komt echter samen als het tweede deel van deze eerste onderverdeling, waarin het heilswerk van Christus wordt gevierd, want in het eeuwige offer is het eerder Christus Zelf, hoewel het zeker gezien wordt als de Volbrenger van verzoening. Maar hier is het de verlossing zelf; eerst, zoals bekend bij de Gemeente, en dan bij Israël. Overal wordt daarom de bok van het zondoffer aangetroffen, samen met de andere offers, wat in het eeuwige offer niet het geval is.

Laten we nu eens kijken naar de eerste serie; en hier naar de offers aan het begin van de maand of nieuwe maan. Deze herverschijsning van het licht van de maan, - dat wil zeggen, van het licht van de zon op haar, - vinden we in de zevende maand geassocieerd met het feest van de bazuinen, Israëls terugroeping in het licht van God, wanneer de volle tijd van haar zegen zal zijn gekomen. Dit laat ons zien wat de nieuwe maan betekent. De Gemeente als zodanig kan natuurlijk niet worden gezegd dat ze in het licht wordt teruggeroepen; toch wordt de mens in haar, en kenmerkend de heiden die van God is afgefallen, nu teruggebracht.

Bovendien heeft haar geschiedenis laten zien hoe afhankelijk ze is van God voor het doen herleven van genade. Net als die van Israël is het een verslag van voortdurende terugvallen in duisternis, en van herlevingen, door soevereine goedheid, keer op keer. Ook individueel, wat zijn wij schuldenaars aan God voor voortdurende vernieuwing! Hier tonen de twee stieren en de ram, met zeven lammeren, het antwoord van de kant van de mens dat deze genade wekt; getuigend van en weerspiegelen wat Christus voor de ziel is geworden, de subjectieve staat die beantwoordt aan wat objectief is gepresenteerd.

Zo spreekt de stier van dienst; twee stieren, van adequaat getuigenis op deze manier aan God; de ram, van toewijding; zeven lammeren, van de volledigheid van de verlossing die is gegrepen. Deze dingen zullen blijken te verschijnen, in feite, in elke ware herleving. Genoemd naar zichzelf. getuigt de bok van Hem die onze Plaatsvervanger was om dit te bewerkstelligen. God zou geen twijfel hebben over de plaats waar Zijn geliefde Zoon stond, van het oordeel dat door Hem werd gedragen, de 'gelijkenis van zondig vlees' aangenomen.

Deze offers gaan met ons mee door de hele dubbele reeks, verandering is alleen in het aantal van een van de eerste drie, waarmee het begeleidende spijsoffer in constante verhouding staat, een tiende van een efa voor een lam, twee tienden voor een ram, drie voor een stier, - de opvatting van Christus' persoon groeit met die van Zijn werk, als dit echt is. De maten zelf hebben nog een uitlegger nodig. Drankoffers vergezellen de rest ook in de juiste verhouding.

Wij hebben naast de nieuwe maan het Pascha en het feest van de ongezuurde broden; een feest van zeven dagen, gedurende elk waarvan de offers zijn als op de nieuwe maan. De vreugde van Christus, begrepen door de ziel, is inderdaad de noodzakelijke begeleiding van de heiligheid die voortkomt uit de verlossing. Deze dagen beginnen en eindigen bovendien met een heilige samenkomst en vrijheid van slaafse arbeid. Al deze dingen verenigen zich gemakkelijk in betekenis en hoeven nauwelijks meer te worden uitgeweid.

Pinksteren heeft ook zijn bijeenroeping, zijn genoten vrijheid, zijn offers zoals voorheen. Dit sluit de Christelijke serie.

De zevende maand is de tijd van de vervulling van Gods bedoelingen voor Israël, waarmee de zegen voor de aarde verbonden is. Hier heeft het feest van de bazuinen als zijn speciale begeleiding slechts één stier met de ram en zeven lammeren; hoewel, als het begin van een maand, deze in feite worden toegevoegd aan het reguliere offer, zoals wordt uitgelegd. Zo zijn er in feite drie stieren, twee rammen en veertien lammeren, - het aantal, behalve wat betreft de stieren, van de eerste zeven dagen van het loofhuttenfeest.

De veertien lammeren, als tweemaal zeven, kunnen spreken van verlossing voor Jood en heiden, - afzonderlijke groepen echter, en niet langer verenigd, zoals in het lichaam van Christus. De twee rammen kunnen op soortgelijke wijze de wijding van beide uitdrukken. De drie stieren zijn minder eenvoudig te interpreteren: kunnen ze niet aantonen dat de dienst die nu op aarde begint niet alleen uiterlijk en ritueel is, maar innerlijk en geestelijk?

De grote verzoendag heeft ook andere offers dan die hier geboden zijn, en zoals we weten, zijn het deze andere die kenmerkend zijn voor de dag. De offers die hier worden toegevoegd zijn dezelfde als op het feest van de bazuinen - één stier, één ram, zeven lammeren, naast de bok van het zondoffer. Als ze in aantal zijn afgenomen, zoals ze hebben gedaan, lijkt dit nu te spreken van absolute eenheid, zoals zelfs de 7 doet, in tegenstelling tot de 14.

Het glorieuze werk dat is volbracht, wordt aldus erkend in zijn unieke verhevenheid, - alleen, ongenaakbaar, regerend in de menselijke geschiedenis; één wonderbaarlijke daad van dienstbaarheid, één ongeëvenaarde uitdrukking van absolute toewijding, één volmaakte verlossing, in Hem die stond, de Ene voor de velen, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, om ons tot God te brengen. Onderscheid tussen Jood en heiden heeft nu geen plaats meer in de gedachten van de aanbidder: het is hetzelfde gezegende werk voor allen, - voldoende, oneindig, voor allen; en hiervan spreken de aantallen indrukwekkend.

Maar nu, alsof na de stilte van aanbidding de uitbarsting van lofprijzing niet langer kon worden beteugeld, verdubbelen de lammeren op het loofhuttenfeest weer tot veertien, worden de rammen verdubbeld,

stijgen de ossen tot dertien op de eerste dag. Het is de jubelende uitbarsting van duizendjarige vreugde; niet volmaakt als lofprijzing, maar toch ernaar opstijgend, hoewel vanaf dit punt dag na dag afnemend, totdat er op de zevende dag zeven ossen zijn - een ware volmaaktheid, hoewel niet zo volledig als aanvankelijk beloofd leek. Dan, op de achtste dag (die de eeuwigheid markeert, niet de tijd), keren de offers plotseling terug naar het getal van de verzoendag, en voorbij alle macht om te prijzen, wordt de uniciteit van het werk opnieuw gevierd. Daar moet de eeuwigheid zelf het verlaten, - lofprijzing overstijgend.

Zo wordt dan, voorbij alle woestijnervaringen, in het eerste deel van deze laatste afdeling van Numeri God op de troon gezien, zonde machteloos om ook maar een moment de helderheid van Zijn glorie te vertroebelen, die zich door offers alleen maar wonderbaarlijker heeft getoond. Het is waar, het hart van de mens blijkt tenslotte niet in staat om het waardig in zich op te nemen: hij kan er niet, zoals verwacht zou kunnen worden, aan beantwoorden; des te meer wordt bewezen dat genade is wat hij absoluut nodig heeft, en dat hij aan genade schuldenaar moet zijn. Genade zal dan zijn lied zijn voor de eeuwigheid.

2. En nu bereiken we een nieuwe handeling ervan: het dertigste hoofdstuk behandelt een onderwerp dat, naar het lijkt, weinig verband houdt met wat zojuist voor ons is geweest; maar in werkelijkheid in nauw verband staat, zoals we straks zullen zien. Het onderwerp is de bevestiging of vernietiging van geloften. Als een man een gelofte aan de HEERE doet, moet hij zonder mankeren alles doen wat hij heeft gezworen te doen. Als een vrouw echter een gelofte doet, zijn er

voorwaarden die bepalen of het bindend is of niet. Dus als ze jong is en in het huis van haar vader, kan hij de eed verwerpen, en dan bindt het haar niet; of ze kan getrouwd zijn, en haar man verwerpt het. Maar als dezen zwijgen, of ze is weduwe of gescheiden, dan blijft haar gelofte tegen haar, en is ze schuldenaar om het te vervullen.

Het laatste hoofdstuk van Leviticus heeft ons het onderwerp van geloften al voorgelegd. De gelofte is duidelijk een wettelijk verbond, als zodanig; en, vanwege onze zwakheid, verboden in het Nieuwe Testament. Israël nam op de Sinaï zulke geloften op zich, maar het resultaat bewees wat een 'onbezonnen uitspraak van de lippen' het was. 'De wet maakte niets volmaakt:' genade alleen kon dit doen. Toch heeft God in de wijsheid van Zijn regering, ja, in tedere overweging voor de mens zelf, hoewel 'Vader' en 'Echtgenoot' voor hen, (Ex. 4:22; Jer. 31:32), en hoewel de gelofte in Zijn gehoor werd uitgesproken, deze niet verworpen: zij hebben er aldus onder moeten staan en verantwoording moeten afleggen voor de schending ervan.

Helaas, toen het genadige aanbod van verlossing kwam, weigerden ze, hoewel ze toen al lang onder de straf ervan waren, en hielden koppig vast aan hun gebroken contract en blijven er vandaag onder, de blijvende les, gepubliceerd in elk land, van wat de wet is voor hen die er gerechtigheid door zoeken. Moge de mensen luisteren!

Maar er zijn geloften die niet overhaast worden afgelegd door hen die te zwak zijn om ze te vervullen, maar door Iemand op wie God, als een die machtig is, hulp heeft gelegd. Als de geloften van de vrouw standhouden, dank God, dan ook die van de Man! Van Hem is het dat geschreven staat, de ware David, de man van ellende, 'hoe hij aan de HEERE zwoer en aan de Machtige van Jakob een gelofte deed:

Voorzeker, ik zal niet in de tent van mijn huis komen, noch opgaan in mijn bed; ik zal mijn ogen geen slaap geven, noch mijn oogleden sluimeren, totdat ik een plaats voor de HEERE gevonden heb, een woonplaats voor de Machtige van Jakob' (Ps. 132:2-5).

Als Christus dan is opgestegen tot Zijn rust, dan is dat omdat Zijn gelofte is vervuld: Hij heeft een plaats gevonden voor Jakobs God, en in Sion zal God voor eeuwig rusten. Maar dit betreft de uiteindelijke zegen voor hen die zo lang hadden rondgezworven, net als Kaïn, uit het land waar de HEERE woonde; en daarom wordt er nogmaals gezegd: 'Gij zijt opgestegen naar den hoge, Gij hebt de gevangenis gevankelijk weggevoerd, Gij hebt gaven ontvangen voor de mensen, ja, ook voor de weerspannigen, opdat de Here God in hun midden zou wonen' (Ps. 68:18).

Ondanks Israëls ongelukkige gelofte zullen ze teruggebracht worden: de gelofte van een Sterkere heeft het veiliggesteld. En zo zal er een dag komen waarop het 'eeuwigdurende verbond' met hen zal worden gesloten, 'zelfs de zekere genade van David' (Jes. 55:3;) en zij die lang weduwe is geweest, zal in vreugde zeggen: 'Ishi, mijn man! tot Hem die zelfs toen de macht heeft verworven om haar geloften te annuleren en haar eeuwige bevrijding te brengen, - lof aan de liefde die, hoewel gewond, niet verandert, en die uiteindelijk over alle hindernissen zal zegevieren! Dan zullen inderdaad de priesters van Sion bekleed worden met heil; en haar heiligen zullen luidkeels juichen van vreugde.'

De lessen en de principes blijven ook voor ons net zo volledig als voor Israël, wiens glorieuze Koning 'Ishi' is voor ons ook, en wiens geloften niet minder voor ons zijn betaald. Israëls geschiedenis is een

les voor alle tijden; ja, voor de eeuwigheid. De wet heeft een grote plaats ingenomen in de beproeving van de mens, en moet een belang hebben dat gelijk is aan die plaats. Het doel ervan is het terzijde stellen van het schepsel op een manier die hem in eeuwige zegen vestigt. Het houden van de wet zou inderdaad zijn verhoging zijn; maar genade is veel meer dan dit, terwijl en omdat het de verhoging en glorie van God is.

3. Een van Bileams laatste uitspraken was dat de Scepter die uit Israël zou opstijgen, 'alle zonen van oproer zou vernietigen.' 'De laatste officiële daad van Mozes - de laatste daad van de natie voordat ze de Jordaan overstaken om in hun eigen bezit te komen - is om de Midianieten te vernietigen, of zoals het woord betekent, de mannen van twist. De overeenkomst is niet louter toevallig: in de laatste onderverdeling hebben we Israëls wettelijke gelofte gehad, en de impliciete gevolgen daarvan voor henzelf, waaronder ze nu lijden. Onder de hiel van de heidenen zoals ze zijn geweest, heeft God deze gebruikt als een roede van tucht voor hun ruggen; maar wanneer dit zijn werk zal hebben gedaan, en hun verlossing zal komen, zal Hij de roede die Hij heeft gebruikt, breken, en hun zaak wreken op hun tegenstanders.

Voor hen zullen 'het aangename jaar van de Heer' en 'de dag van wraak van onze God' aan elkaar gekoppeld worden (Jes. 61:2). Zo verklaart Hij wie rood in Zijn gewaad van het treden van de wijnpers komt: 'De dag der wraak is in Mijn hart, en het jaar mijner verlost is gekomen.' (Jes. 63:4) Het is ook de tijd van de verlossing van de aarde, waarmee die van Israël verbonden is; de slag die de onderdrukker van Israël treft, is die welke 'hen vernietigt die de aarde

vernietigen.’ (Openb. 11:18) De reiniging en zegen van de aarde zijn gekomen; en wanneer Gods oordelen in de wereld zijn, leren de bewoners van de aarde gerechtigheid. (Jes. 26:9)

Zo zal, net zoals vóór Israël het land uiteindelijk definitief in bezit neemt, de weg van vrede worden voorbereid door de uitvoering van het oordeel en de ‘zonen van de onrust’ worden vernietigd, zo vindt hier, vóór Israël nu de Jordaan oversteekt, het oordeel over Midian, de zonen van de ‘twist’ plaats, - de schaduw van het laatste. Alles toont het karakter van wat er wordt gedaan: het is Israëls wraak, maar toch die van de HEERE.

Pinehas, de priester, de ‘koperen mond’, bij wie het woord van God verblijft, wiens onverbiddelijke ijver ervoor al is bewezen, wordt gezonden als leider van de expeditie, en met hem de zilveren trompetten. Elke stam levert zijn aandeel en neemt zijn deel. De slag valt, snel, onweerstaanbaar, beslissend. Het zaad van de goddelozen wordt afgesneden, (Ps. 37:28,) terwijl geen man van het leger van de Heer valt; die zij zelf als geredde zondaars in hun offer herkennen, niet als een geschenk van wat Hij hun had gegeven, maar als verzoening voor hun zielen.

En zo is een van de principes die de geschiedenis van de woestijn vaststelt, dat God, hoewel groot in genade, niettemin geheiligd zal worden in het oordeel, ook over Zijn tegenstanders; een oordeel waarmee (op de dag daarvan) Zijn volk volledig zal worden. Niet alleen zal Israël Zijn strijdbijl en oorlogswapen zijn (Jer. 51:20,) maar ook de ‘legers die in de hemel zijn’ - de hemelse heiligen, herkend aan hun fijne linnen kleding, zullen het Lam volgen op de dag van Zijn

toorn. (Openb. 19:14-15) Datgene waarin Hij kan leiden, kunnen zij volgen; wat God kan bevelen, kunnen zij uitvoeren.

4. En nu hebben we een opmerkelijke les. Ruben en Gad hebben vee en kijken naar de breedte van weidegronden in de landen die nu zijn ingenomen. Ze willen dat hun erfenis aan hen wordt gegeven in Gilead en Basan, en niet met de rest over de Jordaan trekken. Berispt door Mozes omdat ze zich hebben losgemaakt van het gemeenschappelijke belang, dringen ze toch aan op het verzoek; alleen bieden ze aan om hun kinderen achter te laten in de versterkte steden aan de oostkant, en dat hun krijgslieden gewapend over de Jordaan zullen trekken voor alle anderen om de rest van de stammen te helpen hun bezit te verwerven, en niet uit de oorlog zullen terugkeren totdat ze zich erin hebben gevestigd. Mozes willigt vervolgens hun verzoek in en geeft het land aan hen en de helft van de stam Manasse (die, naar het schijnt, al bezit had genomen van Gilead) op deze voorwaarden.

Commentatoren hebben over het algemeen weinig op te merken over deze keuze van de tweeënhalve stam, waarin ze, afgezien van hun eerste onwil om met de rest de Jordaan over te steken, doorgaans niets verkeerd zien. Matthew Henry gaat echter met zijn scherpere geestelijke waarnemingsvermogen dieper in op de waarheid van wat er wordt geïmpliceerd. Hij zegt: -

‘Twee dingen die in deze wereld gebruikelijk zijn, brachten deze stammen ertoe deze keuze te maken en deze beweging te maken, de lust van het oog en de trots van het leven. Het land was aangenaam voor het oog en het was goed om te weiden. Te veel mensen zoeken hun eigen dingen, en niet de dingen van het algemeen belang of van Christus, en nemen zo te weinig van het hemelse Kanaän. Hun

keuze hield in: 1. Een minachting voor het land van belofte. 2. Een wantrouwen in de macht van God. 3. Een verwaarlozing van de belangen van hun broeders. 4. Een ongepaste raadpleging van hun eigen gemak en rijkdom. ... Het is opvallend dat toen deze stammen nu eerst werden geplaatst, vóór de andere stammen, ze zo lang daarna werden verdrongen vóór de andere stammen.'

De typische betekenis zou duidelijk moeten zijn; en Mozes' vergelijking van hun gedrag met dat van de verspieders geeft dit duidelijk aan. Zij beelden voor ons degenen af die, zoals de apostel zegt, 'een belofte om in Zijn rust in te gaan, nog niet hebben vervuld' (Hebr. 4:1). Christenen zijn een hemels volk, pelgrims en vreemdelingen op aarde; maar volgens de gelijkenis heeft het kleine zaadje, het woord van het koninkrijk, zijn wortel stevig in de aarde geslagen en is een boom geworden, zoals Babylon, die de machten van het kwaad beschermt. (Matt. 13:31-32; Dan. 4:12)

Het koninkrijk is territoriaal geworden, in plaats van individueel, en kan op een kaart worden aangegeven. En merk op dat dit gebied door verovering is verworven. De goden van de heidenen zijn door de God van het christendom behoorlijk onteigend. Ogs gebied is aangevallen door Sihons: de waarheid heeft zich een weg gebaad en veroverd door waarheid te zijn. Wie zou het anders willen? Moet het licht niet noodzakelijkerwijs de duisternis verbannen! Ja, in zekere zin: hoewel dat aan de andere kant waar blijft, dat er een sfeer is waarin 'het licht schijnt in de duisternis', toch 'begrijpt de duisternis het niet.' Het onbekeerde hart geeft geen koninkrijk aan de waarheid. Als de wereld zich op deze manier overgeeft, geeft ze zich over op voorwaarden, en het belijdende koninkrijk van God wordt een compromis.

Zo is het Christendom vandaag; en als dat zo is, waar is dan de overwinning geweest? Zo'n toestand kon niet bestaan, behalve zoals die was ontstaan uit de achteruitgang van het volk van God zelf: 'terwijl de mensen sliepen, kwam de vijand.' En deze slaap, wat heeft die veroorzaakt? Helaas, de invloeden van de nacht op hen die geen kinderen van de nacht zijn; de macht van de wereld op hen die er niet van zijn, zodat zij 'blind worden en niet ver kunnen zien': het land over de Jordaan ligt in de schemering; tegenwoordige dingen zijn die welke gezien worden, - zij letten er nu weinig op dat ze tijdelijk zijn; - zij bouwen hier.

Dit zijn maar de twee en een halve stammen weer; een getal dat spreekt van verdeeldheid en breuk voor het oog, het volk van God verdeeld tegen zichzelf. Dus bouwen ze steden aan de verkeerde kant van de Jordaan, en voeden daar hun kleintjes, hoewel hun gewapende mannen oorlog kunnen voeren met hun broeders aan de andere kant; ja, en kunnen daar prijzenswaardige daden doen.

Maar Mozes verdeelt hun het land! Hij doet dat: maar er wordt daar geen lot voor hen geworpen - Godzijdank is dat niet zo. Hij bedoelt niet om uiteindelijk toe te stemmen, maar zal uiteindelijk beter voor hen zijn dan zij dachten. Toch moet er voor het moment toestemming zijn: hen moet worden toegestaan, zoals vaak mensen moeten, hun zin te krijgen. 'Efraïm is aan zijn afgoden gehecht; laat hem met rust!' Ja, maar niet voor altijd: 'hoe zal Ik u Efraïm overgeven?' 'Efraïm zal zeggen: 'Wat heb Ik nog met afgoden te maken?'' 'God heeft hem zijn weg gegeven totdat hij er genoeg van heeft. Zo is het ook: toch 'Och, dat Mijn volk naar Mij had geluisterd,' zegt de Heer. Verdriet in de tussentijd, - 'verlies' op een echte manier voor altijd, - komt van

die weg van onszelf, waaraan Hij ons toch, zelfs uiteindelijk om ons te redden, moest overgeven.

Dit is dus een van de principes die wij in verband met de woestijn als vaststaand beschouwen. De mislukking van de tweeënhalve stam is voor ons een waarschuwing.

5. Wij hebben nu het verslag van Israëls reizen door de woestijn dat net is afgelopen, en onder de beschermende zorg van Hem die, ondanks al hun eigenzinnigheid en dwaasheid, hen altijd 'geleid heeft langs de rechte weg.' Dit verslag, bijgehouden door Mozes volgens het duidelijke bevel van de HEERE, is voor ons een plechtige herinnering aan hoe onze wegen door Hem zijn gemarkeerd, en door ons nooit mogen worden vergeten.

De twee dingen staan in nauw verband en zijn afhankelijk van elkaar, onze wegen met Hem, en Zijn wegen met ons, hoewel zo verschillend; en wie kan eraan twijfelen dat het hoofdstuk voor ons ons beide geeft (of zou geven) samen. En wat een intens belang zou dit voor ons moeten hebben! Helaas, voor het moment, kunnen we alleen tot onze schande bekennen dat we niet in staat zijn om het met enige zekerheid te lezen. Met hoe weinig duidelijkheid beseft iemand van ons misschien de weg waarlangs de Heer ons individueel heeft geleid! Hoe vaak moet worden beleden dat het slechts het leiden van blinden is geweest langs een weg die ze niet kennen. Toch is het verslag bij God; en hoeveel zouden we missen als we niet langzaamaan het vermogen zouden ontdekken dat we nu niet hebben.

We kunnen over dit hoofdstuk zeggen wat er zo vaak gezegd is over zulke lijsten als we hier hebben, dat hoewel er veel moeite is gedaan

- vaak tevergeefs - om zaken als geografische ligging te traceren, zelfs de betekenis van de namen met weinig zorg is onderzocht, en voor de massa van uitleggers lijkt het idee van enige geestelijke betekenis die eraan verbonden is, niet in hun gedachten te zijn geweest. Moge de Heer Zijn volk wakker schudden voor de treurige oneer die we zo aan Gods heilige Woord hebben gedaan, en die nu alleen nog maar zijn vrucht draagt in die aanvallen op zijn inspiratie, op geen enkele manier zo doeltreffend beantwoord als door de demonstratie van die hogere betekenis erin die ons zozeer is ontgaan. Ongeestelijkheid is de natuurlijke bondgenoot van ongeloof.

6. We zijn nu bij een deel van Numeri gekomen dat op het eerste gezicht nauwelijks tot het gebied lijkt te behoren, en dat in ieder geval heel duidelijk verschilt van de rest. Het is duidelijk dat het ons noch de geschiedenis van de woestijn geeft, noch de moraal van die geschiedenis, maar dat het vooruitkijkt naar de bezetting van het land, en het land zelf behandelt, - hoe ze met de Kanaänieten en de overblijfselen van afgoderij in het land moeten omgaan; waar ze de grenslijnen moeten trekken, - binnen welke grenzen ze hun bezit moeten waarmaken, en andere dingen van die aard.

Hier zou een louter historisch overzicht inderdaad geen moeite hebben met deze verordeningen, die op het punt dat we hebben bereikt heel natuurlijk naar voren komen. In tegenstelling tot wat gewoonlijk het geval is, is het de geestelijke betekenis die alle last lijkt te moeten dragen, en zichzelf moet rechtvaardigen als zijnde werkelijk bestaand.

Ook hier, helaas, heeft de geestelijke interpretatie bijna geen uitspraak gehad: er is geen verslag gegeven van de plaats die deze

hoofdstukken innemen in verband met het woestijnboek. Toch moet het gegeven worden. De volledige perfectie die wij voor het geïnspireerde Woord claimen, zal de gedachte niet toestaan dat hier geen geestelijke betekenis zou zijn, - dat de dingen die hier 'Israël overkwamen' niet 'voor typen gebeurden.' En als er zo'n betekenis is, zou die geproduceerd moeten kunnen worden, als 'geschreven tot onze vermaning over wie de einden der eeuwen gekomen zijn.'

We hebben inderdaad eerder hoofdstukken gehad die naar de bezetting van het land keken (zoals bijvoorbeeld het vijftiende hoofdstuk uitdrukkelijk doet), maar in deze was de link met de woestijn gemakkelijker te onderscheiden. Hier is het niet alleen met iets dat moet zijn wanneer zij in het land zijn dat wij bezet zijn, maar met het land zelf, - een onderwerp dat zelfs duidelijk buiten dat van het boek van de woestijn lijkt te vallen. De perfectie van Gods Woord laat geen twijfel toe. Het is alleen aan ons om eerbiedig te onderzoeken wat de connectie is, en er zal ons zeker een antwoord worden gegeven.

Wat biedt Kanaän ons dan als type? Hier lijkt misschien niet veel ruimte voor twijfel. Er is een algemene overeenstemming onder alle klassen van uitleggers die werkelijk zo zijn, dat Kanaän de hemel vertegenwoordigt, zoals de Jordaan de rivier des doods is die ervoor ligt en waardoor wij naar onze rust gaan. Zoveel kunnen wij zonder aarzeling als waarheid aanvaarden.

Als we teruggaan, zoals we natuurlijk doen, naar de geschiedenis van Abraham, vinden we dit standpunt in hoofdzaak bevestigd; en toch, in schril contrast met de algemene gedachte, is Abraham in het land, een vreemdeling en een pelgrim. Dit kan zeker niet waar zijn van

de hemel wanneer we er daadwerkelijk aankomen, dat we pelgrims zullen zijn in de hemel! En we zien gemakkelijk dat de Geest van God voor ons, in feite, in hem, niet de uiteindelijk rust in de hemel afbeeldt, maar een huidige bezetting ervan nu door geloof, waarmee inderdaad een pelgrimstocht niet alleen consistent is, maar het enige consistente is: het zekere resultaat van een geloof dat zijn hemelse deel binnengaat, is precies deze wandeling.

Kanaän, zoals gezien in verband met Abraham, symboliseert voor ons inderdaad een hemels deel, maar de hemel die als het ware naar de aarde is gebracht, - iets waarmee de tabernakel in de woestijn ons vertrouwd heeft gemaakt, hoewel in een enigszins ander aspect. Men zal echter ongetwijfeld denken dat wanneer, zoals nu, wij Israël, na hun woestijnreis voltooid te hebben, het land in bezit zien nemen, niet om daar vreemdelingen te zijn, maar om daar vestiging en rust te vinden, dat dit nu moet spreken van definitieve rust. De gedachte is natuurlijk: wij moeten hier echter niets als vanzelfsprekend aannemen; de Schrift moet ons stap voor stap leiden, anders zijn we niet veilig; en de minste vermenging van onze eigen gedachten die er niet door gecontroleerd worden, zal verwarring brengen in al onze gezichtspunten en ons omhullen in een mist die echte vooruitgang zal verhinderen.

Kanaän, zoals het nu door Israël bezeten zou worden, was voor hen in ieder geval geen definitief bezit, noch rust voor hun genot ervan. Zij betraden het met het zwaard in de hand; zij moesten het bezit verkrijgen en behouden door het zwaard. Zelfs nu, wanneer hun de grenzen van hun erfenis worden gegeven, vinden wij niets dat lijkt op de volledige omvang van het land dat hun beloofd was, dat was

‘van de rivier van Egypte tot aan de grote rivier, de rivier de Eufraat’ (Gen. 15:18), of, zoals nauwkeuriger gedefinieerd, ‘van de Rode Zee tot aan de zee van de Filistijnen en van de woestijn tot aan de rivier’ (Ex. 23:31).

Hun grenzen raakten op dat moment noch de Rode Zee noch de Eufraat; en de reden is duidelijk: zij gingen het land binnen onder een wettelijk verbond, niet zoals binnengebracht (zoals ze nog zullen worden) overeenkomstig de volheid van goddelijke genade. Als zij in Zijn verbond bleven, zou God hun grenzen uitbreiden (Ex. 34:24; Deut. 12:20), zelfs tot de volledige omvang van de oorspronkelijke belofte (Deut. 1:7); maar dit was afhankelijk van wat er nooit gebeurde.

De beperktheid van het land waarmee mensen Israël nu bespotten - nauwelijks de grootte van Wales - vertegenwoordigt niet wat genade hun als hun deel heeft toegewezen, maar alleen hun onvermogen om hun aanspraak erop waar te maken. Zelfs de grenzen die hun hier zijn toegewezen, waaronder Filistea, Tyrus en heel Libanon, hebben ze nog nooit bezeten; hoewel, met een glimp van komende glorie, Davids koninkrijk zich uitstreekte tot aan de Eufraat. Maar die glimp verdween snel: Israël zelf brak uiteen, en van hieruit gingen ze steeds verder weg in de ruïne waarin ze nog steeds zijn.

Aan de andere kant, wanneer zij hersteld zullen worden in genade en in duizendjarige dagen, zal het land inderdaad het type van de hemel zijn. Laat iemand het beeld in Ezechiël 47 vergelijken met dat in Openbaring 22, waar we in het ene geval het aardse hebben, in het andere het hemelse, en zien hoe ze overeenkomen; zozeer zelfs dat ze met elkaar verward zijn, hoewel hiervoor geen excuus is. Dit

is niet de plaats om erop in te gaan; maar de vaststelling van het feit is voldoende om ons te laten zien op welke manier Kanaän, zoals we het zien in de geschiedenis voor ons, het type is van hemelse dingen.

Het is het type ervan zoals genoten door geloof en anticiperend; in conflict, niet in rust. Kanaän is tot nu toe inderdaad het middelpunt geweest van tegengestelde krachten, die, zich over het land uitstortend, Egyptische, Ethiopische, Hethitische, Syrische, Assyrische, Babylonische, Perzische, Griekse, Romeinse, konden alleen worden afgeweerd door één arm, - de arm waarop Israël werd gesmeekt zich te wentelen, en dat niet deed. God heeft nooit bedoeld dat rust op een andere manier voor hen zou zijn, - een weg eenvoudig voor de eenvoudigen, van kracht voor de zwaksten: maar ze wilden niet luisteren.

Op dezelfde manier is het koninkrijk der hemelen in conflict geweest onder mensen, - voor hen die ogen hebben om te zien, een constant slagveld van krachten die niet alleen aards zijn; en christenen hebben hun aanspraak op hun eigen bezittingen net zo min gerechtvaardigd als Israël dat deed op de hunne. Zelfs rooms-katholieken hebben het voortouw genomen in het aankondigen van een Babylonische gevangenschap van de kerk, waarbij Luther hen duidelijker en overtuigender volgde. Terwijl het overblijfsel dat hieruit voortkwam op verschillende manieren de geschiedenis van Ezra en Nehemia, van Haggai en Maleachi's dagen, heeft herhaald.

Zo is Kanaän, om zo te zeggen, zelf in de woestijn, en het behoort tot dit boek om ten minste de grenzen van Israëls grondgebied af te bakenen, aangezien het, zoals het doet, omgeven is door vijanden, en onderhevig is aan invloeden die werkelijk, en niet altijd duidelijk,

ongunstig zijn. De demarcatielijn moet worden getrokken, van de zuidoostelijke grens van de zoute zee naar de rivier van Egypte en de grote zee, en dan rond Libanon, door de Jordaan naar de zoute zee weer. En is dit niet, in zekere zin, wat de apostel doet in het eerste deel van 1 Korintiërs? - grenslijnen definiëren, voordat hij komt tot de interne orde van die Gemeente die hij in Korinthe aanspreekt, het type zelfs onder de heidenen van datgene wat de geliefde discipel kenmerkt als de 'wereld', de lust van het vlees, de lust van de ogen, en de hoogmoed van het leven?

De tabernakel, hoewel de 'voorbeelden van dingen in de hemelse gewesten,' behoorde tot de woestijn, hoewel afgebakend door zijn koperen pilaren en witte gordijnen van de voorhof. Zo markeert Paulus voor de Korinthiërs de gemeente van dat wat van de wereld is. Hij spant zijn linnen gordijnen uit en hangt ze op met de zilveren haken van verzoening aan de pilaren van goddelijke kracht: - 'Weet gij niet, dat de onrechtvaardigen het Koninkrijk Gods niet zullen beërven? Laat u niet misleiden: noch hoereerders, noch afgodendienaars, ... zullen het Koninkrijk Gods beërven. En sommigen van u waren dat wel; maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd, in de Naam van de Heere Jezus en door de Geest van onze God.'

Dit zesde deel van het laatste deel van het boek verordent dus de verovering van het land en de grenzen ervan, grenzen die we echter hebben zien verruimen overeenkomstig hun getrouwheid, en de vermenigvuldiging van het volk onder de zegen van God.

(1) Het land moet alleen aan God toebehoren, en aan het volk dat het onder Hem bezit; de Kanaänieten moeten worden verdreven, alle

sporen van afgoderij moeten worden vernietigd. Het christendom volgens God is op dezelfde manier exclusief, als een waar koninkrijk van God op aarde. Helaas zijn christenen hierin net zo weinig trouw aan God geweest als Israël van ouds; en soortgelijke resultaten zijn gevolgd: God is gedwongen tot controversen met Zijn volk, waarvan het einde nog niet is gezien.

(2) Wat de grenslijnen van Israël betreft, is het duidelijk dat ze, hoe kortstondig ze ook waren, ze nooit hebben gevuld. We kunnen de geestelijke betekenis nauwelijks traceren, behalve in één gedeelte waar het zo duidelijk is dat het ons dwingt te beseffen dat dit niet op zichzelf kan staan, - dat alleen inzicht ontbreekt aan onze kant wat betreft de rest. In het zuidoosten verdelen de Jordaan en de Zoutzee het eigenlijke gebied van Basan en Gilead, de koninkrijken van Og en Sihon, nu in het bezit van de tweeënhalve stam. Dit was inderdaad bedoeld om door het volk te worden gehouden, zoals Deut. 2:24 afdoende bewijst, hoewel deze stammen er niettemin in faalden hun deel daar te kiezen.

Er zijn dingen die van ons zijn, waarin ons deel niet is: nee, de apostel plaatst de 'wereld' in deze categorie (1 Kor. 3:22); waar we opmerken dat het iets heel anders is, ja, in tegenstelling daarmee, om de wereld aan je toe te laten behoren, en om aan haar toe te behoren. In het ene geval bent u zijn dienaar, in het andere zijn meester. Er is niets seculier voor de christen, niets dat niet geheiligd is voor hen die Gods heiligen zijn. En deze koninkrijken van Sihon en Og, hebben we meetbaar gevonden om zichzelf op deze manier aan interpretatie over te geven. (Zie Num. 21:21-35 aantekeningen)

Niettemin, hoewel de wereld zelf in deze zin ophoudt seculier te zijn, is het toch iets anders om er ons deel aan te hebben; en juist hier tussen Kanaän zelf en het district Gilead, hoe vruchtbaar dit ook mag zijn, heeft God de greppel van de Jordaanvallei diep gegraven als een gedenkteken, waarin de snel afdalende rivier des doods in de zee des oordeels stort, waaruit geen stroom stroomt of terugkeert! Zout en dus onvruchtbaar, en alsof onder de vloek van God, ligt die zee, een ware 'put', meer dan dertienhonderd voet onder het niveau van de Middellandse Zee, terwijl haar eigen grootste diepte weer even groot is. 'De depressie van het meer, zowel van haar oppervlak als van haar bodem onder die van de oceaan,' zegt Mr. Grove, 'is volkomen zonder weerga.'

7. We zijn nu tot de conclusie van het boek gekomen; en de passende conclusie van het boek van beproeving, dwalen en falen is rust in de erfenis die permanent is gemaakt door heiliging volgens God. In de Levitische steden verspreid over het land, in de voorziening van de toevluchtssteden om het te bevrijden van de vlek van bloed, en in de voorziening voor de bestendigheid van de erfenis in de stammen, hebben we een combinatie van verzekeringen dat God nog steeds soeverein is in genade boven alle zonden van de mens, - een genade die heiligheid verzekert, en zo zegeningen bestendigt. Het nummer van dit afsluitende gedeelte is een teken van deze triomf van God die zal worden bereikt ondanks alle schijnbare tegenspraak en nederlaag. Het is het volledige scala van muziek, het kompas van alle melodie; dat kan niet, tenzij God zo oppermachtig is.

(1) Ten eerste hebben we in deze Levitische steden, verspreid over het land, de vervulling van het profetische woord aangaande Levi: 'Ik

zal ze verdelen in Jakob, en verstrooien in Israël.' Maar hoe anders dan we hadden gedacht, is het in dit geval vervuld! Genade toont zich in absolute soevereiniteit over alle zonde. Wat slechts straf leek, is zegen geworden, en in volledige overeenstemming met Gods weg in genade, wordt hij die het onderwerp ervan was geweest, een zegen voor anderen.

Het aantal steden is dus opmerkelijk - achtenveertig; wat niet moet worden opgevat als 4×12 , zoals Keil veronderstelt, maar als 6×8 , waarmee de toevluchtssteden, zes in getal, dan in harmonie zijn. Zes spreekt hier van tuchtiging zoals we zien in de verstrooiing; acht, van het nieuwe karakter dat het aanneemt. De regering van God wordt gehandhaafd, en ter wille van Levi zelf moet hij worden verstrooid. Zaad mag niet in een hoop liggen, of het vervult zijn functie niet. Levi moet Gods getuige in Israël zijn en het zegel van de heiliging van het hele land voor God, een volk waarvan alleen God het deel heeft: 'Zij zullen Jakob Uw bepalingen leren, en Israël Uw wet.'

(2) Vervolgens hebben we, en in nauw verband hiermee, de verordening van de toevluchtssteden. Bloed was op een speciale manier - en hier wordt bovenal één daad overwogen, maar in de toekomst, die het volk hun 'veld van bloed' zou geven, door eeuwen van verbanning uit het land waar ze nu binnenkwamen - dat wat het land voor God verontreinigde. Het doel van de toevluchtsstad was op geen enkele manier om het oordeel af te wenden van iemand die in Zijn ogen een 'doodslager' was. (Verg. vv. 16-18)

Waar kon worden aangetoond dat er opzet was om te doden, pleitte het beeld van God waarin Hij de mens had gemaakt, effectief tegen medelijden. God had in dit geval al lang daarvoor uitgesproken (Gen.

9), en er is geen herroeping daarvan geweest, en kan er geen zijn: ‘al wie het bloed van de mens vergiet, diens bloed zal door de mens vergoten worden; want naar het beeld van God heeft Hij de mens gemaakt.’ Die grond blijft bestaan, en de schuld die rust op het land dat zich hier niet wreekt, kan goed in overweging worden genomen door hen die in deze tijd de doodstraf willen afschaffen: ‘Het land kan niet gereinigd worden van het bloed dat daarin vergoten is, dan door het bloed van hem die het vergoten heeft.’

Waar er daarentegen geen opzet was om te doden, kwam de genade van God om te redden uit de hand van de bloedwreker; maar toch met een ernst die laat zien wat het leven van de mens voor Hem is. Hij kon niet, zelfs niet nadat hij op deze manier onschuldig was bevonden, zomaar worden vrijgelaten, maar moest in de toevluchtsstad blijven tot de dood van de hogepriester en pas daarna kon hij terugkeren naar zijn erfenis in het land.

Keil betoogt dat de dood van de hogepriester werd beschouwd als verzoening, en dat dit ‘duidelijk is uit de clausule, ‘die is gezalfd met de heilige olie’, die vanuit een ander gezichtspunt betekenisloos en overbodig zou lijken. De zalving met de heilige olie was een symbool van de communicatie van de Heilige Geest, waardoor de hogepriester werd gemachtigd om op te treden als bemiddelaar en vertegenwoordiger van de natie voor God.’ Dit geeft echter geen bijzondere betekenis aan de vaak lange opsluiting van de doodslager in de toevluchtsstad, en het houdt ook geen rekening met de gedachte dat het bloed dat Israëls land bezoedelde, bovenal het bloed van Christus was dat zij vergoten hadden, waardoor zij eeuwenlang van hun erfenis zijn afgehouden.

Toch zijn zij nationaal gespaard gebleven, - de Heer Zelf heeft voor hen het overheersende pleidooi gehouden: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.' Verblind door hun eigengerechtigheid en het impliciet volgen van menselijke gidsen, hebben zij de Gezondene van de Vader verloochend en gekruisigd; toch kan God tot hen zeggen door de mond van Petrus: 'Ik weet dat gij het uit onwetendheid hebt gedaan,' en zo zal, hoewel zij in de tussentijd van hun erfenis zijn uitgesloten, de tijd komen waarin zij erin zullen worden hersteld. En die tijd zal zijn wanneer het priesterschap van de Heer, zoals nu uitgeoefend in de hemel, ten einde zal zijn, en Hij zal tevoorschijn komen, Priester en Koning in één, om de tijden van herstel in te luiden waarover de profeten spreken.

Dit zou dan lijken te beantwoorden aan de dood van de hogepriester, terwijl het niettemin waar kan zijn dat zijn 'gezalfd zijn met de heilige olie' hier Hem aanwijst als degene wiens werk het was om verzoening te doen. Het speciale hogepriesterlijke werk van de 'verzoendag' zou lijken te verwijzen, met zijn verordening van de zondebok en zijn zegen voor Israël, wanneer hij die de heilige plaats binnenging tevoorschijn komt. Het is op de verzoendag dat de bazuin van het jubeljaar klinkt, en ieder mens keert terug naar zijn bezit. Alles verenigt zich daarom om ons te overtuigen van de waarheid van deze interpretatie.

Maar het is niet alleen Israël dat de Heer heeft gekruisigd. Heidenen verenigden zich met Joden in die vreselijke daad. 'Waarlijk, Heere, tegen Uw heilige Knecht Jezus, die Gij gezalfd hebt, zijn Herodes en Pontius Pilatus, met de heidenen en het volk van Israël,

bijeengekomen, om te doen al wat Uw hand en Uw raad tevoren bepaald hadden dat er zou gebeuren.’ (Handelingen 4:27-28).

Zo is het kruis de schuld van de hele wereld, maar een wereld die, toen Hij erin was, ‘Hem niet kende’; en om die reden kan datgene wat door hun handen werd opgelegd, nog steeds voor hen van nut zijn als hun verzoening. Het geloof van de heiden kan ook op dit principe alleen worden aanvaard; en in de steden van de Levieten, in de voorziening die door de evangeliebediening wordt verschaft, vindt hij zijn toevluchtsoord. Toch is ook hij, hoewel beschut en veilig, ver weg van zijn erfenis. Ook hij - wij allen - zullen het pas krijgen bij de komst van de Heer. Dan zal voor iedereen de jubeltoon klinken: de Jood is immers slechts een typisch mens; in zijn zonde, in zijn ballingschap, in zijn herstel hebben wij allemaal een persoonlijk belang.

Aldus is dit grootse type van toepassing op alle verlost en; en zoals de passende nabijheid van woestijn-omzwervingen, laat zien hoe de erfenis ons uiteindelijk goed wordt gemaakt, en waar zonde overvloedig was, is genade nog veel overvloediger. Dit bevestigt de derde getuige nu met meer dan voldoende getuigenis.

(3) Hier komen de dochters van Zelafead opnieuw voor ons door de vertegenwoordigers van de hoofden van de families van Manasse. De eerdere beslissing in hun voordeel heeft ervoor gezorgd dat de erfenis van hun vader hun eigendom zal worden, maar er is gevaar dat, als zij buiten de stam huwelijken sluiten, de erfenis door hen uit het bezit van de stam kan gaan en de hele stabiliteit van het stambezit omvergeworpen kan worden.

Het is daarom verordend dat in zo'n geval als dit de erfgename van een vader binnen de stam zal trouwen, en de erfenis van elke stam voor eeuwig aan haar zal worden overgedragen. Zwakte kan zijn intrede hebben gedaan, en het gebrek aan mannelijke erfgenamen lijkt de erfenis in de handen van anderen te geven, uit wier handen de instelling van het jubeljaar opnieuw zou voorkomen dat deze zou passeren. Maar alle dingen moeten wijken voor de eerste grote noodzaak dat de erfenis die door God is toegewezen, moet blijven bij degenen aan wie deze is toegewezen. Niets zal dit veranderen; Niets, gezegend zij God, zal iemand van de Zijnen ervan weerhouden om voor eeuwig te genieten van de erfenis die voor hen is klaargemaakt.

Bijlagen

Bron

1.4 Numbers The Notes from the Numerical Bible. 1 The Law

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2025).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
  1. *Hosea; Amos; Micha*
  2. *Joel; Obadja; Jona*
  3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
  4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
   { Markus
   { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
   { Galaten
1. { Efeziërs
   { Kolossenzen
   { *Filemon*
   { Filippenzen

   { Thessalonicenzen
   { *Eerste brief*
   { *Tweede brief*
   { Korinthiërs
   { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
   { Hebrëëën
   { Timotheüs
   { *Eerste brief*
   { *Tweede brief*
   { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING

Betekenis van de cijfers

De reden voor de betekenis moet worden gezocht in eerdere delen, met name in

Bijlage II. in het boek over de Psalmen.

- 1** Eenzaamheid, singulariteit, uniciteit; eenzaamheid, onvruchtbaarheid. Toereikendheid, macht, onafhankelijkheid, trots, rebellie. Identiteit, onveranderlijkheid, consistentie, eeuwigheid, waarheid, kennis.
- Eenheid* Eenheid, eenheid, harmonie, gelijkmoedigheid, integriteit, rechtschapenheid, gehoorzaamheid, overeenstemming, vrede.
- Voorrang* Suprematie, leiderschap, heerschappij; begin, oorzaak, gelegenheid, bron, stichting, grond, pleidooi.
- Combinaties van betekenissen* Leven, persoonlijkheid, wil. Keuze, verkiezing. Genade. God, Almachtig, Eeuwig, Jahweh, Vader.
- 2**
- Relatie* Hulp, ondersteuning, bevestiging, zekerheid, competente getuigenis. Detachering, behoud, bevrijding, redding. Dienst. Toevoeging, toename, groei; vooruitgang, beweging, activiteit. Gehechtheid, liefde, verlangen, gebed. Vereniging, partnerschap, gemeenschap.
- Tweede* Afhankelijkheid, geloof. Minderwaardigheid, nederigheid, vernedering, onderwerping.
- Vershil* Diversiteit, contrast; tegenstrijdigheid, oppositie, conflict, vijandschap. Dubbelzinnigheid, dubbelhartigheid, bedrog.
- Deling* Scheiding, analyse, differentiatie, onderscheidingsvermogen; oordeel, wijsheid; zicht. Verval, dood, ontbinding. Christus, tweede persoon, God en mens, tweede mens, woord van God, getuige, Verlosser, Dienaar. Kruis. Ziel. Vrouw.
- 3**
- Drie dimensies* Stevigheid; werkelijkheid, verwerkelijk, vervulling, volheid; manifestatie. Heiligdom; glorie, lof. Naam.
- Drie rechte lijnen omsluiten een ruimte* Apart zetten voor een doel; specialisatie, heiliging, heiligheid; transformatie. Woonplaats, bezit, deel. Huwelijk. Verbod.

<i>De derde lijn van een driehoek keert terug naar de eerste</i>	Opstanding; terugkeer, opwekking, herstel; reproductie. Geest.
4	Toegeeflijkheid, zwakte; zachtmoedigheid, barmhartigheid. Falen, testen; ervaring; vergankelijkheid, verandering. Schepsel, aarde, wandel op aarde, wereld.
5	God in de regering; capaciteit, verantwoordelijkheid, oefening, weg en einde; voorwaarden. Zwak met de Sterke; Mens met God; Immanuël.
6	Manifestatie van de volheid van het kwaad. Werkweek; limiet, discipline; meesterschap, overwinnen.
7	Volledigheid, perfectie; rust.
8	Nieuw in tegenstelling tot het oude.
10	Gewoon 5 maal 2
12	De duidelijke heerschappij van God.